REA
Chloé Esposito
virtual-project.eu

CHLOÉ ESPOSITO

Seria: Nebună, rea şi periculoasă

Volumul 2

REA

Original: *Mad, Bad, and Dangerous to Know:* #2 Bad (2018)

Traducere din limba engleză de:
ALEXANDRU CORMOŞ

virtual-project.eu

LITERA®

2019

Răzbunarea este a Mea; eu voi răsplăti.
Romani 12:19, Biblia regelui Iacob

Oricât ar părea că e nebunie ceea ce spune, e totuşi o nebunie bine chibzuită.
Hamlet, William Shakespeare

Dragostea este religia mea – aş putea muri pentru ea.
John Keats

PRECIZARE

Înainte să trecem mai departe, trebuie să ne lămurim asupra unui aspect: săptămâna trecută a fost o nebunie. De fapt, nici n-aş putea să mă exprim aşa. Am avut parte de cea mai bună partidă de sex din viaţa mea. Am descoperit că am o înclinaţie către pistoale. Acum, toată lumea mă ia drept sora mea geamănă (pentru că a murit şi i-am furat viaţa). Câţiva oameni au dat ortul popii.

N-aş spune că *nu mi-a stat în fire;* de parc-aş fi vreo sfântă, la dracu'. Dar până săptămâna trecută, nu eram o ucigaşă. Eram ca tine. Bine, am mai comis infracţiuni mărunte: furt din magazine, incendiere, delapidare. În rest, am făcut ce faci şi tu: am ţinut totul în mine şi am *băut.* Am lucrat în domeniul publicităţii în presa scrisă. Locuiam într-un apartament în Londra. Nu ucisesem pe nimeni (deşi îmi trecuse prin minte). Nu m-am încurcat cu Mafia. Nu mă urmărea Interpolul. Dar, în câteva zile scurte, se pot schimba multe, şi presupun că acum asta e noua mea viaţă.

Îmi vuieşte şi acum capul. Nu ştiu de unde să încep. Poate că ar trebui să încep cu începutul, dar nu mă pot gândi decât la final şi la Nino, care mi-a frânt inima.

Totul a început săptămâna trecută, cu un accident. N-a fost vina mea. Nu chiar. Aşa că fă-mi o favoare şi nu judeca.

Motivul pentru care m-am dus în Sicilia a fost sora mea geamănă. Beth era *disperată* să vin. Mi-a plătit biletul de avion şi toate cele. M-a ademenit cu şampanie gratis şi cu promisiuni că o să stau la soare. În mod normal, nu m-aş fi dus. Ştiu mai bine decât oricine că, în cel mai bun caz, să-mi petrec timpul cu gunoiul de soră-mea e ca tortura cu apă. Însă tocmai fusesem concediată, fiindcă vizionasem filme porno, iar colegii mei de apartament, nişte oameni de nimic, m-au aruncat în stradă. Am avut de ales între Sicilia sau o cutie de carton. Aşa că m-am încrezut în ea ca proasta şi am plecat.

Nici că se putea un plan mai prost.

Când am ajuns la vila ei din Taormina, m-am lămurit că locul era magnific. De genul pornografie curată din *Condé Nast Traveler.* Cea mai *ostentativă* dintre *căsoaiele ostentative.*

Grădini luxuriante din secolul al şaişpelea, statui din marmură, fântâni, flori. Iar piscina... nici nu-ţi poţi închipui. Normal c-am fost invidioasă. Tu n-ai fi?

Şi apoi, mai e şi copilul lui Beth, Ernesto. Copilul pe care l-a făcut cu Ambrogio. Să-l fi văzut numai. Semăna cu mine. Putea prea bine să fi fost al meu. *Ar fi trebuit* să fie al meu. „Ma ma”, mă striga. „Ma ma ma”.

A fost prea mult pentru mine.

Ochii mi s-au făcut verzi, ca de monstru.

Apoi Beth mi-a mărturisit de ce mă invitase. Nu doar fiindcă-i fusese *dor de mine.* Ha. Nu zău. M-a întrebat dacă sunt dispusă să îi ţin locul, ca ea să poată să iasă în oraş într-o seară. Nu voia ca Ambrogio să afle. Ştiam eu că e ceva dubios la mijloc. N-ar fi trebuit să fi fost de acord, însă m-a ademenit cu nişte sandale Prada aurii, aşa că ce era să fac? Am tot aşteptat, îmbrăcată din cap până-n picioare precum Beth, până când s-a făcut aproape miezul nopţii. Când s-a întors, în cele din urmă, ne-am certat îngrozitor.

Stăteam lângă marginea piscinei şi, cumva – habar n-am cum –, ea a alunecat.

Şi-a crăpat capul de plăcile din piatră şi a dispărut sub apă.

Bule de aer şi apoi nimic.

Ştiu.

Ştiu la ce te gândeşti.

Ar fi trebuit să sar în apă şi s-o salvez.

Dar n-ai idee câte-am îndurat.

Aşa că am lăsat-o să moară şi i-am furat viaţa.

I-am furat hainele. I-am furat fiul. I-am furat soţul, la dracu’. I-am furat milioanele şi vila. Trebuiau să fi fost ale mele, oricum. Ambrogio n-a băgat deloc de seamă (cel puţin, nu la început).

A fost mai bine decât dacă aş fi câştigat la loto.

Cele mai nebuneşti vise ale mele deveniseră realitate.

S-a dovedit că Ambrogio era implicat în mafie şi că avea nişte prieteni interesanţi. Nino şi Domenico, partenerii lui, sunt asasini în gruparea Cosa Nostra. Ne-au ajutat să îngropăm cadavrul surorii mele într-o groapă dintr-o pădure din apropiere.

Totul părea că merge ca pe roate.

Cu toţii credeau că acel cadavru era al meu.

Dar motivul pentru care sora mea geamănă îşi dorise să facem schimb de locuri a fost ca ea să poată scăpa de mafie. Nu

voia ca fiul ei nepreţuit să sfârşească cu un glonţ în ţeastă. Voia să-l părăsească pe Ambrogio şi să fugă cu amantul ei, Salvatore. Cei doi porumbei complotau să mă ucidă şi să părăsească insula pentru totdeauna. Beth credea că singura cale ca ei să nu pornească pe urmele ei era să le ofere un cadavru (cadavrul *meu).* Ca să vezi. Curvă. Şarpe nenorocit. Dar Salvatore a refuzat, în ultima clipă, să o ajute să mă omoare.

Unu la zero pentru Alvie.

Na acum, mai omoară-mă!

Dar apoi m-am culcat cu Ambrogio şi, cititorule, *a trebuit să joc teatru.* A fost ca şi cum ai arunca o crenguţă prin Tunelul Canalului Mânecii. Penis în miniatură ar fi un eufemism. Ah, toţi anii pe care îi irosisem cu fantezii despre tipul cu care umbla sora mea...

Şi-a dat imediat seama că sunt eu.

M-a urmărit noaptea. Am fugit ca să mă salvez. Am crezut că vrea să mă ucidă, aşa că i-am luat-o înainte. I-am zdrobit capul cu un bolovan.

Am fugit la vila lui Salvatore când a murit Ambrogio. I-am explicat că a fost autoapărare, şi, într-un fel, nu minţeam cu nimic. Crezând că sunt Beth, Salvo m-a ajutat să mă descotorosesc de cadavrul lui Ambrogio. I-am făcut vânt de pe marginea unei prăpăstii. Am făcut să pară că era vorba de un act suicidal.

Apoi m-am culcat cu Salvatore. Nouăzeci de kile de muşchi sculptaţi? N-am putut să mă abţin. Dar a observat că nu aveam o cicatrice de la operaţia de cezariană, cum avea Beth.

Prinsă cu mâţa-n sac, *din nou.*

Nu puteam să am încredere în el că-mi va păstra secretul. Miza era mult prea mare. Aşa că m-am dus la Nino, partenerul lui Ambrogio, şi i-am spus că Salvo îi ucisese şeful. Nino era sexy. Nino era fidel. A spus că Ambrogio îi era ca un frate.

Şi cu asta, am rezolvat problema.

Nino l-a ucis pe Salvatore, după care m-am culcat şi cu Nino.

O să fiu sinceră.

A fost cel mai bun bărbat în carne şi oase cu care m-am culcat vreodată (şi au fost câţiva). Visam să mă fac asasină alături de Nino. Partenera lui. Mireasa lui.

Am crezut că-mi găsisem Alesul.

Am născocit un plan să lucrăm împreună şi să facem avere.

Am hotărât să vindem un Caravaggio, o lucrare de artă nepreţuită, pe care o avea Ambrogio. Cumpărătorul era un preot dubios, care lucra pentru mafia siciliană. Dar ticălosul a susţinut că tabloul era un fals. N-avea de gând să ne dea banii.

Aşa că l-am ucis şi pe el.

Am şters-o înspre Londra în Lamborghiniul lui Ambrogio, cu două milioane de euro într-o valiză.

Nu-mi face deloc plăcere să afirm că Nino a fost o greşeală.

Când am ajuns la Ritz, a furat maşina. A furat valiza, la dracu'.

Ştiu că s-ar putea să nu-l mai văd pe Nino vreodată. Însă dacă o să-l mai întâlnesc, promit că o să se dezlănţuie iadul pe pământ.

IERI

Duminică, 30 august 2015
Toscana, Italia

Privesc drumul prin parbrizul cu tentă rozalie. Asfaltul licăre, creând efectul de fata morgana: un râu topit de mercur. Parcă n-am merge cu maşina, ci am pluti pe mare. Cerul nesfârşit e incredibil de albastru, la fel ca ochii lui Damian Lewis sau ca uniformele echipei de rugby a Italiei. N-am mai văzut un asemenea cer albastru altundeva decât în filme. Livezile de măslini, colinele rotunde, peisajul toscan fermecător, toate îţi iau ochii, de parcă abia a fost stors uleiul din tuburi şi au fost pictate pe pânză.

Scaunul încins din piele e lipit de mine. Pantalonaşii ăştia Balenciaga de-abia mă acoperă. O broboană de sudoare îmi alunecă pe piept, şerpuind în jos între sâni. Iau o înghiţitură de Prosecco cald. Sunt lejer patruzeci de grade.

— Vrei o gură? îl întreb.

Îi întind sticla lui Nino.

El scutură din cap, *„Niente”.*

Strâng volanul în mâini şi-mi studiez unghiile tocite. Trebuie să-mi fac manichiura. Oja roz-deschis a sărit de tot, iar sângele uscat de sub unghii a căpătat o nuanţă ruginie urâtă. Inelul cu diamant al soră-mii sclipeşte ca o bombă micuţă.

La radio cântă TayTay. „Out of the Woods”. *Îmi place la nebunie* piesa asta. Dau mai tare şi fredonez şi eu. Ritmul e ca sexul. Mă uit la reflexia mea din oglinda retrovizoare. Arăt bine cu ochelarii de soare Gucci ai lui Beth. Hainele ei îmi vin bine. Viaţa ei îmi vine bine.

Nino îmi întinde o ţigară şi suflu fumul cu un oftat.

Acum mergem cu aşa viteză, încât nu mai plutim pe mare, ci zburăm, cu peste o sută optzeci la oră. Mă uit la acul vitezometrului cum licăre, mai rapid, mai rapid. ASTA-I VIAŢA, LA DRACU’.

Îmi lipesc mâinile de claxon, că aşa îmi vine.

— Betta, taci dracului din gură.

Betta, Betta, mereu nenorocita de Betta.

M-am cam săturat să tot fiu soră-mea, dar Nino crede că sunt soţia şefului său mort. Dacă-i spun că sunt *cealaltă* geamănă, risc totul. Îmi risc viaţa. Ar putea începe să-mi pună întrebări incomode, de genul dacă am fost implicată în uciderea lui Ambrogio. Mai bine continui să rămân Betta. Mai bine joc teatru în continuare.

Ah, ce pânză încâlcită ţesem când altcineva vrem să părem.[1]

Sunt o văduvă neagră get-beget.

Ne îndreptăm către nord, părăsind Toscana. Mergem înspre lacuri şi înspre graniţa cu Elveţia. Străbatem regiunile Provence, Burgundia, Picardia pentru a ajunge, în cele din urmă, în Londra. Departe de Taormina. Departe de soră-mea. Departe de poliţai şi de puzderia de cadavre. Departe de vină. De teamă. De nopţile nedormite. Atât. De mulţi. Morţi. Îmi întind mâinile deasupra capului, ador eliberarea minunată pe care o simt la nivelul umerilor şi al gâtului, drogurile savuroase care îmi curg prin vene, aura glorioasă din cap. Aroma cocainei care îmi picură încetişor din nas în gât. Îi zâmbesc lui Nino şi-mi ling buzele amorţite, îi simt încă gustul de la ultimul nostru sărut: limba sărată, Marlboro Red. Simt mirosul aftershave-ului cu care s-a dat şi al sudorii lui sexy. Simt mirosul banilor, îndesaţi în valiza veche din piele a preotului. Îmi creşte adrenalina numai când mă gândesc la asta. Mă excită atât de tare...

— Ştii cât suntem de *bogaţi*?

— Două milioane de euro, zice Nino. Înhaţă valiza Gucci, maro şi uzată, şi îi netezeşte pielea scorojită. *Allora?* Cât o să ne ajungă?

— Putem să mai facem alţii, îi zic. Nino, scumpule, suntem *nemuritori.* Facem o echipă pe cinste. Nu crezi?

Lăsăm în urma noastră poliţaii şi mafioţii, iar înaintea noastră se aşterne viitorul, îndrăzneţ şi luminos. Alvie şi Nino, împreună pentru totdeauna, ucigând şi trăgându-şi-o, şi trăgându-şi-o şi ucigând.

— Hei, îi zic, vrei să oprim? Am chef de un pic de distracţie pe marginea drumului.

Încuviinţează.

Cotesc pe un drum de ţară şi opresc motorul. Nino iese din maşină şi-mi deschide uşa. Îmi întinde mâna. Înconjurăm maşina

[1] În original: „Oh, what a tangled web we weave when first we practise to deceive“, fragment din poemul epic *Marmion* de Sir Walter Scott.

până ajungem în faţa ei, apoi Nino mă dezbracă.

Îmi trânteşte obrazul de metalul încins, sfârâind pe capotă. Pantalonaşii mei fierbinţi sunt lăsaţi în vine, în jurul gleznelor. Mâinile lui Nino sunt pe ţâţele mele. Dumnezeule, îmi iubesc partenerul dur. Ştiu că n-a trecut decât o *săptămână,* dar parcă l-aş cunoaşte *dintotdeauna.* Îmi întind mâinile deasupra capului şi zgârii vopseaua stacojie, lucioasă. Îi simt trupul greu cum se împinge în spatele meu gol, jilav. Simt cum îi bate inima în piept cu putere, barba lui nerasă care îmi înţeapă gâtul. Simt cum îi arde, cum îi sfârâie pielea. Simt gustul de sare şi de sex.

Mi-o trage, trage, trage.

— Nino, Nino, Nino, îi zic.

Mi-aş dori să-mi răspundă „Alvie”.

Terminăm amândoi deodată. Văd roşu în faţa ochilor. Trupurile noastre tremură incontrolabil, cu mişcări violente. Pentru o fracţiune de secundă nu ne aflăm aici – suntem într-un alt univers. N-am idee cine sunt; eu şi Nino suntem una şi aceeaşi persoană. Francezii numesc asta *la petite mort,* pentru a defini orgasmul. Ca şi cum ceva în interiorul meu ar fi murit. Dar nu m-am simţit niciodată mai vie. Aşa că ce dracu’ ştiu ei?

Apoi ne prăbuşim înapoi pe Pământ. Înapoi la realitate. Dar ştii ceva? E foarte mişto. Îmi place să fiu eu însămi acum. Nino şi-o scoate, iar eu mă îndrept de spate, ameţită; mi se învârte capul. Aud bocancii lui cum scârţâie pe pietriş. Îl aud cum oftează, *Betta.* Mă aplec ca să-mi culeg de pe jos pantalonaşii încinşi şi îi trag în sus pe picioarele lipicioase. Mă sprijin de Lamborghini şi-l privesc cum îşi aprinde o ţigară.

— Unde-ai fost tot timpul ăsta? mă întreabă.

— Te-am aşteptat *pe tine,* îi răspund.

Îşi trece degetele pe buza mea de jos.

Îl privesc în ochi.

Toate astea... toate astea mi se par ca un vis. Mă simt în siguranţă. Mă simt dorită pentru prima dată în viaţa mea. Să fiu cu el, aici şi acum... nu m-am mai simţit aşa niciodată. Aproape că e prea frumos ca să fie adevărat.

ZIUA ÎNTÂI: TRĂDĂTORUL

1.

AZI

Luni, 31 august 2015
Hotelul Ritz, St. James's, Londra

Parc-o şi aud pe Beth:

— Alvie? De ce vomiţi în chiuvetă?

Pentru că mă cac în veceu.

— Ce, în acelaşi timp?

Da, în acelaşi timp. Îi zice intoxicaţie cu alcool. E superpalpitant. Ar trebui să încerci şi tu la un moment dat. Dobitoaco!

Încerc să-mi ridic pleoapele grele, măcar un pic. Mă orbeşte albul strălucitor, de parcă sunt într-o reclamă la Daz: vasul din porţelan. Le închid la loc; a fost dureros. Îmi sprijin obrazul de marginea rece, dură şi rămân în starea de greaţă care mă năpădeşte în valuri. Sunt un surfer care se descurcă de minune pe valurile din Hawaii, alunecând lin şi prăbuşindu-se în apa înspumată. O nu, păzea că vine, *din nou.* Vărs ce a mai rămas din sucul gastric, iar, iar şi iar.

O SĂ ŢI-O IEI DE LA MINE PENTRU ASTA, NINO. ASTA-I NUMAI DIN VINA TA.

Gin, vin, votcă martini, morcovi (ciudat, nu ţin minte să fi mâncat morcovi). Îmi aud ecoul respiraţiei dinăuntrul vasului. Capul îmi bubuie şi mi se învârte.

Nici gând să mai beau
Vreodată. Vorbesc serios.
În fine, mă rog.

Primul meu haiku pe ziua de azi...

Nu ţi-ai pierdut încă geniul, Alvie. Cui îi pasă că nimănui nu-i

plac poemele mele? Nici Keats n-a fost apreciat la vremea lui. Beth zicea mereu că-mi irosesc timpul, însă eu nu fac asta de dragul criticilor.

Mă prăbuşesc, în cele din urmă, pe podea, cu faţa în jos. Gresia din baie se ridică să-mi iasă în cale şi mă loveşte – JAP – în lateralul capului.

Chiar am căzut de pe veceu?

Gura mi-e inundată de sânge, de la o tăietură de pe buză. Mă simt de parcă sunt moartea în persoană, dar măcar nu sunt *moartă* – mâncând burgeri şi stând pe veceu, ca Elvis Presley. Corpul îmi tremură pe gresia alb cu negru. Îîîh, ce-i aia? Ah, eu sunt. Transpiraţie amestecată cu odorizant de toaletă sau cu clor cu miros de ocean. În afară de colierul cu diamante al lui Beth, sunt complet goală. Merg de-a buşilea, ca un soldat din infanterie, către covoraşul din baie cald şi pufos: insula mea pustie pe o mare ostilă. Sunt într-o baie elegantă, placată în întregime cu marmură şi sticlă. Totul străluceşte. Totul e nou. E dotată cu cadă şi cabină de duş, îndeajuns de încăpătoare pentru două persoane. Mă lungesc pe spate şi mă holbez către duş. Mi-ar plăcea să intru în cabină, însă nu sunt sigură că voi reuşi...

Se aude un şuierat când odorizantul de aer micuţ, alb umple încăperea cu miros sintetic de magnolie. Privirea îmi fuge către televizorul imens, agăţat de perete. Iau telecomanda şi-l pornesc. Am un sentiment vag că ar trebui să văd ce zic la ştiri, am un gol în stomac care nu are de-a face cu alcoolul; hai să zicem că-i o presimţire...

O poză nereuşită cu mine, la nunta lui Beth.

Dau sonorul la maximum.

„Trupul unei femei, despre care se crede că e al unei cetăţene britanice, Alvina Knightly, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, a fost descoperit de dimineaţă într-o pădure din apropiere de Taormina, Sicilia. Corespondentul nostru italian, Romeo D’Alba, are mai multe amănunte”.

Futu-i, futu-i, futu-i
Tu-i, futu-i, futu-i, futu-i,
Este. Rău. De. Tot.

Tehnic vorbind, şi ăsta e tot un haiku. Nu e *Shakespeare,* dar

sunt foarte mahmură. Nu poţi să te aştepţi din partea mea să îmi dau măsura talentului într-un astfel de moment.

Ţigările sunt lângă chiuvetă; îmi aprind un Marlboro şi trag din el. Nu credeam că-i vor găsi trupul, cel puţin nu atât de repede. Oare-am încurcat-o?

Însă ei nu ştiu cine este.

Un om cu un început de chelie, îmbrăcat într-un costum bej, stă printre stejari şi castane, ţinând un microfon chiar sub bărbia dublă, tremurândă. (Cum dracu' a ajuns *ăsta* la TV? Arată ca un ou scoţian.) Gesticulează către un luminiş din spatele lui, scuturând dintr-o mână albă, flască. O groapă în pământ, izolată de poliţişti cu ajutorul benzii de delimitare a zonei, un morman de pământ şi un teanc de cărămizi, grămezi de pietriş, beton sfărâmat: mormântul surorii mele gemene.

„Proprietatea nu avea autorizaţie de construcţie. Clădirea neterminată a fost prost construită, ascunsă adânc în pădurea siciliană. Dar ceea ce i-a atras atenţia ciobănescului german al Antoniei Ricci a fost un miros neobişnuit. *Signora* Ricci, spuneţi-ne, vă rog, ce s-a întâmplat când l-aţi scos pe Lupo la plimbare".

Cadrul se lărgeşte şi arată o femeie stând alături de Romeo. Antonia e măruntă şi poartă un hanorac, iar părul ei blond şi cârlionţat pare o aură. Are un chip prelung, cu un nas acvilin. Mă rog, aduce un pic cu câinele ei. Lupo se ridică cu urechile ciulite între picioarele stăpânei, gâfâind, cu limba mare, roz atârnându-i afară din gură, umedă. Romeo îi vâră microfonul în faţă Antoniei. Femeia pare îngrozită de-a binelea.

— Lupo... amuşină... latră la clădire. E supărat. Încerc să-l trag... să-l trag de acolo, dar nu mişcă. E un câine foarte bun.

Lupo latră.

— Şşt. Lupo.

Îi dă ceva de ronţăit.

— Sapă, şi sapă, şi sapă. Vrea să prindă ceva de sub clădire. Eu cred că e un *topo,* un... chiţ-chiţ?

— Un şoarece?

— Un şoarece. Dar eu speriat. Casa arată *strano...* straniu... iar apoi descopăr un păr blond aici. Aici. E aici. Arată către pământ. Aud poveştile. Ştiu. Ştiu Cosa Nostra... aşa că sun la poliţie.

Romeo încuviinţează şi-i ia microfonul din faţă. Se uită la câinele care îi adulmecă prohabul.

— Nu. *Basta,* zice Antonia, smucind tare lesa lui Lupo. *Mi dispiace.*

— Poliţiştii au ajuns la faţa locului azi-dimineaţă la ora şapte şi jumătate. Au băgat de seamă că locul este tipic pentru infama mafie siciliană, Cosa Nostra. N-au fost surprinşi să găsească un cadavru ascuns în fundaţia din beton.

Cadrul trece către pădurea siciliană. Câinele îşi ridică un picior şi se uşurează pe pietriş.

— LUPO. NU.

— Descoperirea cadavrului Alvinei Knightly şi moartea ei suspectă ridică semne de întrebare cu privire la aparentul suicid al cumnatului ei, Ambrogio Caruso, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, care a decedat cu doar trei zile înainte. Poliţia investighează dovezi potrivit cărora Ambrogio Caruso ar fi fost, într-adevăr, ucis şi el. Sunt Romeo D'Alba de la BBC News, în direct din Taormina.

Minunat.

Sting televizorul din telecomandă.

Au găsit trupul meu *şi* pe al lui Ambrogio. E doar o chestiune de timp. O vor căuta pe Beth. Să sperăm că doar pentru un interogatoriu, să afle dacă poate aduce unele lămuriri. Dar *sora geamănă* şi *soţul* ei au dat ortu' popii. O să fie suspectul lor principal? Dacă o să creadă că Beth e făptaşa?

Beth. Oh, Dumnezeule, *eu* sunt Beth.

Asta, dacă nu... Pot să fiu din nou Alvie? Chiar dacă în mod oficial am mierlit-o? AAH. Ce *încurcătură*!

Mă ridic clătinându-mă de pe covoraşul din baie. Când trag apa la veceu, sună de parcă am dezlănţuit un tsunami. Mă sprijin de chiuvetă şi mă aplec deasupra ei, dau drumul la apă rece şi mă stropesc pe faţă. Mă privesc în oglindă. Ce idee proastă! Arăt ca aia de s-a târât afară din cimitir, ca Uma Thurman în *Kill Bill 2.* Am sânge pe buze, sunt mânjită cu rimel, iar părul umed mi-e dezordonat, încâlcit şi atârnă moale. Pielea mea are o nuanţă de gri. Sunt Morticia Adams, sau un cadavru viu. Asta îmi aduce aminte de starea în care mă aflam acum o săptămână, în Archway.

Grozav.

Al dracului de fabulos.

M-am întors taman de unde am plecat. Nu tu bani. Nu tu slujbă. Nu tu casă. Nu tu iubit. N-ar fi trebuit să-mi bat capul cu

Sicilia. Tot timpul şi toată strădania mea *s-au dus pe apa sâmbetei.* Şapte zile în care am tras din greu. De ce m-am mai dus în Taormina? Tot ce mi-am dorit a fost o vacanţă. Un pic de soare, să mă bronzez şi eu. Beth mai că nu m-a implorat să mă urc în avionul ăla, şi nu e ca şi cum am avut de-ales. Ajunsesem într-o situaţie de tot rahatul. Nu mai aveam nimic în Londra în afară de un potop de datorii şi de obiceiul de-a juca la loto. De pericolul de a mă infecta cu herpes şi de alte boli cu transmitere sexuală. Am locuit într-o hazna infestată cu viermi, un mediu numai bun pentru râie, în timp ce soră-mea geamănă cea perfectă se măritase cu tipul care mi *se cuvenea mie* şi se mutase în Burj Al Arab.

Nu, ştii ceva? Asta-i *mai rău* decât de unde am plecat. Am făcut un pas înainte şi doi înapoi. Acum „Alvie Knightly" e hrană pentru viermi, iar poliţaii italieni sunt pe urmele mele. Ce să fac? Să privesc partea bună a lucrurilor? Că nici măcar nu mai exist? Trebuie să-l găsesc pe Nino şi să-mi iau bănetul, apoi să dispar... la Monaco. Dar cum dracu' să-l găsesc dacă sunt complet falită?

Credeam că viaţa mea era deja pe butuci, însă, mă rog, acum e şi mai nasoală.

Mă uit în ochii mei injectaţi şi oftez. Haide, Alvie. Gândeşte. Ce-ar face Beyoncé în locul tău? Nino-i acolo, nici urmă de el. Are Lamborghiniul şi valiza cu bani. Dar eu sunt Gloria Gaynor: sunt o supravieţuitoare. Îl voi face să plătească. Mă voi răzbuna, aşa cum a făcut Hamlet. (Însă voi fi versiunea feminină – Hamletta? Nu, sună a omletă.) Îl voi găsi şi-l voi ucide. Ai să vezi. Mi-aş dori doar să nu fie atât de sexy...

Merg pe vârfuri prin salon de parcă păşesc pe sticlă pisată. Pe covor sunt împrăştiate eşantioane de Smirnoff, Glenfiddich, Jack Daniel's, Pimm's. Pe jumătate goale, fără dopuri, triste. Dau pe gât 50 de ml de Bombay Sapphire, singurul care a mai supravieţuit în frigider. În rest, am băut tot din minibar, până la ultima picătură, înainte să mi se rupă filmul, târziu, azi-noapte. Cui pe cui se scoate, aşa se zice. Mă arde pe dinăuntru de zici că-i diluant.

Pe o tăviţă de lângă ceşti şi farfurioare stă cocoţat un biscuit de ciocolată din partea casei. Un ceainic argintiu, cromat. Pliculeţe de ceai Twinings. Bag biscuitul în gură şi mestec. Pare că ajută să fie mai suportabil gustul amar al trădării, pare să îndulcească duhoarea atroce a perfidiei. *Şi tu, Brutus?* Parcă m-

ar fi înjunghiat în spate cu propriul cuţit.

Nino, o, Nino,
Vin după tine. Nino,
O, Nino, vierme ce eşti.

Îi zăresc pălăria fedora neagră, abandonată pe fotoliu. O ridic şi o probez. Marlboro roşii, piele, sex – închid ochii şi îi inspir mirosul. Îmi amintesc prima oară când l-am văzut la vila lui Beth şi felul în care lumea întreagă mi s-a părut că stă în loc. Nino conducând dubiţa cu sora mea geamănă în portbagaj, inconştientă, în timp ce Metalica răsuna din boxe. Antebraţele lui musculoase, pline de tatuaje. Trupul lui gol. Abdomenul parcă sculptat. Penisul lui perfect de treizeci de centimetri. Mă încrunt. Nu, nu mi-e dor de Nino, ci doar de penisul lui.

Parcă-l şi văd, mă rog, din spate, cum goneşte în maşina lui Ambrogio, cum o calcă prin Piccadilly, stopurile Lamborghiniului licărind roşii. Mamă, ce mi-a plăcut maşina aia! Du-te dracului, Nino, de hoţ ce eşti! Maşina aia a fost iubirea vieţii mele.

„Dacă nu ai niciodată aşteptări din partea celorlalţi, atunci nu vei fi niciodată dezamăgit...” Ar fi trebuit s-o ascult pe Sylvia Plath. Ar fi trebuit să mă călugăresc.

Smulg pălăria şi o azvârl pe canapea, simţind parfumul unui buchet de trandafiri care stau drepţi într-o vază de lângă uşă. Cum or fi supravieţuit *ăştia* furiei mele din toiul nopţii? Violului şi jafului demne de un viking. Am fost Keith Moon, sau Keith Richards, sau un alt star rock când mi-am distrus camera. Am fost un taifun, o tornadă: Uraganul Alvie.

Toată săptămâna o să-mi ia să-mi revin. Aş da orice pentru nişte cocaină. Sau pentru un Lemsip pentru răceală şi gripă.

Bun. Gata, mi-a ajuns. Unde dracu’ e iPhone-ul lui Beth? Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Scotocesc printre draperiile stacojii din catifea, făcute grămadă lângă perete. Pe toată podeaua camerei de zi sunt împrăştiate suporturi pentru lumânări, ornamente din cristal şi exemplare din reviste de modă. Măcar nu e nicio găină pe-aici. Sau un tigru. Sau un bebeluş. Zici că filmez *Marea mahmureală 4.* Ce n-aş da ca toate astea *să fie* un film, fiindcă atunci aş pune pe pauză sau aş derula înapoi. M-aş întoarce exact la început şi aş sugruma-o pe nemernica aia în pântec.

În cele din urmă văd telefonul iţindu-se de sub un covor. Îl iau şi deschid aplicaţia pe care am descărcat-o, cea care îi urmăreşte telefonul mobil al lui Nino. Ai avut o idee genială, Alvie. Unul dintre cele mai bune trucuri pe care le cunosc. Am luat telefonul lui Nino cât timp era la duş. Abia îl folosise, aşa că era deblocat. Am instalat programul, pentru orice eventualitate. Mare noroc c-am făcut asta. Am ştiut eu cumva să nu am încredere în el. Am intuit oarecum că e un nenorocit şi jumătate. Aş fi putut să-l aştept toată noaptea în barul de la parter, bând pahare întregi de votca martini. Acum va apărea locaţia în care se află ori de câte ori are semnal. Verific aplicaţia pentru prima dată. Ultimul loc în care rahatul ăla şi-a arătat mutra a fost undeva în Aeroportul Heathrow. Dar asta a fost acum câteva *ore.* Apăs pe *refresh* o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Nimic. Nu merge, la dracu'. GPS-ul lui nu indică nimic.

Bun. Asta e. Am încurcat-o de tot. N-o să-l mai prind niciodată. Aplicaţia aia e singura pistă pe care mă pot baza. Trag un şut la ceainic de ajunge în şemineu şi arunc cu o ceaşcă în uşă. Se sparge în două, ca inima mea proastă. Cum dracu' să-l găsesc?

Cu aripi iuţi ca dorul şi ca gândul/ Să mă răzbun.[2]

Mă uit din nou la ecran. Ar putea să fie deja într-un avion. Poate că telefonul lui e pe modul avion. O să verific din nou mai târziu. O să fie bine. Relaxează-te, scumpo. Nu te mai stresa.

Am opt apeluri ratate şi un e-mail nou de la mama către Beth. Apăs pe el şi-l citesc.

> De la: Mavis Knightly
> MavisKnightlyl954@yahoo.com
> Către: Elizabeth Caruso
> ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
> Data: 31 Aug 2015 la 09.05
> Subiect: Unde eşti?
>
> Elizabeth, dragă, unde Doamne iartă-mă ai dispărut? Îmi pierd minţile de îngrijorare. Sunt aici în Taormina cu fiul tău şi cu dădaca şi nimeni nu ştie nimic. Poliţiştii patrulează peste tot, punând întrebări despre sora ta. Se pare că s-a iscat ceva tevatură pentru că a fost îngropată în pădurea

[2] William Shakespeare, *Hamlet,* actul I, scena 5, traducere din limba engleză de Ion Vinea, Editura Litera, Bucureşti, 2018.

aceea. Le-am spus ce mi-ai zis tu la telefon, cum că a fost un accident, însă nu păreau să mă creadă...

Am sunat-o pe maică-mea săptămâna trecută şi am anunţat-o că Alvie e moartă. I-am zis că era o înotătoare foarte slabă şi că a căzut în piscină, beată. N-a părut deloc surprinsă. Ba mai degrabă *uşurată...*

În fine, ajunge cu asta. Mi-a părut atât de rău să aflu de Ambrogio. Ce şoc! Sărmana de tine. Nici nu-mi pot închipui cât de mult suferi. Chiar a fost cel mai minunat soţ. Ginerele perfect. Atât de bogat. Atât de elegant şi de chipeş. N-am să uit cum stătea cu spatele, aşteptându-te să păşeşti către altar. Le-am zis poliţiştilor că nu are cum să fie vorba de sinucidere. Un bărbat atât de arătos şi de înstărit nu se sinucide aşa, tam-nisam. Le-am arătat o fotografie cu voi în luna de miere, poza aia drăguţă cu voi doi pe plajă, savurând un daiquiri la apus. „Ambrogio Caruso", i-am zis ofiţerului de poliţie, „e căsătorit cu Beth, fiica mea. Dumneavoastră v-aţi sinucide dacă ar fi soţia dumneavoastră?" A fost de acord că eşti o femeie deosebită. Ba mai mult, a spus chiar că ai moştenit frumuseţea de la mama ta. Trebuie să recunosc că nu l-am contrazis. Dacă l-ar fi văzut pe Alvin, tatăl tău, n-ar fi avut nicio urmă de îndoială. Italienii ăştia flirtează mult.

Trebuie să recunosc că e o schimbare plăcută. În Sydney, femeile sunt pur şi simplu invizibile de la o anumită vârstă încolo. Dar eu încă sunt o femeie. Încă am nevoi. Şi apreciez complimentul. Faci un efort să te îngrijeşti... peelingurile faciale chimice, epilarea regulată cu ceară, colonoterapia. Încerci să te menţii. Încă nu sunt de lepădat.

În fine, vino în vizită, draga mea. Stresul ăsta nu-mi face bine la nervi şi trebuie să-ţi spun că interferează cortizolul cu terapia de substituţie hormonală.

A ta în mod necondiţionat.

Mama xxx

P.S. Am încercat să te sun pe mobil, dar se pare că sunt ceva defecţiuni pe reţea. Sună şi atât, apoi intră căsuţa vocală. Mă suni tu înapoi, te rog, îngeraş?

Şterg e-mailul. Scutur din cap. E incredibilă.
Bate cineva la uşă.
Ce-i asta? *Poliţia?*

— Cine e? întreb.

Arunc un ochi la geam. Presupun că, la nevoie, aş putea să mă caţăr afară. La ce etaj sunt? Ah, la penthouse... *Genial.* E un plan minunat, Alvie. Eşti goală puşcă. Te afli în centrul Londrei. În mijlocul zilei. Sigur n-o să te vadă nimeni acolo pe acoperiş, alergând în curul gol.

— Îmi cer iertare, doamnă, camera trebuia eliberată până la prânz şi, ei bine, e trecut de *ora prânzului.*

— Da. Înţeleg. Ce oră e acum?

— Unu şi jumătate.

Căcat.

— Vin imediat.

Trebuie s-o-ntind înainte să constate cum arată apartamentul. Eu şi Nino am plătit camera (noaptea trecută, cu bani gheaţă, un ditamai teancul de euro), dar asta a fost doar pentru şedere, nu pentru o renovare completă, fir-ar să fie. Va trebui s-o şterg fără să fiu văzută.

Dar n-am cu ce să mă îmbrac. Nino s-a dus dracu' cu tot cu hainele mele din valiză. Şi cu toţi banii. Ce-o să facă *el* cu rochiile soră-mii? Gucci, Lanvin şi Tom Ford. Sincer, mă-ndoiesc că-i vor veni bine. Ha! Le vreau înapoi. Şi poza mea cu Channing Tatum. Nu-mi vine să cred c-a luat-o şi pe aia. De parc-ar avea nevoie de ea.

Înşfac rochia murdară de ieri (aia Chanel a lui Beth, scurtă, neagră), şi mă îndrept către baie să fac duş. Păşesc în apa fierbinte. Cânt din toţi rărunchii „You Oughta Know" a lui Alanis. Îmi strâng părul sus în formă de turban, trag pe mine un halat şi mă îndrept către apartament. Îmi aprind o ţigară, apoi mă învârt prin cameră ca un leu în cuşcă. Am nevoie de ceva bişţari ca să mă duc după Nino: pentru bilete de avion, hoteluri, votcă etc. Dar toate cardurile mele de credit sunt goale şi nu-l pot folosi pe-al lui Beth fără să atrag atenţia. Ce mă fac?

Îmi sare în ochi colierul cu diamante al lui Beth, sclipind în jurul gâtului. Cerceii cu diamante ai lui Beth. Ceasul Omega al lui Beth. Încă mai port inelul ei de logodnă şi verigheta... mi-au slujit de minune săptămâna trecută, când m-am dat drept soră-mea. I-am păcălit aproape pe toţi, dar presupun că nu mai am nevoie de ele acum.

Mă întreb cât aş obţine pe ele dacă le-aş amaneta.

O s-o fac. Chiar acum. Am *şters-o.*

Sunt pe cale să deschid uşa şi să cobor scările în goană spre Mayfair, când mă opresc – cu mâna pe mâner – şi încremenesc. La ce dracu' îmi stă mintea? Pe bune? Biata Alvie, draga de ea, neînarmată, împotriva bestiei ăleia cumplite de Nino. E un mafiot, un asasin profesionist. Are o experienţă de *douăzeci de ani.* Numai Dumnezeu ştie câţi oameni o fi ucis. *Cu siguranţă* mai mulţi decât mine. Ar putea fi de ordinul sutelor. Sau al miilor. Să fim serioşi, ce sorţi de izbândă am? Cred c-am luat-o razna.

Dau drumul la mâner şi cad grămadă pe podea.

Puteam să am totul.

Am fost *atât* de aproape. *Atât* de aproape. Vila. Maşina. Iahtul. Copilul. Operele nepreţuite din Renaşterea italiană. Eram pe val. *La dolce vita.* Ăia două milioane de euro erau doar pentru început. Mi-a luat *totul* când m-a părăsit aici noaptea trecută. Simt cum mi se umplu ochii cu lacrimi fierbinţi. Clipesc, clipesc, clipesc ca să dispară.

Ce-i mirosul ăsta? Miss Dior Chérie? Ce ciudat, încă îi simt parfumul lui Beth, chiar şi după ce-am făcut duş: greţos de dulceag, oarecum uleios. Cred că m-am dat cu prea mult.

Vocea soră-mii îmi şopteşte la ureche.

— Mi-o vei plăti cu vârf şi-ndesat.

Poftim? Asta-i *Beth?*

Deschid ochii şi mă ridic în picioare. Mă uit împrejur, însă încăperea e goală. Nu e nimeni aici în afară de mine.

— M-ai ucis.

— Nu tocmai. Ai cam alunecat. Chiar trebuie să aud asta? Nu mai eşti problema mea.

— Ha. O să fiu. O să vezi.

— Ce dracu'? Mă *ameninţi*? Eşti moartă. Am văzut cu ochii mei...

— Mă voi răzbuna.

Mă ridic şi mă sprijin de perete, simţind cum faţa mi-e cuprinsă de fiori reci de transpiraţie, iar răsuflarea mi-e sacadată. Aprind toate luminile din încăpere: candelabrele aurii, sclipitoare, lampa cu picior înalt de pe birou, lampa de pe măsuţa de cafea. Pun mâna pe un instrument din fildeş pentru desfăcut corespondenţa.

— O să te fac să plăteşti, îmi zice. *Mi-ai ucis cu sânge rece soţul, ai pus la cale să-mi fie ucis amantul...*

La dracu', are dreptate. Chiar am făcut asta. De-asta o fi supărată.

— Bun. Stai un pic. Stai un pic, îi zic.

„Pumnalul" îmi tremură în mână. Vocea mea e slabă.

— O, pot să aştept. N-am unde altundeva să mă duc. Mi-ai furat viaţa, ai uitat?

Râde, iar râsul ei e plin de cruzime, lipsit de orice urmă de bucurie, precum clovnul desprins dintr-un coşmar, din *It.* De unde dracu' se aude? Stau în mijlocul camerei şi mă rotesc 360 de grade. Nu e aici, aşa-i?

— În primul şi-n primul rând, eşti *moartă.* Eşti *moartă.* Pricepi? Eşti doar o voce tâmpită din capul meu. În al doilea rând, ce-o să-mi faci? O *să-mi vorbeşti?* Îngrozitor.

Linişte. Nimic. Niciun sunet. Niciun hohot de râs. Niciun oftat. Niciun strănut.

— Beth? Unde a dispărut? Mă îndrept încet către oglindă. Beth, nu e amuzant. Mai eşti acolo?

Păşesc mai aproape, mă uit în ochii mei. Acum, sunt atât de aproape, încât respiraţia mea abureşte oglinda.

— Beth? Beth. BETH?

— Mă voi răzbuna, vei plăti cu vârf şi-ndesat.

— AH. Taci, muiere zombie ce eşti!

Cad din nou pe podea.

— O *să-l laşi pe Nino să te calce în picioare, aşa cum a făcut Ambrogio. Ţi-o trag, apoi îţi dau papucii. Nu-i poţi ţine niciodată lângă tine.*

— Nu. Nici vorbă. *N-o* să-l las.

— Uită-te la tine. Eşti atât de penibilă. N-ai fost niciodată în stare de ceva.

— O să-l găsesc pe Nino chiar dacă o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

Îmi îndrept un pic spatele şi îmi trag nasul.

Zăresc buchetul de trandafiri care râde de mine, îşi bate joc de mine, care mă maimuţăreşte. Nino nu mi-a cumpărat vreodată flori. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nimeni n-a făcut-o. Văd un plic micuţ, alb, îndesat în interiorul vazei. Sar în picioare şi-l înşfac.

UAU! Sunt de la *el.*

Ce vrea? Ce zice?

Atât. Niciun sărut. Niciun „Draga mea, îmi pare rău”. Niciun „Iubirea mea, am greşit”, sau „Te vreau înapoi”, sau „Sunt un om îngrozitor”. *Dacă o* să-l prind? *Dacă? Dacă?* Normal că o să-l prind, fir-ar să fie. Sunt *duşmanul lui de moarte.* Nu doar că o să-l *prind.* Ha. O să-l ucid. Pe bune? Ce aere de superioritate îşi dă! N-am nevoie să lucrez cu el. Nemernicul ăsta a stricat totul. Are impresia că o să mă *las cu una, cu două*? Să mă rostogolesc ca un pudel şi să-l las să mi-o tragă? Să mă fac preş în faţa lui? Nu.

Sunt ALVINA KNIGHTLY.

Ar face bine să fie *îngrozit.*

O, de-azi ’nainte, gândurile-mi pline/ Să-mi fie, ori de sânge- ori de ruşine.[3]

Nici stăvili nu-s în faţa răzbunării.[4]

Apuc florile în snopi groşi, iar ghimpii de pe tulpini îmi străpung pielea, rănindu-mă, până începe să-mi curgă sânge. Trântesc trandafirii pe covor, iar petalele lor zboară în toate direcţiile, împroşcând cu apă, în timp ce degetele mele sângerează. Sar în sandalele Prada ale lui Beth, sus, sus şi apoi jos, până îi zdrobesc de tot.

2.

Burlington Arcade, St. James’s, Londra

— *Cât?*

— Două sute douăzeci şi şase de mii de lire şi nouăzeci şi opt de penny.

Bărbatul are un accent scoţian melodios, ca Ewan McGregor în *Moulin Rouge.* Bijuteriile sclipesc pe o bucată neagră de catifea întinsă pe masa din lemn de nuc.

— Repetă. N-am fost atentă.

— Două sute douăzeci şi şase de mii de lire şi nouăzeci şi opt

[3] *Hamlet,* actul IV, scena 4.

[4] *Hamlet,* actul IV, scena 7.

de penny.

— Băga-mi-aş.

— Sănătate.

Mă aşteptam la vreo cincizeci sau şaizeci de mii. Hai, fie, *şaptezeci.* Dar asta e incredibil. E o avere. Poate că *azi* e ziua mea norocoasă?

— Aţi dori să vă scriu suma pe o hârtie?

Individul scoate din buzunar un stilou Mont Blanc şi mâzgăleşte suma pe o bucată albă de carton. Desenează exagerat de stilizat simbolul lirei sterline – mai mare decât e necesar, cu înfloriturі –, de parcă ar vrea să-mi demonstreze ceva.

O să forţez nota, o să aştept să-mi ofere mai mult. Nu le voi mai permite şi altor bărbaţi să mi-o tragă. Cu Nino, mi-am învăţat lecţia cu prisosinţă.

— Trei sute de mii.

— Poftim?

— Hai să zicem trei sute şi batem palma.

Îmi scuip în palmă şi îmi întind mâna, pregătită să pecetluiesc înţelegerea. Bătrânul îşi scarpină chelia. Firele de păr pe care le mai are, cărunte, firave îi stau zburlite, lipsite de viaţă; trebuie să-şi cumpere balsam de păr. (Ştiu că există mai multe pe lumea asta în afară de păr, dar *şi ăsta* e un loc bun de pornire...) Îi cad pe umeri scuame de mătreaţă de zici că e ninsoarea din dimineaţa de Crăciun. Aş vrea să nu se mai scarpine. Acum viscoleşte de-a binelea. Aş putea să fac un om de zăpadă.

— Mă tem că această sumă este prea mare, doamnă. Facem nişte calcule *foarte* exacte ori de câte ori evaluăm un obiect...

Bla, bla, bla, taci dracului din gură.

— Vrei diamantele? Dă-mi banii. Altfel, mă car.

Frumos.

Mă pricep din ce în ce mai bine la negocieri. Totul e să ştii cum să iei totul în avantajul propriu şi să ai tupeu.

Omul mă priveşte chiorâş pe deasupra ochelarilor lui în formă de semilună şi se apleacă înspre mine.

— În cazul acesta, vă urez o zi bună, doamnă.

Îşi încrucişează peste piept braţele învelite în stofă şi bate cu pantoful *brogue* în podeaua din lemn. Oh, cred că vrea să plec. Ticălosul s-a prins că joc la cacealma.

— *Bună asta, Alvie,* îmi zice Beth.

Mă uit în jur prin magazinul de bijuterii. Vinde atât obiecte vechi, cât şi ceasuri de mână, broşe de epocă şi inele cu diamante. De-a lungul pereţilor sunt agăţate tablouri şi fotografii sepia. Dantelă victoriană. O cutie din fildeş. Un craniu uman, care arată destul de mişto, cu scăfârlia într-o nuanţă de crem şi dinţi lipsă. *Vai, bietul Yorick.*[5] Nu mi-l doresc, totuşi (nu-l vreau decât pe-al lui Nino.) Pare destul de incomod să-l car după mine.

Pe un raft prăfuit, ochesc un ceas cu cuc, vechi de când lumea.

— Două sute douăzeci şi şase de mii de lire şi nouăzeci şi opt de penny *şi vreau ceasul ăla.*

Arăt cu mâna către raft. Omul se întoarce să se uite. Nu ştiu, sincer, de ce-am zis asta. Dacă e să fiu sinceră, nici măcar nu-mi place. Are ornamente, e cioplit şi mult prea pretenţios, cu cifre romane enervante şi frunze ridicole lipite peste tot. E din lemn lăcuit, cu lanţuri din alamă şi pendule care atârnă toate. În partea din faţă are o uşiţă pe unde scoate cucul capul. Aşa ceva şi-ar fi cumpărat bunică-mea într-o excursie la Schwarzwald, în 1928.

— Ne-am înţeles, zice el. Vă transfer banii într-o clipită, direct în contul personal.

Îi întind omului bijuteriile lui Elizabeth şi îi trag o palmă zdravănă peste umăr.

— Nu, am nevoie de bani *gheaţă.*

Haina lui împrăştie un nor de mătreaţă. Îmi şterg mâna de rochie.

După ceva vreme, omul se întoarce cu mai bine de zece teancuri dolofane de bancnote. Le număr pe fiecare în parte. Sunt toţi banii, până la ultimul penny. Deschid uşiţa de la ceas şi îi bag înăuntru. Îmi aprind o ţigară ca să sărbătoresc. Iuhu! Nu-mi vine să cred. *Două sute douăzeci şi şase de mii de lire şi nouăzeci şi opt de penny, toţi ai mei.* Ies radiind, cu paşi săltăreţi, din casa de amanet, pe Burlington Arcade. Aproape că trec în fugă pe lângă magazine. Ooo, uite, îmi place brăţara aia...

Dar *nu* e momentul să fac cumpărături acum.

Nu, am nevoie de banii ăştia pentru Nino, votcă, bilete de avion. Etc. Etc.

Trebuie să-l găsesc pe Nino şi restul banilor. Nu sunt răi ăştia

[5] *Hamlet,* actul V, scena 1

două sute de mii de lire, dar *nu răscumpără nedreptatea.* Sunt buni doar pentru început. Cui îi pasă de vila tâmpită a lui Beth? Cui îi pasă că i-am dat foc? O să-mi cumpăr alta. O să cumpăr o altă maşină de epocă.

Mă îndrept cu pas grăbit spre Piccadilly. Simt miros de gaze de eşapament şi de cafea de la un Caffe Nero din apropiere. Aroma de cafeină îmi aduce aminte de Nino. Îi plăcea cafeaua tare, neagră. Fără lapte. Fără zahăr. (Nu ştiu cum putea s-o bea aşa.) Mă năpădesc amintirile şi închid ochii. Aproape că pot să-i simt *gustul,* espressoul amar şi fierbinte de pe buzele lui. Tutunul ameţitor. Mirosul de piele uzată. Mustaţa lui ca o potcoavă, zgâriindu-mi fără milă pielea.

Nu. Nu. S-a dus. S-a dus. Scutur din cap ca să-mi alung din minte imaginea lui. Jur în faţa lui Dumnezeu: *mă las de bărbaţi.* Mi-a ajuns. Voi fi o fecioară renăscută. (Hmm, asta chiar e pe bune? Poate-o să-mi crească himenul la loc? O să fiu strâmtă ca o virgină.)

Mă uit din nou la aplicaţia de pe iPhone, care indică tot aeroportul. Acum, că am şi eu ceva bănet, pot să-mi văd de drum.

— TAAAAAAXIIIIIIIII, strig, întinzând braţul.

Nu. Du-te dracului, Nino. Cu mine ai încheiat-o. Simt gustul *banilor* – şi al bucăţelelor de ciocolată care mi-au rămas între dinţi de la biscuitul din partea casei pe care l-am mâncat la Ritz.

3.

Aeroportul Heathrow, Londra

Trântesc paharul de şampanie pe tejghea şi examinez mulţimile îngrămădite. Nino ar putea fi *oriunde* acum: Bali, Fiji, Mississippi... sau, chiar mai rău, ar putea fi *aici.* S-ar putea ascunde în mulţime, uitându-se la mine cum mă îmbăt cu Bolly. Aşteptând până când nu mai ştiu de mine, ca să-mi poată da lovitura de graţie. Mijesc ochii şi mă uit cu atenţie la hoardele de turişti foarte prost îmbrăcaţi. Nu se uită nimeni la mine. Nu mă observă nimeni.

Chelnerul îmi mai toarnă de băut. Dau pe gât o duşcă şi mă

trece un fior. Băutura e rece şi revigorantă, amară exact cât trebuie. Lichidul de un galben-deschis se clatină clipocind în paharul înalt, din cristal. Privesc cum se ridică bulele. Câte am băut? Ar trebui să mă opresc după ăsta. Trebuie să rămân lucidă. Trebuie să fiu gata de treabă.

Scot iPhone-ul lui Beth din sacoşa mare şi dau întruna *refresh* aplicaţiei de urmărire. Dar nimic, îmi arată acelaşi lucru. A fost *aici,* la Aeroportul Heathrow, chiar aici, la Terminalul 5. Dar au trecut câteva ore de atunci. Of, frate, de ce nu s-a schimbat? Nenorocita asta de tehnologie mă urăşte. M-a urât dintotdeauna şi mă va urî mereu. Ceasurile de perete şi cele de mână se opresc în preajma mea de parcă am vreun câmp magnetic ce interferează cu matematica. Pun pariu că aplicaţia asta tâmpită e defectă. Asta e. S-a dus. E *gata...*

Arunc telefonul înapoi pe tejghea şi dau pe gât restul de şampanie.

— De ce mă părăsesc toţi bărbaţii? întreb fără să mă adresez cuiva anume.

— *Pentru că eşti o psihopată*? răspunde Beth.

— Ah, mulţam. Mda. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Nino nu e primul, să ştii. Au fost Alex, Ahmed, Simon, Richard, Michael... mai e nevoie să continui? Bradley, Jamie, Stewart, Hamish, Norman, Humphrey, George, John, Paul, Mark, Clark, Madhav, Mohammed, şi Daniel, şi Patrick... dar ştii ceva? Totul a început cu tata. Te-a părăsit când aveai un an.

— Taci din gură, Beth. Mai tacă-ţi fleanca. Tata te-a părăsit şi pe *tine.*

Totuşi, are dreptate; tata a fost primul care m-a părăsit. Nu suporta să mă vadă. N-a rezistat decât douăsprezece luni scurte, după care a-ntins-o pentru totdeauna. Nino n-a rezistat nici măcar o săptămână. Cred că mă înrăutăţesc.

Accesez YouTube-ul de pe telefon şi dau căutare după cuvântul „autoapărare”. Primul clip din listă se numeşte „Cinci tehnici folositoare de autoapărare”. Se pare că „puternică” i-a luat locul lui „slabă”: #FeteLaSalaDeForţă. O să-l bat măr, ca Hilary Swank. O să mă fac un pachet de muşchi, ca Rich Froning. Trebuie să fiu pregătită pentru bătaie. Ar putea să lovească în orice clipă. Va fi nevoie să învăţ nişte scheme de să vadă stele verzi, ceva de judo sau ju-jitsu. Tipul de pe ecran arată cum să procedezi dacă te atacă vreun ticălos sicilian

mincinos. Demonstrează cum să ripostezi la un pumn sau la o lovitură cu capul, la un şut sau la un genunchi în vintre. Vizionez clipul de mai multe ori, încercând să învăţ pe de rost tehnicile. Instructorul repetă întruna: „Nu vă complicaţi”. Zice: „E uşor”. *Căcat.* Merge prea repede şi nu-l pot urmări. Va trebui să exersez ca să învăţ.

Ding.

Ce-a fost asta?

Aplicaţia semnalează o notificare. Apăs pe iconiţă şi o ţin aproape ca să pot citi. Nu disting foarte bine, vederea mi-e înceţoşată, însă pare să indice Bucureşti, România. Da. Am pus mâna pe el. E acolo. Dacă nenorocitul ăla e în România, atunci într-acolo trebuie să mă îndrept şi eu. Poţi s-o faci, Alvie, scumpo. Eşti Femeia Fantastică. Un cavaler Jedi.

Inimă, fii tare! / Iar voi, puteri, nu-mbătrâniţi deodată, / Mă ţineţi drept![6]

A început *jocul,* la dracu’.

Hmm, România. Interesantă alegere. Mă întreb de ce s-a dus Nino acolo.

Trebuie să mă duc să-mi cumpăr bilet.

Achit nota de plată. *Cât* face? Cui îi pasă? Sunt bogată acum, îmi permit. Ce viaţă-i aia fără şampanie, fără Pop-Tarts, Pringles sau cocaină?

∴

Imediat ce urc în avion, încep să regret că m-am mişcat atât de repede. Ce-o să fac dac-o să-l găsesc? N-am exersat tehnicile de autoapărare. N-am niciun plan.

Mă izbesc tare cu fruntea de spătarul scaunului din faţa mea.

Nu mă prea ajută.

Măsuţa rabatabilă, idioată, din plastic îmi cade în poală. O trântesc la loc: pac.

— E totul în regulă, doamnă?

Însoţitoarea de zbor are o voce de directoare de pension: inflexibilă şi severă, nu-i arde de glumă.

— Nu.

Cucu. Cucu.

— Ah, la dracu’.

Dacă nu e Beth, e ceasul ăla tâmpit.

— Hei. Te potoleşti, te rog? aud o voce venind din faţă.

[6] *Hamlet,* actul I, scena 5.

Aparţine tipului care stă pe scaunul din faţă.

Îi răspund:

— Ce faci, scumpule? Vrei să te alături Clubului Mile High[7]?

Îmi aruncă o privire furioasă şi se întoarce la loc.

Întorc brusc capul către culoar. Însoţitoarea de zbor pare că e la capătul răbdării. Supărată. Cu fruntea încruntată de îngrijorare, scrutează rândul de scaune unde stau eu.

— Doamnă? mi se adresează, *din nou.*

Îşi scutură cocul lucios către mine, buzele i s-au prefăcut într-o linie portocalie. Poartă o eşarfă ţeapănă şi cămaşă albă din bumbac, apretată. Are o talie micuţă, de viespe. Citesc numele ei de pe ecuson: Gertrude.

— Când dracu' aterizăm în România?

Nu prea mai suport situaţia asta.

Îmi sprijin obrazul de spătarul scaunului meu şi inspir aerul din perna umplută cu spumă; poartă mirosul de păr al altor oameni.

— Vom ateriza la Bucureşti în trei ore, doamnă. Abia am decolat.

— Îmi mai puteţi aduce vin? o întreb.

— Cred că aţi băut destul. Nu vă mai pot servi.

Îmi dau ochii peste cap. Ridic glasul.

— Am băut *destul*? Râdeţi de mine? Am băut *o* sticlă mică, micuţă, minusculă de poşircă de Chardonnay, pe care de-abia am dat-o pe gât, atât de scârboasă a fost.

Nu pun la socoteală ce-am băut în aeroport; aia a fost pe un alt fus orar.

Mă las pe spate în scaun şi închid ochii. S-a făcut linişte. Nu e nimeni în jur. (Pasagerul de lângă mine s-a ridicat şi s-a dus să stea altundeva. Nu ştiu de ce.) Vreau doar să dorm. M-am săturat de căcatul ăsta. Dacă mi se rupe filmul, n-o să mai fie nevoie să mă gândesc la asta. Sigur e mai bine să visez decât să fiu trează acum. Ăsta-i un *coşmar.*

∴

Bulele se ridică la suprafaţa apei. Piscina e neagră, fără fund. Corpul ei se scufundă, e de un alb strălucitor în lumina lunii, la fel de palid precum cel al unei fantome. Noaptea e o beznă totală. Stelele au dispărut, iar luna plină se ascunde după un

[7] Termen argotic care îi desemnează pe cei care au făcut sex într-un avion aflat în zbor (n.tr.).

copac. O tăcere grea, de nepătruns ne înghite ca un nor. Îi caut chipul în întuneric.

Pop.

Pop.

Pop.

Pop.

Apoi nu se mai ridică nicio bulă.

E moartă.

Mă aplec şi mai mult peste margine. Mă uit, dar nu văd nimic acolo. Cadavrul lui Beth a dispărut. S-a dus. Scrutez adâncul. Strălucesc două lumini puternice. Ochii ei? Nu se poate. Ce dracu'? Ce se-ntâmplă? Din apă, îşi întinde braţele înspre mine. Sunt lungi, albe, nesfârşite, întocmai ca nişte ţipari sau spaghete fierte. Palmele ei îmi cuprind gâtul într-o strânsoare. Nu pot să respir. Mă înec. Degetele ei strâng mai tare. Mă trage în jos. Picioarele îmi alunecă pe plăcile din piatră şi cad în apă. M-am scufundat cu totul. Gâfâi întruna după aer.

Nu reuşesc să văd nimic, însă apoi, două becuri clipocesc puternic, strălucind. Nu mai are chipul ei, ci pe cel al unui clovn.

— Cine eşti? întreb.

— Sunt Domnul Bubbles, răspunde Beth.

Ştie că sufăr de fobie de clovni, nenorocita.

Apa mă trage în jos ca o centrifugă. Mă învârt şi mă învârt. Nu văd decât clovnul. Un nas rotund şi roşu, doi ochi galbeni. E mânjită cu sânge în jurul buzelor.

Râde. Râsul i se transformă într-un strigăt. Dar eu sunt cea care zbiară.

ZIUA A DOUA: HOŢUL

ACUM ZECE ANI

Sâmbătă, 7 mai 2005
Lower Staughter, Gloucestershire

Beth bate cu pumnii în uşa de la baie.

— Alvie? Iar vomiţi?

— Nu.

Trag apa.

Bate din nou.

— Lasă-mă să intru.

— Cară-te.

— Îmi fac griji pentru tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Bine, vin.

Soră idioată. Pramatie care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Acum, că are aparat dentar şi poartă bustieră, are impresia că ea e şefa, că, de s-a maturizat.

Mă clătesc cu apă de gură. O scuip. E extrem de mentolată. Îmi face gura pungă.

Mă şterg pe faţă cu prosopul şi mă studiez în oglindă. Două coşuri noi. Niciun indiciu că am vomitat. Descui uşa. *Începe spectacolul.*

Beth intră, împingând uşa cu putere. O încuie în urma ei.

— Stai jos, îmi ordonă.

Mă încrunt. I se citeşte îngrijorarea pe chip, de parcă chiar s-ar sinchisi de mine.

Arată cu degetul către vasul de toaletă.

— Ia loc. *Te rog.*

Las capacul jos, apoi iau loc pe şezutul din plastic, rece şi dur. Grozav. *Iar* începem...

— Alvie, îmi zice.

— Înainte să începi, nu vomitam.

Îmi încrucişez braţele şi mă ridic. Nu există nicio dovadă; au dispărut toate.

Elizabeth ridică o sprânceană perfectă, apoi ia odorizantul de cameră cu miros de levănţică şi parfumează cu el incinta băii. Stropii îmi inundă faţa. Mă înec din pricina chimicalelor. Se ridică pe vârful degetelor de la picioare ca să deschidă gemuleţul de la baie. Pătrunde o boare de aer rece.

— Fie, am priceput ideea.

— Alvie, îmi zice cu vocea aia smiorcăită. Am găsit în coşul de gunoi trei cutii goale de Pringles şi cinci pachete de Pop-Tarts de căpşune.

— Aşa, şi?

— Ieri au luat gunoiul.

— Şi?

— Le-ai mâncat pe toate azi.

Drace, se pricepe! Parcă-i spion. Ar putea să lucreze la MI5.

— De ce crezi că eu? Poate-a mâncat şi mama.

— Doar ţie îţi plac ăia cu brânză şi cu ceapă.

Beth mă priveşte în ochi. Pot să-i citesc gândurile. Crede că mă citeşte ca pe o carte deschisă.

— Ştii, boala de care suferi are o denumire.

— Ah, da? Şi pentru tine există un nume... îi zic în replică.

— Alvie, se numeşte bulimie. Şi nu e amuzant.

— Nu e viaţa *ta.* E *a mea,* ripostez.

— Ce mai înseamnă şi asta? Se uită la mine şi îşi lasă capul într-o parte. Îşi muşcă buza, îngrijorată. Alvie, te rog, trebuie să încetezi. Vorbesc serios. Te-ar putea *ucide.*

Îmi sprijin capul de faianţa albă şi rece din baie.

Poate că dacă o să stau aici, în linişte, va pleca?

— De ce nu-mi dai voie să te ajut? îmi zice. Sunt sora ta; te iubesc. Am vorbit ieri cu psihoterapeuta ta de la şcoală...

— Ce dracu' ai făcut?

Cum îndrăzneşte? Cum şi-a permis? Să mă bârfească pe la spate cu Lorraine, tembela aia de ochelaristă?

— A trebuit, Alvie. Eşti foarte slabă. Mă măsoară din cap până-n picioare. Nu ştiu ce să fac.

Ce dracu'? Ea e mai slabă decât mine.

— De ce trebuie să faci ceva? De ce nu-ţi poţi vedea naibii de treaba ta?

— Devine ridicol. Te aud după fiecare masă. Scoţi sunete dezgustătoare.

— Îmi pare rău dacă te îngreţoşez. Nu e vina mea că mama

găteşte într-un hal fără de hal.

— Te-am urmărit la şcoală, îmi zice. Faci acelaşi lucru şi acolo.

— Mâncarea de la cantina şcolii e şi mai rea, îi răspund, cu privirea în podea.

Glasul lui Beth se schimbă. Se îmblânzeşte.

— Asta nu va schimba nimic, să ştii.

Ridic capul într-o clipită. O privesc furioasă. Poartă un tricou nou, roz şi sclipitor, care are scris pe el „90% ÎNGER”. Trebuie să mă duc să-mi cumpăr unul inscripţionat cu deviza „90% DIAVOL”.

— Ce n-o să schimbe nimic? o întreb, sărindu-mi ţandăra.

— Că vomiţi... că slăbeşti atât de mult... mama nu te va iubi mai mult. Tata nu se va întoarce.

Simt cum mi se aprind obrajii. A fost o cruzime din partea ei. Lovitură sub centură. Cum îndrăzneşte să aducă vorba de tata aşa? Cu ce drept? A întrecut limita cu subiectul ăsta. E regula noastră nescrisă: nu aducem niciodată vorba despre el. Îmi vine să-i trag un pumn. Sau aş putea să înhaţ capacul de pe veceu şi să-i sparg capul cu el?

Mă gândesc la poza împăturită din portofelul meu de la Primark; e singura poză cu tata pe care o am. Am furat-o din albumul de la nuntă al maică-mii. Nici n-a băgat de seamă că lipseşte. S-a tocit la colţuri şi pe margini. Însă măcar am şansa să-i văd chipul de fiecare dată când o scot. Mă uit la ea şi visez cât de diferită ar fi viaţa mea dacă tata ar fi ales să rămână, în loc să plece. Nu aveam nici măcar un an şi – puf – a dispărut, ca Houdini. A dispărut de pe faţa pământului fără urmă, fără o adresă de e-mail. Singurele dovezi că a existat vreodată sunt persoana mea (şi soră-mea), numele meu tâmpit şi poza aia ştearsă.

Mama a zis că se mutase în San Francisco, a pomenit ceva de o slujbă de contabil, însă ştiu că nu asta s-a întâmplat. E o născocire de-a ei. Am căutat în San Francisco în lung şi-n lat. Nu *efectiv în oraş* (n-am fost niciodată în America); am căutat pe internet. Toată lumea este prezentă în online. Existăm cu toţii acolo, în eter. Nu există niciun Alvin Knightly în S.F. şi nicăieri în California. Am verificat tot mereu, o dată la două luni, în cazul în care ar fi apărut în vreo echipă de bowling, sau pe site-ul vreunei companii, ori pe Linkedin, sau în eventualitatea în care aş fi dat peste contul lui de poker, însă nu s-a întâmplat asta

niciodată.

Nu m-am dat bătută. Mi-am extins aria de căutare în alte ţări, am făcut pe Lisbeth Salander[8] ca să-i dau de urmă. *Alvin Knightly* e un nume neobişnuit; cu siguranţă că aş fi dat în cele din urmă de el dacă mi-aş fi dat silinţa să îl caut, nu? Am sunat la Institutul Contabililor, însă nu auziseră de el. M-am gândit să angajez un detectiv particular, dar nu mi-am permis tariful.

Am ajuns în cele din urmă la concluzia tristă că nu era niciun Alvin Knightly în toată lumea asta nenorocită. Decât dacă (şi ştiu că sunt şanse mici să fie aşa) nu cumva îşi schimbase numele în Alvin Knightley. (Am găsit unul dintr-ăştia în 2003, însă e destul de puţin probabil să fie el, sincer, fiindcă tipul din poză era de culoare.) L-am căutat de când aveam unsprezece ani, de când am avut pentru prima dată acces la un calculator, şi n-a existat niciodată vreun semn de la tatăl meu. Nu sunt proastă. Ştiu ce înseamnă asta. Înseamnă că e *mort* şi cu asta, basta. Sau că, dacă a dispărut, a avut motiv să o facă. O chestie de genul ăsta presupune viclenie. Planificare. Chiar trebuie să-ţi doreşti aşa ceva. Să fii nevoit să *vrei* să dispari. O dată, mi-a trecut prin minte că ar putea fi spion, ca Austin Powers sau ca John le Carré (ceea ce ar explica de unde moşteneşte asta Beth: Domnişoara Inchiziţie Spaniolă), şi e posibil ca guvernul să-i fi preschimbat numele cu un cod, de genul 007. Dar mi-am zis apoi, *nu fi idioată.* Trăieşti în viaţa reală, nu în filme. Nu e Jason Bourne; e contabil.

Beth se întinde şi-mi atinge braţul, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— SĂ NU DEA DRACU’ SĂ MĂ ATINGI.

Sar ca arsă şi descui uşa de la baie, dar încuietoarea din metal agaţă. Îmi ciupeşte pielea. O forţez şi trântesc uşa după mine. Urc în fugă toate cele cincisprezece trepte.

O aud pe soră-mea strigând după mine:

— Alvie. Îmi pare rău. Întoarce-te. Te rog!

Las-o baltă, scorpie.

Prea târziu.

[8] Personaj fictiv, creat de autorul şi jurnalistul suedez Stieg Larsson.

4.

ÎN PREZENT

Joi, 1 septembrie 2015
Aeroportul Internaţional Henri Coandă,
Bucureşti, România

— Vă rog să vă treziţi, doamnă, am ajuns.

— Nu, nu.

Clovnul. Unde e clovnul? Scaunul e umed în locul unde mi-a curs un pic de salivă din gură şi a format o baltă. Simt o mână care îmi scutură umărul.

— Ah. Dă-mi pace, îi zic.

— Îmi pare rău, însă trebuie să vă ridicaţi. Restul pasagerilor s-au dat jos din avion.

— Avion? Ce avion? Deschid ochii. E însoţitoarea aia de zbor enervantă, Guinevere sau Geraldine, sau ceva de genul ăsta. Iar eu sunt clar în avion. Mai spune-mi o dată, unde suntem?

Încerc să mă ridic.

— Aeroportul Internaţional Henri Coandă. Am aterizat la Bucureşti.

Îmi frec ochii cu mâinile. Chiar simt nevoia să mă culc la loc. Mă întorc pe scaun şi mă culcuşesc pe pernă.

— Mai lasă-mă cinci minute, îi zic.

— Doamnă? Doamnă?

— Nu vreau să plec. Lasă-mă-n pace, îi spun.

— Doriţi să vă aduc un cărucior?

— Nu. Mda. Bine. Mi-e totuna.

Dispare, lăsând în urma ei doar mirosul puternic de ylang-ylang. Închid ochii. În afară de bâzâitul aerului condiţionat, totul e cufundat în linişte. Nu e nimeni în jur. Mă cufund în materialul sintetic. E o situaţie de căcat. Sunt departe de casă, oriunde o mai fi şi *asta.* Nu vreau decât să dorm. Dar acum că am aterizat pot să-mi pornesc telefonul (fără să risc o moarte aproape sigură). Trebuie să văd ce face Nino. Îmi caut telefonul în plasa micuţă de pe spătarul scaunului din faţa mea. Mă holbez la ecran. Locaţie actuală: „Bucureşti, România. Aeroportul

Internaţional Henri Coandă”.

Simt o tensiune în umeri.

E aici.

— Iată. V-am adus un cărucior.

Ridic ochii şi constat că însoţitoarea de zbor a revenit cu alţi doi colegi de breaslă. Aceştia ajung în dreptul rândului pe care stau eu şi se uită cu atenţie. Mă studiază precauţi, de parcă aş fi o suricată scăpată din Grădina Zoologică din Londra, una cu spume la gură, care are toate şansele să fie turbată.

— Eşti pregătită, scumpete? mi se adresează unul din stewarzi. O să te ridicăm şi o să te aşezăm în cărucior.

— Unu, doi, trei, şi

O, ţinte bine!

Bip.

Bip.

Bip.

Căruciorul se târăşte cu încetinitorul, iar lumina portocalie de deasupra lui licăre puternic. Trecem de controlul paşapoartelor şi ne îndreptăm către ieşire.

Închid ochii şi-mi sprijin capul de bara metalică, albă şi rece. Capul mi se învârte de la vin.

Cucu.

Cucu.

Cucu.

Tacă-ţi gura, *cap sec.*

Aer proaspăt. De asta am nevoie. De ceva care să mă trezească. Ochesc un semn ce indică „Ieşire”, luminat în verde, aşa că îmi iau geanta şi sar din cărucior.

— Vezi c-am plecat. Mulţam, zic.

Bărbatul mărunţel, bătrân, care dirijează căruciorul are un aparat auditiv, dar acesta nu pare să funcţioneze. Sau poate că nu mă aude din pricina bâzâitului motorului electric. Mă îndrept către uşile duble care se deschid cu un fâşâit. Ies din incinta aeroportului, împleticindu-mă.

Noaptea e cufundată în întuneric, aerul e tăios. Nu sunt mulţi nori, iar luna şi stelele sunt luminoase şi bine conturate, de parcă le-ar fi desenat cineva cu pixul. Păşesc pe strada tăcută şi mă asigur din ambele părţi. Nu e nimeni aici în afară de mine. O, frate, nu sunt deloc pregătită pentru Nino. M-ar pune la pământ în doi timpi şi trei mişcări. Totuşi, nu pot să aştept aici în văzul

tuturor. Ştiu că e pe aici pe undeva... pe undeva... stând la pândă ca un liliac. Cotesc pe o stradă lăturalnică, grăbesc pasul şi las în urma mea luminile aeroportului. Sunt într-o zonă rezidenţială de la marginea oraşului. Scot pe gură aburi ca nişte norişori. Mă cuprind cu braţele. Dumnezeule, e foarte frig! Am pe mine rochia scurtă a soră-mii, nu tu ciorapi, nu tu chiloţi. Probabil că lui Beth îi venea bine. Dintotdeauna a fost mai slabă decât mine.

O să găsesc un taxi. O să mă cazez la un hotel. O să mă pregătesc pentru ziua de mâine. Da. Da, asta o să fac. O armă. Un plan. O *strategie.* O să mă adun.

Cineva îmi înhaţă geanta.

— Hei. Nu. Ce n-ai...

Cineva mi-a şutit geanta.

Telefonul.

Banii.

Ceasul cu cuc.

Mă opresc locului şi mă uit în jur. Ce s-a petrecut? Cine a fost? Silueta întunecată a unui bărbat coteşte, iar paşii i se aud din ce în ce mai slab. Simt că mă cuprinde o senzaţie de greaţă. Adrenalina mi se urcă la cap. *Futu-i.* Ăla era Nino?

— HEI, îi zic.

Nu-l las să scape.

O iau la sănătoasa după hoţ.

O burniţă ceţoasă, care nu e tocmai ploaie, umple aerul cenuşiu, sinistru. Simt pe piele stropi reci. Îmi doresc să fi avut mai multe haine pe mine. Aerul tăios al nopţii îmi zbiceşte membrele dezgolite şi simt cum mă trece un fior pe şira spinării. Cotesc pe o alee întunecoasă; pe aici a luat-o, nu? Doi stâlpi de iluminat aruncă nişte umbre lunguleţe. Trotuarul e alunecos şi umed. Peste tot sunt împrăştiate pubele care dau pe răscol şi saci de gunoi. Simt duhoarea de nesuportat a ceva intrat în putrefacţie. Vreo vietate moartă. O pasăre? Un şobolan? O pisică cu o jumătate de coadă miaună şi o tuleşte când mă vede că mă apropii. Plonjează într-o pubelă ruginită.

— Nino? Tu eşti? îl întreb, însă prea încet.

În şoaptă.

Mă stropesc pe tălpi şi pe picioare cu apa rece din bălţile murdare. Îîîh, ce scârbos! Pe pantofii mei Prada. Locul ăsta îmi aduce aminte de Archway.

În acel moment îl zăresc în faţă – iar pielea mea e inundată de un val rece de sudoare. Dintre ziduri se ridică ecoul paşilor.

— Hei, tu. Întoarce-te. Vino aici.

E îmbrăcat tot în negru şi stă cu spatele la mine. Silueta aduce cu un păianjen uriaş. Se întoarce, iar mie mi se taie respiraţia. O clipă, am impresia că e Nino. Însă e doar întunericul, care îmi joacă feste. Ororile îmi bântuie subconştientul. Imaginaţia mi-o ia razna, îi studiez chipul alb ca o mască, inuman, demonic. Ochii lui de coşmar mă fixează. De ce se holbează aşa?

— Dă-mi geanta, strig eu în întuneric, încerc să par dură, însă pe cine încerc eu să duc de nas? Vocea mea e subţire şi prea stridentă, tremurând ca o frunză în bătaia vântului.

Bărbatul o ia din nou la fugă.

Fug şi eu după el, iar pantofii ăştia tâmpiţi se freacă de piele şi îmi fac răni; mă dor picioarele, numai băşici. Coapsele parcă mi-au luat foc. Haide, Alvie. Poţi s-o faci. E doar un individ; nu e Usain Boit. Mă apropii: trei metri, doi metri, un metru distanţă. Căcat. Dacă e înarmat? Dacă are pistol? Aia e, l-am ajuns acum. Prea târziu. Sar după geantă şi o înhaţ.

— Hei, e o Hermès, ticălosule.

Îmi înfig degetele în geanta din piele. Numai ea, singură, costă *o mie de coco.* Omul întinde o mână murdară. Are unghiile roase. O cicatrice lângă degetul mare. Totul se derulează parcă cu încetinitorul. Mă trage cu putere de braţ.

— Uh. Dă-mi drumul. Asta-i o rochie Chanel. Geanta se izbeşte de pământ.

Mi-a spart ceasul cu cuc?

Ne izbim unul de altul. Plonjez după geantă, însă el îmi aţine calea cu trupul lui puturos. Mă împiedic şi mă sprijin de zid, şi mă zgârii pe braţ de cărămizile dure. Mă ustură şi simt sângele cald cum mi se prelinge până la încheietură. O să mi-o plătească el. Vorbesc serios. Îi aud răsuflarea greoaie, aspră. Îi simt respiraţia fierbinte în urechea mea. Şi deodată BUF.

Nu.

Nu în faţă.

Privirea mi se întunecă şi nu mai văd dincolo de el.

Nu mai văd decât acei ochi...

Îmi înşfacă geanta şi îmi vin în fire. Haide, Alvie, trebuie să te pui pe treabă.

— Nu ţi-a spus mămica ta niciodată? Nu da în *fete.*

Ajung la una din barete. Parcă suntem la trasul de funie. Deci, jur că dacă o rupe...

Se întoarce şi mă ţintuieşte de zid. Mă prinde de gât cu nişte palme aspre.

— *Ciao,* Elisabetta, zice.

Ştie cine sunt? Adică cine mă prefac că sunt? Cum? Lucrează cu *Nino?* Aplicaţia arăta că e pe-aici, prin zonă. Privirea îmi fuge în susul şi-n josul străzii. Îşi încleştează degetele în jurul grumazului meu. Nu pot să respir. Încerc să zbier, însă nu scot niciun sunet, îmi ţine mâinile deasupra capului. Mă zbat, însă e mai puternic decât mine. Mă înec. Plămânii îmi ard. Mă zvârcolesc, dar mă ţine strâns rău. Căcat. Futu-i. N-am ce face.

— *Ha ha. O să te omoare,* zice Beth.

Îmi împlânt tocul în piciorul lui cu toată forţa. Cinşpe centimetri de Prada ucigaşă. Zbiară. Slăbeşte strânsoarea. Asta-i şansa mea. E distras.

Îl izbesc cu capul de zid. Mâinile îmi tremură, însă ţintesc bine. Ţeasta lui scoate un sunet înfundat, ca şi când ai lovi o piatră cu un baros. O bufnitură seacă, dar îndeajuns de zgomotoasă. Tipul se prăbuşeşte la pământ, trupul lui părând o păpuşă din cârpe. E la fel de inert ca un sac cu cartofi şi la fel de greu ca un sac cu bălegar. Mă aşez în poziţie ghemuit la el pe piept, gâfâind şi încercând să-mi recapăt suflul. Mă arde gâtul. La dracu'. A fost cât pe ce. Mă holbez la faţa lui. Alt tip care a încercat, ca Nino, să-mi tragă clapa. Ia de-aici, nenorocitule. Începe să-i curgă sânge din cap, formând o baltă micuţă; e lucios şi neted, ca uleiul. Doamne Dumnezeule, l-am... l-am ucis?

Cucu.

O, poftim. Ceasul încă funcţionează.

Îi trag o palmă. Una zdravănă. Nu mişcă. Nici măcar nu tresare.

Haide. Trezeşte-te. TREZEŞTE-TE, îi zic.

— *Nu mai scapi de data asta.*

Inima începe să-mi bată cu putere. Tremur. Mi-e greaţă. Ce-am făcut? *Cine sunt?* Ridic mâna şi îi ating faţa. Are un gât subţire şi musculos, slab ca de curcan, îi verific pulsul la jugulară. Simt o uşoară pulsaţie ce pare că slăbeşte tot mai mult. Nu se mai simte nimic. Nici măcar o bătaie. E tăcut. Stă

nemişcat. E mort.

Nu, nu, nu, nu. Ce-am devenit?

— Aveam impresia că-ţi plăcea să ucizi, nu? zice Beth. *Aveam impresia că te născuseşi pentru asta, nu?*

— Chiar îmi place să ucid. Dar nu ăsta era *planul.*

— N-ai putut să faci niciodată ceva cum trebuie.

Bine. Bine. Calmează-te, Alvie. E miezul nopţii. Sunt în mijlocul pustietăţii. Pot să mă fac nevăzută pur şi simplu.

Ridic geanta Hermès a lui Beth, aşa ponosită cum e, şi o iau în jos pe aleea pustie. Mă uit după camere de supraveghere pe ziduri. Mă uit înapoi la trupul neînsufleţit pe care-l udă ploaia. Cine naiba mai era şi ăsta? Şi de unde dracu' ştia cum mă cheamă? Mă opresc din drum. Nu pot să înaintez până nu ştiu. Trebuie să mă întorc. O clipă doar. Apoi am şters-o de aici. Fug înapoi către cadavru, mă pitesc lângă el. Îi scotocesc prin buzunarul de la haină şi dau peste un portofel din piele.

Găsesc un buletin de România. Zice că-l chema Dragoş Gabor, dar asta nu-mi spune absolut nimic. L-a trimis Nino pe tipul ăsta să mă jefuiască? Sau să mă vâneze şi să mă atragă într-un loc ferit? Mă holbez la faţa lui urâtă. Era şi el mafiot?

Arunc portofelul într-o pubelă. Oricum n-am găsit bani în el. Îi verific celălalt buzunar. Două telefoane mobile. Asta e ciudat: *două* telefoane. Unul pentru nevastă şi unul pentru amantă? Unul din ele seamănă cu al lui Nino. Avea şi el unul din ăsta, un Sony vechi ca vai de el. Negru, cu ecranul crăpat. Ar putea să fie o coincidenţă...

Dar apoi mă prind.

Nino nu e aici, aşa-i?

Ci doar telefonul lui tâmpit.

Nemernicul ăla mi-a întins o capcană. Ştiam eu. Sigur a ştiut de aplicaţie. Pun pariu că Nino l-a plătit să mă atragă aici. Ce altceva a mai pus la cale idiotul ăla?

Mă simt de parcă sunt sub apă, de parcă mă înec, mă scufund, de parcă sunt în căutarea a ceva, pierdută. Mă uit din nou către cele două capete ale aleii, însă nu văd pe cineva prin zonă, cel puţin nu încă. Trebuie să o-ntind de aici.

Trec prin lista de contacte din telefonul lui Beth, degetele îmi alunecă pe ecran, tremurând. Ecranul e umed de la ploaie, luceşte. Găsesc, în cele din urmă, numele „Nino Brusca". Apăs tasta de apelare şi aştept.

Sony-ul începe să sune o clipă mai târziu. Îl ridic şi mă holbez la ecran: „Elisabetta Caruso”. Ăla era numele de după căsătorie al soră-mii. E clar, am dovada; ăsta e telefonul lui Nino. Îi aud vocea când intră căsuţa vocală – *„Ciao, sono* Nino Brusca...” – şi închid. Nu pot să-l ascult. Îmi dă impresia că e chiar aici.

Arunc telefonul în geantă şi privesc în jos la bărbat. La ce mi-a stat capul? Nu pot să-l las aici. Trebuie să mă mişc repede. Nu e timp de pierdut. Îl prind de glezne şi-l târăsc, scoţându-mi limba în colţul gurii. Sunt nevoită să merg cu spatele şi să stau înclinată spre spate, ca să contrabalansez greutatea lui. Dar chiar şi-aşa, e al dracului de dificil. Uh, de ce sunt cadavrele atât de grele? Îmi arunc cât colo tocurile din picioare. E mai bine. Are o constituţie medie, înălţime medie, şi totuşi, cumva, e mai greu decât pare. Îl smucesc, iar trupul se târăşte pe asfalt de parcă oasele i-ar fi din plumb. Faţa i s-a schimonosit într-o grimasă. Pielea cu urme de varicelă are o nuanţă de alb murdar. Arunc din cale nişte saci de gunoi – aud cum se sparge o sticlă – şi trag de trup, proptindu-l de zid. Toţi muşchii din corpul meu sunt încordaţi. Acid lactic. Durere usturătoare.

Înşfac un sac, îl ridic cu greu şi îi acopăr faţa cu el. Cu altul îi acopăr pieptul. Peste picioare îi arunc alţi doi saci. E destul atât, cel puţin pentru moment. Vor trece două zile până va începe să miroasă. Dar până atunci eu voi fi plecat de foarte multă vreme. Deja pute.

Fac un pas înapoi şi studiez mormântul improvizat. Nu se văd decât grămezile de gunoi, nici urmă de cadavru. Nu e rău, am făcut treabă bună. Cred că am terminat. Ţinând cont de circumstanţe, nu-i rău deloc.

A început să toarne cu găleata, simt răcoarea stropilor de ploaie care îmi cad pe pielea încinsă. Trag adânc aer în piept, mă simt mai bine acum. Sunt calmă, mi-am revenit. Bravo. Vezi, Alvie, te pricepi. Nu e nevoie să te panichezi. Mă uit la geanta Hermès, uzată. E plină de noroi. Neagră de mizerie. Mi-o arunc pe umăr şi îmi aprind o ţigară.

∴

Îmi târâi picioarele prin aeroportul pustiu, căscând şi cărându-mi pantofii murdari pe degetul arătător. Trebuie să cumpăr alt bilet. Înapoi în Londra. Incredibil! Ce risipă de bani! Abia ce-am ajuns aici. Sperasem să ajung în Monaco dintr-un moment în altul. Să beau Negronis în Monte Carlo şi să mă răsfăţ, tocându-

mi toată averea proaspăt găsită pe Dior şi YSL. Dar nu. Nu încă. Nu există odihnă pentru cei răi. Aşa că înapoi în Blighty, presupun. Încă nu e deschis niciun ghişeu, aşa că nu-mi pot cumpăra biletul dus. Mă las moale pe un scaun din zona de aşteptare. Va trebui să aştept. Nu-mi vine să cred că ticălosul de Nino m-a dus de nas. Acum, chiar că m-am înfuriat. Ce naiba urmăreşte? Îmi trimite flori, îmi lasă un bileţel romantic, iar apoi angajează un cretin să mă ucidă? Ai mai auzit vreodată de schizofrenie mai mare decât asta?

O, frate, e mai rău decât Beth.

Scaunele sunt tari, din plastic, iar eu stau fix în bătaia aerului condiţionat, în faţa unui televizor imens. Arată ştiri româneşti, cu sonorul oprit şi cu subtitrări. Mă îndoiesc că o să-l arate pe pungaş la ştiri, când/ dacă îl vor găsi. Nu era tânăr şi blond, ca Beth. Nu era nici foarte frumos (nota unu sau doi din zece). Sper că am vorbit destul despre el. Poate că ar trebui să mă întorc din nou să verific? Dar nu. Foloseşte-ţi creierul, Alvina. Nu trebuie să te întorci niciodată la locul unei crime; e prima regulă. Nu vor găsi vreo armă a crimei (mâinile îmi sunt ataşate de braţe). Nu se cunoaşte motivul. Am verificat, nu există camere de supraveghere. O şterg din ţară în câteva ore. Mă descurc din ce în ce mai bine la asta. Mă întind, casc din nou şi mă relaxez.

Iau iPhone-ul lui Beth şi mă uit prin aplicaţii.

Mă-ntreb dacă Beth are Tinder.

5.

Şterg aplicaţia aia tâmpită de urmărit. Nu mai am ce face cu ea. Cum o să-l găsesc acum pe Nino? Ce-o să fac? S-ar putea să stau aici ore-n şir până pleacă următorul avion către Londra. Caut prin telefonul lui Beth. N-are Tinder. Nu era pe gustul ei. Mă îndoiesc până şi de faptul că avea habar de aplicaţia asta. Sau că ştia de Happn, sau de Hinge, sau de Grindr, sau de Bumble, sau de orice aplicaţie de genul ăsta. Descarc Tinder. Sunt doar *curioasă.* Vreau să văd cum arată tipii din zona asta. Am timp oare pentru una scurtă în aeroport? Aş putea avea o aventură aşa, ca de vacanţă. Ar putea veni un chirurg cardiovascular român chipeş care să mă farmece cu totul...

descarc aplicaţia, găsesc o poză cu Beth şi îmi fac un cont cu numele „Beyoncé”? Şi ce dacă? Cui îi pasă dacă sunt o impostoare? Asta e viaţa mea acum.

Dreapta.

Dreapta.

Dreapta.

Dreapta.

Vreau o întâlnire.

Casc ochii de uimire.

Ştefan.

Cristian.

Mihai.

Nicolae.

Băiete, eşti un pachet de muşchi.

Pe ăsta aş vrea să-l cunosc.

Model masculin?

Dublură în film?

Batman.

Macho.

Are un corp de zici că e Superman, la dracu’.

Ce buze sexy.

Ce penibil.

Ce pectoral frumos.

E cel mai tare.

Un şarpe în pantaloni.

Îmi frânge inima.

Hm, mă întreb dacă Nino e pe Tinder. Fireşte că e. E o *bestie* de Tinder. Care e *motivul* pentru care cineva e pe Tinder? Să-şi întâlnească viitorul soţ sau viitoarea soţie? Pentru o relaţie de lungă durată, împlinită?

DUM-NE-ZE-U-LE.

POT FOLOSI TINDERUL CA SĂ-L GĂSESC.

Pot să folosesc Swipebuster ca să-i dau de urmă. Alvie, eşti un geniu dat dracului. Trebuie să funcţioneze. E o idee strălucită.

Singura problemă posibilă, *minoră,* e faptul că telefonul lui Nino e la mine. Dar sunt gata să pariez pe două probabilităţi:

1. Are deja un nou telefon mobil.
2. Şi-a descărcat Tinder.

(Cu un libido ca al lui, are nevoie să facă sex *măcar* de două sau trei ori pe zi. Pun pariu că e pe Tinder chiar în clipa asta. N-am timp de pierdut.)

Bun, unde dracu' s-ar duce Nino? M-aş hazarda să zic Italia. Nu în Sicilia, e prea riscant. Poliţaii şi mafia sunt pe urmele lui. Aşa că în Napoli? N-a adus oare vorba despre asta când ne plănuiam fuga?

Îi spun Swipebusterului că sunt în căutarea cuiva pe care îl cheamă „Nino Brusca" şi că ultima dată când şi-a făcut apariţia a fost undeva în Napoli. Creez o adresă de e-mail falsă ca să primesc rezultatele căutării. Primesc o alertă că am recepţionat un mesaj în căsuţa de e-mailuri:

Nu. Nimic. Nu-l pot găsi. Nu e nimeni în Napoli cu numele ăla. Poate că a folosit numele de *Giannino* Brusca? Poate a folosit un nume fals?

Uh. Parcă văd c-o să mă enervez dacă o s-o ţină aşa. Trebuie să existe o cale mai uşoară.

Caut pe Google „Cum să găseşti pe cineva pe Tinder". Dau peste Albion Services. Aplicaţia foloseşte tehnologie de recunoaştere facială. N-am nevoie decât de o poză. Poate găsesc una în telefonul lui Beth. Caut prin fotografiile ei. Mii de poze cu bebeluşul Ernie. Câteva selfie-uri cu Beth într-o rochie nouă. Câteva cadre artistice cu amfiteatrul din Taormina. Şi, ooo, ce-i asta? O petrecere aniversară. Pare a fi petrecerea în cinstea lui Ambrogio. Şi iată-l pe Nino. Da, n-am nicio îndoială, el e. Stă chiar lângă Ambrogio în timp ce el suflă în lumânările de pe tort. E cam întunecată, iar faţa, cam mică, însă s-ar putea... s-ar putea să meargă. Decupez poza şi o măresc pe chipul groaznic de chipeş al lui Nino. O încarc pe sistemul de urmărire şi aleg un oraş la nimereală. Încerc din nou cu Napoli, pentru orice eventualitate. Introduc adresa de e-mail şi aştept... haide, haide, haide.

Primesc un mesaj în căsuţa de e-mailuri.

Nu. Nu e acolo.

Căcat. Futu-i. La naiba. Ce aiurea.

Ce-ar fi să încerc Londra? Poate mai e încă acolo.

Scriu numele oraşului. Încarc poza cu chipul lui. Un chip care i-ar face pe îngeri de ruşine... Oftez. Ce păcat c-o să fac *foie gras* din el. Apăs „trimite" şi-mi rod unghiile. Ar fi bine să funcţioneze.

Primesc un alt mesaj în căsuţa de e-mailuri.

Nimic. Voi încerca din nou.

Roma? Să fie oare acolo? E tot în Italia.

DUMNEZEULE, EL E.

Pare a fi o poză nou-nouţă cu Nino, fără pălărie (care e în geanta mea). „Nino Brusca, 39, Roma". Nici că se putea mai bine. Mereu mi-am dorit să merg la Roma. E cu siguranţă în fruntea listei mele cu lucruri de făcut. (Roma, Havana, Las Vegas, Bangkok.) Am auzit că au cluburi de sex mişto. Totul se leagă chiar foarte frumos.

∴

S-au deschis ghişeele, în cele din urmă. Îmi cumpăr un bilet dus către Roma şi aştept la poartă. Călătoresc dându-mă drept soră-mea, având în vedere că, în mod oficial, Alvie e moartă. S-ar putea să-mi fi anulat paşaportul. Nu merită să risc. Avionul decolează în cinşpe minute, şi nu mai am deloc răbdare. Mă foiesc şi mă uit la ştiri.

CE DRACU' e aia?

Mă holbez la ecranul televizorului.

Femeia aia e *maică-mea.*

Ce naiba caută ea la televizor? E vreun episod din *The Antiques Roadshow*? Nu, nu e. Camera ia un prim-plan al feţei veşnic bronzate a maică-mii: machiaj perfect, coafură voluminoasă, trei şiraguri de perle. Nu aud ce spune. Încerc (dar nu-mi iese) să citesc pe buze. Îmi aduce puţin aminte de Margaret Thatcher, tot blondă; au un aer malefic, identic... leagănă un bebeluş adormit, pe Ernesto, privind direct către obiectiv, aproape ca şi cum s-ar uita la mine. Şi eu o privesc fix, fără să clipesc, fără să respir, la fel de încordată ca o pisică la pândă. E pentru prima oară în doi ani când o văd. N-a îmbătrânit deloc, e ca unul din merele alea radioactive pe care le cumperi din supermarket. Poate c-a fost criogenată şi abia au dezgheţat-o. În spatele ei se văd ruinele vilei lui Elizabeth, înnegrite, devastate de incendiu, focurile încă mocnind şi fumegând, asemenea epavei unui avion ce tocmai s-a prăbuşit. Palmierii, florile, plumeriile, toate s-au făcut scrum. În spatele umărului ei drept se vede piscina strălucind. Mă trece un fior.

Pe ecran apare o fotografie cu Beth în luna de miere, în Kenya, alături de „ELIZABETH CARUSO", scris cu majuscule. Simt un gol în stomac. Căcat. De-acum e oficial. Poliţaii o caută

pe sora mea geamănă. Pun pariu că vor s-o interogheze cu privire la presupusa ucidere a mea. Ceea ce înseamnă, bineînţeles, că mă caută *pe mine.* Maică-mea face apel să fie ajutată ca să o găsească, de unde şi expresia disperată de pe faţa ei. Pun pariu că poliţaii cred că eu deţin informaţii. Cred că am fost martoră, sau ceva mai rău de-atât. *Mă* suspectează de uciderea soră-mii? Nu, nu, nu, toată treaba asta e foarte nasoală. Acum o să-i pună telefonul sub urmărire, la dracu'. De ce mi se întâmplă mie asta? Of, ce aiurea!

Ding.

Acum ce mai e?

Un e-mail de la maică-mea. Apăs ca să citesc ce scrie.

> De la: Mavis Knightly
> MavisKnightlyl954@yahoo.com
> Către: Elizabeth Caruso
> ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
> Data: 1 sep 2015 la 8.56
> Subiect: RE: Unde eşti?
>
> Elizabeth, îngeraşule, ai primit ultimul e-mail de la mine? Încep să fiu destul de stresată. Nimeni de-aici n-are habar unde-ai plecat. Sunt din cale-afară de îngrijorată. De-abia am reuşit să închid ochii, şi-ţi spun sigur că nu e din cauza diferenţei de fus orar. Migrene. Gura uscată. Piele iritată. Eczemă în spatele genunchilor. Am un început de ulcer. Toate astea sunt pe fond psihosomatic, nu-ncape îndoială. Simt o durere înţepătoare în mijlocul abdomenului, la trei centimetri deasupra buricului. Foarte deranjant. Stau cocoşată de durere. Reuşesc să fac doi-trei paşi după care trebuie să mă aşez din nou. Stomacul îmi secretă suc gastric în exces. Trebuie să mănânc un pic de cretă. Doctorul meu e în Australia, desigur, iar tipul de la farmacia de aici nu vorbeşte engleză. Mă oboseşte până şi că-ţi scriu asta. Mă suni înapoi, te rog?
>
> P.S. Te caută poliţia. Vor să-ţi pună câteva întrebări despre sora ta.

Îmi dau ochii peste cap şi şterg mesajul, apoi închid telefonul soră-mii şi-l arunc în geantă.

Dacă poliţia o caută pe Beth, atunci va trebui să mă dau drept Alvie. Va trebui să folosesc paşaportul Alvinei când ajung în

Roma. Am folosit cartea de identitate a lui Beth ca să trec de controlul de securitate, însă asta a fost înainte să aflu ştirea. Sau... sau... o, Dumnezeule. Poliţia îi va anula cu siguranţă paşaportul Alvinei.

Dar cât timp durează chestiunile administrative din momentul în care cineva dă ortu' popii?

Anunţă îmbarcarea pentru zborul meu şi ne urcăm în avion. Aştept la rând şi încep să transpir. Ce mă fac când ajungem în Italia? Cine naiba sunt? Alvie sau Beth?

6.

Aeroportul Leonardo da Vinci-Fiumicino
Roma, Italia

— *Passaporto,* zice funcţionarul, cu o voce înăbuşită de sticlă.

Îi studiez palma întinsă, şanţurile adânci ale liniei inimii, liniei vieţii, liniei mă doare-n cot ce linie e asta.

Ţin degetele încleştate pe paşaportul din fundul genţii. Ar trebui să mă întorc în avion. Sau să trăiesc aici în aeroport pentru totdeauna, ca tipul ăla din JFK. O viaţă întreagă de cumpărături din magazine duty-free şi de deficienţă de vitamina D. Dar nu, nu pot. E ridicol. Nino e în Roma. Acolo trebuie să fiu şi eu. Schiţez un zâmbet neconvingător şi scot paşaportul meu. I-l înmânez bărbatului. Pălăvrăgeşte în italiană cu colegul lui. Păstrează-ţi calmul, Alvina. Stai liniştită, îmi ţin respiraţia şi-l privesc cum frunzăreşte prin carneţelul vişiniu. Am palpitaţii serioase. Mă apasă ceva în piept. Zâmbetul fals îmi piere de pe faţă şi pun pariu că fruntea mea e lucioasă de sudoare.

Studiez poza din paşaport şi citesc informaţiile cu susul în jos:

KNIGHTLY
ALVINA
CETĂŢEAN BRITANIC
10 OCT 89
CIRENCESTER

(Ooo, ăsta e un orăşel roman. O să-i placă asta.) Mă uit la

spatele calculatorului său. Pâlpâie ceva pe ecran? De ce îi ia atât de mult?

— *Benvenuto,* îmi zice, cu un zâmbet larg.

Îmi înmânează paşaportul şi-mi face cu ochiul.

— O. Da. *Benvenuto,* îi răspund.

Înşfac carneţelul şi o întind către sosiri. Nu-mi vine să cred că m-a lăsat să trec. Se poate ca angajaţii de la aeroport să nu ştie că sunt moartă? Sau era prea ocupat să râdă şi să glumească încât n-a observat că monitorul îi afişa culoarea roşie? Oricum ar fi, sunt recunoscătoare. Am ajuns în Italia.

Alerg către cea mai apropiată toaletă şi mă uit cu atenţie la fata din oglindă. Faţa soră-mii se holbează şi ea la mine. Ăia sunt ochii ei, iar aia e gura ei. Ăla e nasul nostru, presărat cu pistrui şi arcuit un pic în sus la vârf. Arăt ca Beth, însă din cale-afară de mahmură. Sunt o femeie dată în urmărire. Faţa aia pe care au arătat-o la TV era a mea (a lui Beth, dar ştii la ce mă refer). Poliţaii mă vor recunoaşte. Ce-o să mă fac? Trebuie să-mi fac o operaţie estetică la nas, sau ceva de genul. Trebuie să mă deghizez. Ar trebui să-mi tund părul, însă *chiar* nu vreau s-o fac. Mi-a luat o veşnicie să-mi crească. (O tunsoare crop neinspirată, din 2011, a însemnat că părul nu mi-a stat nicicum în anii următori.) M-aş putea vopsi, însă şatenul ar fi prea evident. Albastru, verde, galben, roşcat, roz? O tunsoare ar fi previzibilă, aşa c-aş putea să-mi pun extensii. Să port o pălărie cu boruri largi, care să le distragă atenţia. Să-mi cumpăr o pereche de ochelari cu lentile tip oglindă. Să-mi fac poate un piercing? Un tatuaj? Însă o operaţie la nas, asta da, asta-i soluţia. Mi-ar schimba complet fizionomia. Jennifer Grey din *Dirty Dancing* n-a mai arătat vreodată la fel. Am nevoie de-un nas micuţ, cât un nasture, care să nu fie mai mare decât un comedon. Vreau nasul unei vedete Manga. Râtul unei prinţese Disney.

Ies din aeroport şi fac semn unui taxi.

Înainte de toate, însă, am nevoie să stau undeva. O să găsesc un apartament pe Airbnb. Prefer asta în loc de un hotel. Fără cameriste şi room-service. Fără recepţioneri indiscreţi. Ferestre pe care te poţi căţăra afară. Voi rezerva unul pe o lună şi vom vedea. Dacă-mi va plăcea aici, cine ştie? Aş putea rămâne pe termen nelimitat. (Asta, desigur, dacă supravieţuiesc.) Dar o lună ar trebui să fie de-ajuns, deocamdată. Mă aflu aici numai şi numai dintr-un singur motiv: să-l extermin pe *stronzo*-ul ăla. Şi

să merg la cumpărături, evident. Sunt convinsă că au nişte magazine grozave pe-aici. Am 200.000 de euro. Până acum nu mi-am cumpărat decât bilete de avion şi şampanie. Vreau să mă duc la Prada, la dracu'. O să cumpăr tot magazinul.

Trastevere, Roma, Italia

Sunt atât de încântată că sunt aici, încât compun în minte un haiku:

Roma, bestie
Sexy ce eşti. Unde-ai fost
Până acum? Pup.

Oraşul ăsta e spectaculos, la dracu'. Arată chiar mai bine decât în filme. Credeam că *Îngeri şi demoni* a fost stilizat în Photoshop, dar nu, locul ăsta chiar e CA LUMEA. Oh, oraş etern. *Caput mundi.* Capitala lumii întregi, la naiba. Oraşul lui Cicero, Vergiliu şi Ovidiu. Străzile sunt o elegie latinească de dragoste. Clădirile sunt clădite din marmură. Roma. Casa lui Fendi, Bulgari şi Valentino Garavani. Coloseumul. Forul Roman. Frascati (vinul ăla spumant). Isabella Rossellini. Pizza. Paste. Sex şi modă. Francesco Totti (bunăciune).

Deschid geamul taxiului şi-mi scot capul afară în vânt, părul fluturând în urma mea ca un steag în timp ce soarele fierbinte îmi arde pielea. Simt în aer duhoarea sufocantă a sexului, iar pe limbă, gustul arşiţei estivale. Simt mirosul cafelei dense, negre, tare precum cocaina, plutind dinspre barurile teraselor. Mă uit la bărbaţii în costume Ferragamo cum conduc pe scutere Vespa cu viteză excesivă, croindu-şi drum prin trafic, cu mâinile înfipte pe claxoane. Poartă ochelari de soare negri, au ţigări în gură şi un bronz care l-ar face invidios pe David Hasselhoff. Mamă, ador bărbaţii italieni! M-aş culca cu oricare dintre ei.

— Hei, n-ai altă muzică? îl întreb pe taximetristul năuc.

El ridică privirea în oglinda retrovizoare.

— E Ligabue. E minunat.

— Nu înţeleg ce zice, îi spun. Bla, bla, bla, bla, bla.

Taximetristul oftează şi apasă pe nişte butoane de la radioul lui digital în stil retro. Găseşte o melodie în engleză.

— Super. Poţi să dai mai tare?

Măreşte volumul. E „Wrecking Ball”. Dau din cap pe ritmul piesei şi dansez un pic pe banchetă. O ador pe Miley; e *cea mai tare.* Are un tatuaj cu un avocado. O să-mi fac un tatuaj cât timp stau aici. Fie unul cu „MORI NINO” sau poate doar unul cu „DU-TE DRACULUI”. În funcţie de starea în care o să fiu când ajung acolo.

Arunc scrumul pe geam. Aerul e prăfos şi uscat. Traficul pare că se târăşte pe străzile oraşului extrem de aglomerat. Orizontul e înţesat de domuri şi columne, turnuri şi pini înalţi. E frumos. Mamă, deja-l ador. E poezie, la dracu’. Aia e Bazilica Sfântul Petru? Înseamnă că ne aflăm în apropierea Vaticanului. Dumnezeule, trebuie să mă duc să vizitez mormântul lui John Keats. Ăsta-i un tip mort, de care chiar îmi place. Pe bune, ce legendă!

Zăresc o statuie a Maicii Domnului, a cărei aură e luminată de LED-uri. Vopseaua albastră care-i colorează rochia e scorojită. Îmi aduce mereu aminte de Beth.

— Trastevere, mă anunţă taximetristul, strigând ca să acopere melodia care bubuie din difuzoare.

Miley îi dă înainte cu izbucnirea războaielor. Cred că ştiu la ce se referă.

Maşina trage la bordură şi-l plătesc. Sunt pe punctul de a mă da jos.

— Hai, dispari, englezoaică nebună.

Ţin mâna pe mânerul portierei, însă nu mă mişc. Mă holbez la strada de dincolo de afară. Nino e pe-aici pe undeva. Aşa a zis Tinder. Şi nu minte. Îmi aduc aminte de drujbă. De cadavre. De sânge. Îmi aduc aminte de groapa săpată în pădure. „DACĂ MĂ PRINZI, PUTEM LUCRA ÎMPREUNĂ”. Dar ce se întâmplă dacă mă prinde *el pe mine*? Un singur glonţ, între ochi? Îmi retează beregata? Trotuarele sunt înţesate cu bărbaţi bruneţi. Ar putea fi oricare dintre ei...

— *Allora*?

Taximetristului îi sare ţandăra. Se foieşte pe scaun şi se încruntă.

Nu pot să rămân aici toată ziua.

Mă uit din nou în susul şi-n josul străzii.

N-ar face-o aici, în văzul tuturor, nu în faţa tuturor magazinelor ăstora.

Sar afară din taxi şi trântesc portiera.

— *Vaffanculo,* îi zic.

Sunt pe cale să sun la Airbnb şi să-mi găsesc un apartament nou, când îmi amintesc că poliţaii o caută pe soră-mea. Nu pot să folosesc telefonul ei. O să-l urmărească. Încă mai am Samsungul meu vechi, însă nu pot risca să-l pornesc. Nu, nu există decât o soluţie. O să-mi cumpăr unul ieftin, pe cartelă. Vizavi e un magazin italienesc în genul Carphone Warehouse. Traversez în fugă strada aglomerată şi intru în el.

∴

Apartamentul e ascuns în josul unei străzi lăturalnice, şerpuitoare. Ghivece cu flori. Iederă. Balcoane. E linişte pe-aici. Intim. Retras. Nimeni care să te-audă zbierând.

Mă întâlnesc cu proprietarul noului apartament (pe o scară de la unu la zece, îi dau tipului un doi. Nu *toţi* italienii sunt nişte bunăciuni. Retractez ce-am zis atunci). Îmi dă nişte chei şi-i dau nişte bani. Apoi o şterge din nou.

Cred că-ţi baţi joc de mine: am de urcat *cinci* etaje? E criminal. Nu văd vreun lift. Acum m-am înfierbântat şi sunt un lac de sudoare. Sper c-a meritat efortul. Presupun că e mai sigur la ultimul etaj, aşa că să luăm asta drept avantaj. Împing uşa şi, DOAMNE DUMNEZEULE! E de-a dreptul *un palat.* Dă-l încolo de Ritz. Ăsta-i tot numai al meu şi e demn de un rege. Îmi arunc geanta în holul de la intrare şi plutesc prin camere şi prin coridoarele nesfârşite, atingând marginile pereţilor cu vârfurile degetelor şi păşind uşor pe podele. Patinez de-a curmezişul marmurei şi fac piruete prin camere, mută de uimire. Pe pereţii placaţi cu lambriuri din lemn sunt pictate peisaje inocente: iarbă verde, luxuriantă şi ceruri însorite, heruvimi, păduri şi flori. Tavanele înalte sunt pictate în auriu. De ele atârnă candelabre din cristal. E minunat, e mai bun decât vechea vilă a lui Beth. Patru paturi cu baldachin şi dulapuri în stil franţuzesc. Se simte miros de ceară şi de iasomie. Îmi place la nebunie. Am să stau aici pentru totdeauna (sau cel puţin până mor).

Umplu cada cu apă fierbinte şi cu prea multe baloane de săpun şi mă cufund în ea. Am ajuns, în sfârşit, aici. Merit să mă răsfăţ. Mâna îmi alunecă între picioare. Sunt udă. Mă mângâi...

Nino. Nino.

Dar nu mă pot concentra. Sunt distrasă. Pornesc telefonul lui Beth pentru o *jumătate de minut.* Mă îndoiesc că e suficient ca să-l poată localiza. Trebuie să văd dacă am mai primit ceva

veşti. S-ar putea să-mi fi scăpat ceva important.

Ding.

Un mesaj de la un număr necunoscut.

„CE DRACU'? L-AI OMORÂT PE OMUL MEU?"

Ha. E Nino. Cred că a băgat de seamă că omul lui a dispărut şi a pus lucrurile cap la cap. Ştii ce? N-o să-i răspund. Îl las să-şi bată singur capul. Îl las să-şi facă griji...

Pun telefonul jos şi-l ridic apoi din nou. Îl pun jos. Apoi îl ridic iar.

Nu pot să-i trimit lui Nino un mesaj de pe telefonul lui Beth, s-ar putea ca poliţaii să ia urma semnalului.

Telefonul nou şi ieftin pe care l-am cumpărat e lângă mine. Tastez numărul lui Nino.

„DA, ŞI URMEZI TU".

Trimite.

Asta ar trebui să-l bage în sperieţi.

„APROPO, SUNT EU. AM UN TELEFON NOU".

Trimit şi mesajul ăsta.

Şterg mesajul de la el şi mă încrunt, apoi închid telefonul soră-mii. Aş face bine să nu-l mai pornesc din nou. L-am ţinut deja prea mult timp pornit. Sting ţigara în săpuniera dantelată, după care descarc Tinder pe noul telefon. Îmi curăţ sângele de sub unghii. Degetele de la picioare mi se iţesc din muntele de balonaşe. Ies din baie învăluită în aburi, parfumată, pudrată, imaculată. Nu mai am noroi sau sânge pe faţă ori pe picioare. Nu mai am frunze încâlcite în păr. Mă uit în oglindă. Divină ca o zeiţă. De ce nu mi-a răspuns la mesaj? Nino e un *imbecil.*

Încă un ding.

Ah, iată-l.

„ÎMI PLACE LA NEBUNIE CÂND VORBEŞTI MURDAR".

Barberini, Roma, Italia

— Dar cum poate să fie o *urgenţă?*

— Bine, fie, deci nu e tocmai o *urgenţă,* însă e cu siguranţă urgentă.

— Urgentă?

— Da.

Recepţionera strâmbă din nasul ei micuţ şi mă măsoară din

priviri. Are nişte trăsături fără cusur şi un ten impecabil. Pe bune, *nici cel mai mic defect,* de zici că e extraterestră. Nu e firesc. N-am mai văzut piele ca a ei, absolut perfectă. Nici măcar la Beth. Nici măcar la bebeluşul Ernesto. Zici că e făcută din vreun soi de plastic, eventual vopsit, ca o maşină nou-nouţă. Pielea femeii e atât de strălucitoare, încât îmi distrage, pentru moment, atenţia. Ce-i face oare? Cum o face să *lucească* aşa? Poate are acces nelimitat la toxina botulinică, fiindcă lucrează la clinica asta? Sau poate la aia, cum îi zice, are o denumire ciudată, la microdermabraziune, tehnica aia prin care îţi dau jos primul strat de piele, cum fac şerpii? Terapie vampir? Măşti cu nămol? Lasere? Mă întreb dacă au vreun post liber.

— *Alooooooooooo?* îmi zice.

Cred că mă holbam. S-ar putea să-mi fi curs şi salivă din gură. Ce ziceam? Piele moale ca de bebeluş.

— Ah. Da. Vezi tu, mă grăbesc. Sunt pe picior de plecare, însă trebuie să mă ocup prima dată de operaţia asta.

— Mda. Înţeleg. Şi unde vă duceţi?

— Nu ştiu încă.

Unde naiba e Nino?

— Să vedem dacă am înţeles bine, îmi spune. Doriţi să o întreb pe doamna doctor Pirandello dacă e disponibilă pentru o operaţie de rinoplastie în regim *de urgenţă?*

— Nu, v-am zis. Vreau *operaţie la nas.*

— Rinoplastia *e* operaţie la nas.

— Atunci, de ce n-ai zis dracului aşa?

E limpede că engleza nu e limba ei maternă.

Oftează.

— În după-amiaza asta?

— Da.

Trebuie să plec. Nu pot să pierd vremea prea mult pe aici. Fiecare clipă contează...

Se uită la ceasul de la mână. E un Omega, ca al lui Beth. (Dintr-odată, simt că îmi lipseşte ceva de la încheietura mâinii. Am vândut ceasul lui Beth, dar e-n regulă. Acum am ceasul ăsta cu cuc, şi ştii ceva, îmi place din ce în ce mai mult.) îmi dau seama că funcţionara e pusă în încurcătură, dar chiar nu-i mare scofală.

— Nu poţi s-o suni şi s-o întrebi?

Se uită la mine cu ochii ei de un albastru intens, azurii ca

cerul sicilian: lentile de contact colorate.

— Am verificat programul dumneaei. Nu e chiar atât de simplu. De obicei, le recomandăm pacienţilor să vină la una sau două consultaţii, după care aşteaptă *măcar* două săptămâni ca să fie siguri că nu se răzgândesc. Că s-au gândit foarte bine la asta...

— Aha. E-n regulă. N-o să mă răzgândesc.

— Iar apoi e vorba de sala de operaţie; trebuie să programăm sala, asistenta, anesteziştii...

Respiraţia ei e răcoroasă, precum guma de mestecat mentolată. Când a rostit cuvântul ăla, „anesteziştii”, a fost ca şi cum m-aş fi dat jos din avion într-o tundră îngheţată. L-am simţit ca pe o briză arctică. Nu vreau să mă gândesc cum îmi duhneşte mie respiraţia. (Vreau să-mi cumpăr o periuţă de dinţi electrică, una ca lumea, cum aveau Ambrogio şi Beth.) Sper că nu a băgat de seamă mirosul de vin. Încă simt gustul sângelui de când am căzut de pe toaletă: am rămas cu o tăietură adâncă la buza de jos. Va trebui să vorbesc cu gura pe jumătate închisă. O să-mi cumpăr nişte Hubba Bubba. Mă aplec peste tejghea şi mă apropii la câţiva centimetri de ea.

Se strâmbă. De-aia nu mai pot eu.

— Cât vrei?

— Poftim?

— Spune-mi o sumă. De cât ai nevoie?

— Încercaţi să mă *mituiţi*? mă întreabă.

Merită premiul cel mare.

— Doamne, Dumnezeule. Mă grăbesc. Cât costă să mă operez azi?

Bat darabana cu degetele pe tejghea... *dum, dum, dum, dum.* Ooo, sună ca începutul de la „Firestarter”.

— Serios, nu e vorba de bani.

Îmi dau seama că nu ajungem nicăieri cu discuţia asta.

— Bine, atunci. Dă-o dracului. Mă duc altundeva.

— Încercaţi la dr. Baldassini. Vizavi. El mi-a operat nasul, îmi zice.

Dau buzna afară pe uşă şi cobor scările în grabă, ieşind în soarele dogoritor. Uf. E absurd. Mă arde soarele. Aş vrea o umbrelă de soare. Umbrelele îmi aduc mereu aminte de el. Nu, nu de Nino, de *Ambrogio.* Îmi amintesc de noaptea în care ne-am cunoscut. Am ascultat „Umbrella” de Rihanna, dar pun pariu

că el nu şi-ar aminti asta (şi nu doar fiindcă *e mort).* N-a fost decât o aventură de-o noapte, însă mi-am dorit mai mult de atât. Mi-am pierdut virginitatea şi am rămas gravidă, toate într-o singură noapte. N-a fost rău. Ce vrei mai eficient de-atât. Dar am pierdut sarcina, iar sora mea geamănă mi-a furat bărbatul. V-am zis doar că era o târfă. Ah, Ambrogio, *bello mio. A* fost aşa o dezamăgire. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut-o mai mare.

O iau la fugă pe stradă trecând pe lângă automobilele Fiat, Ferrari şi Maserati care stau înşirate la bordură. Aud zgomotul traficului. Bâzâitul scuterelor. Claxoanele. Trec pe lângă clădiri rezidenţiale înalte, albe, elegante, transformate toate în cabinete medicale, spitale private şi cabinete de psihiatrie. Pe placa lucioasă din alamă de pe perete e inscripţionat numele „Dr. Baldassini". Ooo, locul ăsta arată promiţător. La intrare e o reclamă cu poza unei fete care seamănă puţin cu Beth. Urc rapid scările şi apăs soneria cu putere. Împing uşile imense, impunătoare. Interiorul e răcoros şi cu tavan înalt. Se simte miros de vanilie de Madagascar. Zăresc o yucca în ghiveci. Traversez hotărâtă podeaua placată cu gresie albă şi neagră, către femeia de la recepţie.

— Bună, mă poţi ajuta? o întreb. Am o urgenţă.

∴

— Poftiţi înăuntru, se aude o voce de bărbat cu accent italian.

Îi arunc o privire blondei platinate de la recepţie. Ea încuviinţează şi zâmbeşte.

Deschid uşa şi păşesc înăuntru, inspirând aerul cu iz medicinal. Miroase de parcă s-a folosit dezinfectant în exces; totul pare incredibil de curat şi de strălucitor.

— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară ăăă, domnişoară?

Mi se taie respiraţia.

— Beyoncé.

Închid uşa în urma mea.

Uau.

Doctorul Baldassini e *mult* prea sexy pentru un chirurg. E în faţa mea, fermecător de-mi ia ochii, ca un fel de zeu în halat alb, imaculat. Becurile din tavan sunt aprinse. De gât îi atârnă un stetoscop. Arată excentric, grozav, satiric, de-ai zice că e vreun accesoriu la modă. Sunt convinsă că am văzut accesorii de felul ăstuia pe podium, primăvara trecută, la McQueen. Are primii doi

nasturi de la cămaşă desfăcuţi şi îi pot zări un pic din părul de pe piept. Are barba perfect îngrijită, de zici că e desenată. Când zâmbeşte, i se văd gropiţele din obraji. E bine făcut. Are înălţimea perfectă. (Se pare că am totuşi o *preferinţă* pentru bărbaţii italieni.)

Ce risipă!

Îmi închipui viaţa lui singuratică din sala de operaţie, ascunsă în spatele bandajelor albe, al măştilor chirurgicale şi al halatelor albastre, haioase. Al cizmelor impermeabile. Chirurgii poartă *plase pentru păr?* Un chip ca al lui ar trebui să apară pe toate afişele, să-l poată vedea femeile din lumea întreagă. Mă întreb dacă s-a născut cu linia aia tipic americană a maxilarului. Aia e bărbia lui adevărată?

Mă priveşte în ochi; căutătura lui e sublimă. Mă topesc ca un fondue din brânză elveţiană cu vin alb. Întinde braţul ca să dea mâna cu mine. Are o strângere fermă, sinceră; palma îi e caldă şi fină. Mă apropii un pic de el şi îi inspir parfumul. S-a dat cu un aftershave exotic: Neroli Portofino de la Tom Ford. Pergamotă, chihlimbar, rozmarin, lămâie... (îmi irosesc talentul ca amatoare. Ar fi trebuit să mă fac critic de parfumuri, parfumier pentru Yves Saint Laurent, sau poate *nez* pentru Chanel.) Ar fi bine ca operaţia asta să nu-mi distrugă excelentul simţ olfactiv.

— Luaţi loc, vă rog.

Mă aşez pe un scaun în stil futurist, care arată de parcă ar fi fost şterpelit dintr-o navă spaţială, şi studiez masa pe care sunt împrăştiate nişte bile ciudate: sunt clare, translucide, precum corpul meduzelor (fără tentaculele înţepătoare). După un minut, îmi dau seama ce sunt ale.

Doctorul observă că mă holbez.

— Poftiţi.

Se întinde peste birou către mine şi îmi dă o bilă cu textură cauciucată din silicon.

— Sunt vârful de gamă al implanturilor de la Allergan. Aceea e de 450 cc.

O ridic şi o strâng. Aduce un pic a Play-Doh.

— Ah. O pun la loc pe masă. În regulă.

Sincer, toată treaba asta e un pic ciudată.

— Aşadar, cu ce vă pot ajuta astăzi?

Sado-maso? Anal? Nişte cătuşe? Poate o partidă drăguţă în trei: noi doi şi cu George Clooney? Voi să vă dezbrăcaţi, iar eu

să vă privesc?

Se lasă pe spate în scaunul din piele şi îşi sprijină capul de palme.

— Şi, vă rog, spuneţi-mi *Leonardo.*

Leonardo? Drăguţ.

Vocea lui e precum caramelul sărat: groasă, joasă, catifelată. Pun pariu că ştie cum să se poarte cu pacienţii. E important pentru un doctor să aibă o voce liniştitoare. Numai bună pentru o conversaţie intimă, în pat. Cu o voce ca aia, ar putea să-ţi spună că mai ai de trăit o săptămână, iar tu doar ai zice: *Bine.*

Leonardo zâmbeşte. Se întinde după trei bile din silicon şi începe să jongleze cu ele. *Se pricepe.*

— Recepţionera mi-a zis ceva despre o operaţie *urgentă?* De obicei, nu procedăm aşa aici la clinică, însă sunt convins că, dacă vom conveni asupra sumei potrivite, care să acopere cheltuielile suplimentare inevitabile, vom găsi o soluţie.

— Serios? Aţi fi dispus?

— Desigur. E cam din scurt, dar o să văd ce pot face.

— Super. Perfect. Minunat.

∴

Ştiam eu că o să găsesc un doctor supererou, dacă îmi dau silinţa să-l caut. Cui îi pasă de etică? De Jurământul lui Hippocrate? Toată lumea are un preţ.

Mă uit la mâinile lui, pe care şi le ţine acum împreunate pe birou; unghiile, pilite şi îngrijite, au un luciu natural, iar pielea are o nuanţă alb-rozalie, mătăsoasă, îţi dă impresia că merge să-şi facă manichiura la salon. Presupun că e nevoit să-şi îngrijească mâinile. La urma urmei, e chirurg; cu ele îşi face treaba. Pun pariu că sunt asigurate *pe o grămadă de bani.* Îmi închipui cum ar fi ca mâinile lui să-mi cuprindă corpul gol. Cum ar fi ca palmele lui să-mi maseze umerii, degetele lui să-mi înconjoare gâtul. Şi-ar coborî lin mâinile către pieptul meu, jucându-se cu sfârcurile şi mângâindu-mi sânii. Ar aluneca uşor peste stomac până la şolduri şi mi-ar desface picioarele. S-ar juca cu clitorisul. Şi-ar băga tot pumnul. Vreau să-i simt degetele în mine.

— Beyoncé?

— Ăăă, da? Unde rămăseserăm? Ăăă...

Leonardo, Leonardo, Leonardo. Îmi place. Când îl rostesc, limba mi se plimbă în gură ca la felaţie. Poate e un om al

Renaşterii, ca Da Vinci? Un geniu artistic? O eminenţă cenuşie? E limpede că e un bărbat de vis, ca DiCaprio. Primul băiat care mi-a căzut vreodată cu tronc a fost Jack din *Titanic.* (Ar fi trebuit să-i facă vânt lui Rose de pe pluta aia.)

Leo îşi pune nişte mănuşi din latex. Mă foiesc un pic pe scaun. Acum sunt udă, ard de dorinţă. Visez cu ochii deschişi cum ar fi să ne-o tragem la el pe birou.

— Doamne, Alvie. Nu te poţi culca cu doctorul tău. E lipsit de etică sau ceva de genu'...

Ce-i cu vocea asta enervantă în capul meu? E vocea raţiunii? Alvie cea cu capul pe umeri? Conştiinţa mea care face exces de zel? E imposibil să fie *Beth,* la dracu'. În fine, n-am timp de sex. Nino e pe undeva pe-acolo, *jubilând.* Trebuie să-i dau bice.

Parcă tocmai am jurat că am terminat-o cu bărbaţii, nu-i aşa? Am memoria unui peştişor auriu. Nu-i aşa că tocmai am jurat că am terminat-o cu bărbaţii?

— Aş dori să mă operez la na... adică aş dori o rino-operaţie. Cât mai curând posibil, azi, îi zic.

— Şi cum aţi dori să arate?

— Ei bine, mă gândeam la ceva între Heidi Montag şi Madonna din '94.

— Hmm. Înţeleg.

— Cu cât mai mic, cu-atât mai bine, îi explic. Cât un hamster rusesc.

Trasez, cu degetul arătător, în aer forma la care mă refer. Seamănă un pic cu o virgulă: ,

Leo încuviinţează, însă nu sunt convinsă că înţelege. Ochii lui zăbovesc asupra mea, căutând, citind: pe chip i s-a aşternut o expresie de nedumerire. De ce se holbează la mine aşa? Sunt sigură că se întâlneşte mereu cu aşa ceva, cel puţin de douăzeci de ori pe zi. A, ştiu. Se gândeşte cum aş arăta goală. Are ochii ăia lucioşi şi pierduţi, pe care-i au tipii mereu... poate că şi lui îi place de mine? Pun pariu că da. Îmi dau seama.

∴

— Bună, *Elizabeth.*

Domnul Bubbles stă aplecat deasupra mea. Mă holbez la faţa lui. Mă priveşte cu nişte ochi injectaţi, strălucitori, şi chipul îi e alb ca varul. Sunt legată de o targă. Mă zbat şi mă încordez, însă nu-mi pot mişca niciun muşchi. Glezenele şi mâinile îmi sunt legate prea strâns. Mă foiesc, mă zvârcolesc. Ochii mă ustură de

la duhoarea de whisky. Îi simt pe obraji respiraţia grea. Gura lui e foarte aproape de mine. Se apropie, se pregăteşte. I-a rămas ceva între dinţi. Cred că e carne de om.

— Te rog, vreau să fiu din nou Alvie.

Râde întruna, un sunet nebunesc, ca de sirenă.

— Te rog, te rog, te rog, te rog.

Chipul i se preschimbă în cel al lui Beth.

∴

Deschid ochii şi privesc în jur. Ce-i cu toate astea? Unde mă aflu acum? De ce sunt conectată la toate tuburile astea? Ăsta-i un *spital?* Perdele de spital. Pereţi complet albi. Mirosul de dezinfectant industrial. Ce dracu' caut aici? Am fost implicată în vreun accident? A încercat să mă ucidă cineva (din nou)? Nu-mi simt faţa. Nu-mi simt capul. Sunt paralizată? Am murit?

— Ajutor! Ajutor!

Ce mi s-a întâmplat?

— Asistentă? Asistentă? ASISTENTĂ.

Lângă pat e un cablu roşu de urgenţă. Smucesc de el şi se aprinde o lumină. Aud un „ding" undeva în salon. Respiră, Alvina, respiră. Totul e-n regulă. Vei fi bine. Poate că ai băut iar prea mult şi ţi-ai pierdut cunoştinţa pe vreo trecere de pietoni. Închid ochii. Ceva legat de hotelul Ritz? Ceva despre nişte Martini? Gândeşte, Alvina. Gândeşte. *Nino* ţi-a făcut asta? Mijesc ochii şi mă încrunt. Nu, ştiu. Am trecut printr-o operaţie majoră. În mintea mea se limpezesc lucrurile. O rinoplastie. O deghizare artistică. Îmi amintesc acum; totul se leagă (cât de cât). Sunt pe fugă. Sunt sub acoperire. Trebuie să-l găsesc pe imbecilul ăla. N-am timp să mă vânzolesc aiurea pe aici.

— Buona sera, come stai?

Deschid ochii şi o privesc lung pe femeia care vine înspre patul meu.

— Cine dracu' mai eşti şi tu? o întreb.

Femeia zâmbeşte. Seamănă cu bunica mea: scundă, cu părul coafat, grizonant, cu un zâmbet larg, binevoitor. La coada ochilor, are riduri de expresie. Ar fi potrivită pentru reclamele la Bisto.

— Eu sunt asistenta Romano. Mă îngrijesc de dumneavoastră azi.

Asistentă? Îîîh. Nu-mi plac *asistentele.*

— Şi ce-i rahatul ăsta? o întreb.

Îmi smulg acul din mână, iar leucoplastul rămâne lipit. Simt o durere înţepătoare, iar din piele mi se prelinge o biluţă de sânge. O ling; îmi place gustul.

— Acestea sunt analgezicele dumneavoastră, îmi zice. Se uită către acul din care picură acum pe podea. Morfina, n-o vreţi? Bine. Nicio problemă. O scot.

Morfină? Ooo, morfina *chiar* îmi place...

— Cum simţiţi azi?

— Mă simt *bine.*

Vreau să plec de-aici.

Roteşte de un comutator de lângă pat, iar salteaua se mişcă. Zumzăie şi geme sub greutatea mea cât timp mă ridic în capul oaselor.

Măiculiţă.

— Ce-i aia?

Mă uit saşiu în jos la nasul meu. Văd un soi de plasture alb...

Asistenta mă priveşte fix, cu un zâmbet larg, afectuos.

— *Sì,* îmi zice. Priviţi.

Îmi întinde o oglindă, pe care o ridic. Îmi scoate pansamentul.

— *Arăţi ca Pac-Man,* îşi dă Beth cu părerea.

— O Doamne, Dumnezeule, zic.

Nasul meu *a dispărut.* E incredibil.

— Nu e cumva... prea mic? îi spun.

— Nu, frumos. Vreau să văd...

Mă strânge de el. Nu simt nimic.

— Hei. la mâinile. O *să se rupă.*

Încă mă holbez la reflexia mea din oglindă. Leonardo, *faci miracole*! Omul ăsta chiar e un geniu. Un sfânt. Un magician. (Şi e o *bunăciune.* Ducă-se dracului soră-mea, cu tot cu vocea din capul meu. N-a vrut să mă lase să mi-o trag cu el.) Nicio şansă să mă recunoască poliţaii. Nu semăn cu Alvie.

— Sunteţi în sala de operaţie de trei ore, şi acum trebuie să relaxaţi.

— Trei ore?

Căcat, o veşnicie. Cum rămâne cu Nino?

— Trebuie să plec.

Îşi muşcă buza. Pare supărată. Pune la loc pansamentul alb. Mă uit nervoasă la chipul ei.

— Unde-mi sunt lucrurile? Plec, îi spun.

— *Signorina,* abia aţi trezit.

— Trebuie să plec de-aici. Unde mi-e telefonul?

Deschid dulăpiorul de lângă pat. L-am găsit. În fundul sertarului. Îl iau şi trântesc sertarul la loc.

— Nu puteţi să plecaţi acum. *Mamma mia.* Nu vreţi să vă vadă doctorul Baldassini înainte?

Mmmmm, doctorul Baldassini. Ba da, aş vrea. Dar nu chiar acum. N-am timp. Nici măcar pentru una scurtă. E o cursă contra-cronometru, ca în *The Crystal Maze.* Şi, oricum, *m-am lăsat de bărbaţi.* Îmi amintesc acum *totul.* Banii. Răzbunarea. Planul.

Sar jos din pat şi aproape că mă împiedic. Mă clatin un pic şi mă prind de o bară de susţinere. Sigur e de la anestezie. Sau poate mi-am pierdut centrul de greutate cu nasul ăsta mic. Când capul încetează să mi se mai învârtă, iar podeaua rămâne nemişcată, mă uit în jur după hainele mele. Deschid dulapul şi zăresc rochia Chanel, atârnată pe un umeraş mic. O iau pe mine. Îmi găsesc pantofii şi îi pun în picioare, dar nici vorbă să pot merge pe tocurile astea de cinşpe centimetri. Îi dau jos şi îi car în mână. Mă doare când mă mişc. Mă doare când umblu. Am trecut deja printr-o mahmureală monstruoasă, iar acum am senzaţia că mi-a luat foc nasul. Mai vreau un pic din morfina aia adorabilă. Nişte tranchilizant de cai? Nişte gin?

— Trebuie să purtaţi aia, îmi zice asistenta, arătând către atela de la nasul meu. Păstraţi-o şase săptămâni. Zi şi noapte. Nu dat jos.

— Sigur că da.

Vezi să nu.

Zăresc în dulap geanta Hermès ponosită a lui Beth şi-mi trântesc telefonul în ea. Caut banii. Da, sunt tot acolo, în ceasul cu cuc. Se pare că aşa stau lucrurile: tot universul meu e într-o geantă de mână. Măcar nu car multe bagaje după mine...

— Iar aceste pastile sunt pentru dumneavoastră. De patru ori pe zi.

Uau! *Droguri* ♥♥♥

— Minunat, îi răspund.

Îmi dă o pungă de hârtie plină cu cutii de medicamente. Îndes pastilele în geantă. E atât de plină acum, încât n-o mai pot închide.

Trag la o parte perdeaua albastră şi traversez şchiopătând salonul, în picioarele goale, care-mi sunt sloi. Îmi aprind o ţigară

Marlboro Light. Asistenta strigă după mine.

— Sunt anestezice foarte puternice. Codeină şi paracetamol. Aveţi grijă, nu prea mult.

— Da, da, da, mă rog.

— Bine. *Ciao, Beyoncé.*

Trastevere, Roma, Italia

Împing uşa şi intru în farmacie. Mă doare faţa de zici că a trecut un autobuz londonez peste ea. Îmi mai torn un pumn de pastile şi le înghit pe rând. Mă frec la ochi. Sunt complet învineţiţi şi tumefiaţi. Am gâtul uscat şi mă doare. Nu pot să respir pe nas. Nu pot să-mi mişc faţa. Iau o sticlă de Lucozade. Trebuie să beau ceva înainte să mă sparg ca un deşert de sare din Patagonia. Nasul meu ar face bine să arate impecabil când o să-mi scot bandajele astea.

Mă uit printre rafturi. Bun, de ce am nevoie? Îmi cumpăr câteva articole care-mi sunt indispensabile. Găsesc nişte vopsea de păr (roz fuchsia), un inel pentru penis, nişte lubrifiant Durex Play şi câteva prezervative aromate, o perie de păr, pastă de dinţi, periuţă de dinţi (electrică), ruj, fond de ten, rimel şi – DA – ochelari cu lentile tip oglindă, mişto rău. O plătesc pe fată cu bani gheaţă, pe care-i scot din ceas, apoi ies din farmacie.

Urc scările către apartament şi mă duc în baie.

Îmi vopsesc părul deasupra chiuvetei. Şiroaie de apă rozalie se învârtejesc către gura de scurgere când mi-l clătesc la robinet. Îmi storc şuviţele în chiuveta pătată cu roşu, apoi îmi usuc părul cu uscătorul. Mi-l coafez în oglinda puternic luminată. Simt cum şuviţele ca din vată de zahăr îmi biciuiesc spatele. Arăt ca Prinţesa Poppy din Trolii. Îmi îndepărtez pansamentul de pe nas şi mă uit din nou la el. DRACE, CE BINE ARATĂ! Chiar foarte bine. *Cine-i aia?* Păr roz electric şi un bot la fel de dulce ca o cireaşă Maraschino. Sunt o îngheţată de căpşune cu frişcă. Sunt un Angel Delight. Maschez cu fond de ten vânătăile care încep să-mi acopere nasul. Mă doare un pic, însă se poate şi mai rău. Pastilele îşi fac efectul. Simt că plutesc. Îmi trântesc un ruj pe buze. Mă dau cu puţin rimel. Îmi pun ochelarii de soare, şi ştii ceva? E o deghizare grozavă. Pe o scară de la unu la zece, îi dau *doişpe.* Mai dau pe gât câteva analgezice. Gata de distracţie.

7.

Mi-e foame după anestezic. Îmi scot noul nas la masă. Locul ăsta arată drăguţ: Taverna Trilussa, un restaurant italienesc de modă veche. Pereţii pictaţi sunt îmbrăcaţi în iederă. Are o terasă frumoasă, acoperită. Obloane din lemn şi sfeşnice cu lumânări. O să arunc o privire. Împing uşile şi intru. Încăperea e ticsită cu oameni care mănâncă, beau şi vorbesc. Strigă. Se ceartă pe deasupra porţiilor de paste bolognese care le sunt aşezate în faţă. Aerul e încărcat de mirosuri apetisante, care se strecoară prin uşa de la bucătărie. Dumnezeule, îmi lasă gura apă. O să mănânc orice. Tot. Un ospătar se apropie şi-mi zâmbeşte. E frumuşel, ca Matt Leblanc în tinereţe.

— *Buonasera*, *signorina.*

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Haleală, îi zic. Aveţi o masă pentru o persoană?

— Desigur. Urmaţi-mă, vă rog.

Îl las să o ia înainte. Pantaloni negri, mulaţi. Fesieri fermi, ca un spărgător de nuci.

Traversăm restaurantul aglomerat, strecurându-ne pe lângă mese şi scaune, până când ajungem la un loc retras din colţ. Trage un scaun să mă aşez şi-mi pune un şervet în poală. Degetele lui îmi ating fugitiv coapsa. Intenţionat? Din întâmplare?

— Un *aperitivo* pentru dumneavoastră, *bella?* Un pahar cu Prosecco? Un Aperol Spritz?

— O votcă, seacă, îi zic.

Încuviinţează şi îşi linge buzele.

— *Sì, bellissima.*

Iau meniul voluminos şi studiez lista nesfârşită de preparate. N-am habar ce-ar trebui să comand. De obicei, îmi iau margherite de la Domino’s-ul din Holloway.

Mă uit prin încăpere. Locul ăsta e vechi de când lumea. Tavanul e brăzdat de grinzi negre din lemn, iar de pereţi sunt agăţate tablouri pictate în ulei. Are butoaie, lumina provine de la nişte lămpi, e împodobit cu fresce renascentiste, balustrade din fier forjat şi rafturi pe care sunt înşirate cărţi. E intim. Autentic. Tradiţional. Nu e la fel de elegant ca localul ăla din Taormina, unde m-am dus cu Ambrogio şi cu Beth. Dar e mişto. *Anonim.*

Ospătarul se întoarce cu o tavă pe care se află băutura mea.

— Votca dumneavoastră, îmi zice, făcându-mi cu ochiul.

Sorb o înghiţitură prin paiul din plastic. E rece, înviorătoare şi tare. Mmm, ce bună e! Revigorantă. Mai înghit câteva calmante.

— Aşa, ce aveţi bun de mâncare? îl întreb.

Mă uit în ochii lui chihlimbarii.

— Localul acesta e vestit pentru *cacio e pepe,* paste cu piper şi brânză.

— Super. Brânza e bună. Asta iau.

— O alegere excelentă. Perfect.

Zâmbeşte şi se întinde ca să ia meniul. Degetele lui îmi ating palma. Încheietura. O *greşeală?* Nu, nu prea cred.

Îl privesc când se îndepărtează. E sexy: de opt, pe o scară de la unu la zece. E cu siguranţă cel mai mişto tip de aici. Ceilalţi ospătari nu mă impresionează. Apoi îmi pică fisa. Ştiu de ce îmi place de el. Seamănă un pic cu Nino. E brunet, are ochi de culoare închisă. Zvelt. Bun rău. Îngrijit. O fi arătat şi Nino aşa acum douăzeci de ani, când era tânăr asasin?

Uf. Da. Nino. Bun. Cum o să-l omor? Trebuie să mă gândesc. Trebuie să pun la cale un plan. O să fac o listă. O să desenez o diagramă. Trebuie să văd ce idei îmi vin, sau ceva de genu'. O să notez fiecare idee ţicnită. O să dau frâu liber imaginaţiei. Orice-mi va trece prin cap va conta. Nu există nicio limită. Scotocesc prin geantă şi găsesc un pix roşu. Dar n-am hârtie. Mă uit în jur după un şervet sau ceva, însă nu văd decât şervete din pânză. În fine, sunt albe. Mă descurc cu ele. Întind unul dintre ele pe masa din lemn şi scriu cu litere de tipar în partea de sus:

RĂZBUNAREA LUI ALVIE ♥

Îl desenez pe Nino în mijloc. Doar nişte linii unite între ele. Nu sunt prea talentată într-ale artei. Nu seamănă deloc cu Nino, ci mai degrabă cu Tom Hiddleston. Desenez ştreangul de la spânzurătoare în jurul gâtului său, apoi continui de parcă m-aş juca spânzurătoarea. După aceea aştern o listă lungă, împărţită în balonaşe de jur-împrejur: îl împuşc, îl înjunghii, îl calc cu maşina, îl împing în prăpastie, învăţ arte marţiale şi-i fac felu' cu karate, îi ard una în moalele capului, îl sugrum, îl încui într-o maşină şi-l asfixiez cu monoxid de carbon, îl înmoi în trifluorură

de clor, ca să sufere combustie spontană.

— Pastele dumneavoastră, *signorina,* mă anunţă ospătarul, şoptindu-mi delicat în ureche.

Iau rapid şervetul de pe masă şi-l trântesc la loc în poală. Sper că nu ştie să citească în engleză. Îi zâmbesc şi îl întreb:

— Ai idee unde găsesc un magazin de bricolaj? Unde se găsesc tot soiul de unelte? Ceva de genul ăsta?

— Nu, îmi pare rău. Nu în zona asta.

— Vreau să cumpăr nişte funie şi un ciocan...

Mă uit la farfurie.

De regulă, prefer mărimea XL. Dar Dumnezeule mare, e *imensă.* Ospătarul aşază pe masa micuţă, în faţa mea, o *tigaie,* plină cu un morman cremos de spaghete; sosul miroase divin a brânză. Ospătarul scoate o râşniţă cu piper care e aproape la fel de înaltă şi de lată ca el. (Nu pot să nu observ că chestia asta are aspect de falus.)

— Doriţi? mă întreabă.

— Îhî, îi răspund, cu respiraţia tăiată. Îmi place foarte picant.

Ospătarul stă chiar lângă mine şi macină piper pe farfuria mea. Şoldul lui îmi apasă braţul. Scula lui e în dreptul ochilor mei. Se vede clar o umflătură în locul unde-i e penisul. Să aibă în jur de douăzeci de centimetri? Mă copleşeşte un iz de Lynx Apollo. Râşniţa de piper face GRRRR.

— E bine? mă întreabă.

— Da, îi răspund.

— Buon appetito.

Îmi îndes o furculiţă plină în gură. Chestia asta e mai bună decât sexul. Spaghetele sunt perfect *al dente,* ferme şi tari când muşc din ele. Sosul e cremos, sărat, periculos. *La dracu', sunt delicioase. Dumnezeule, sunt minunate.* Dau gata farfuria în două minute.

— Îîîh, eşti aşa o scroafă, zice Beth. *Ai de gând să vomiţi tot acum?*

Soră-mea era de părere că glutenul e diavolul, iar carbohidraţii sunt Antihristul.

— Nu. Mai vreau, îi zic.

Mâncatul mă consolează. N-ai decât să zici ce vrei despre mine. Simt nevoia să am ceva cald şi vâscos în mine. Ceva care seamănă cu o îmbrăţişare. Obişnuiam să mănânc ca să uit de taică-miu. Să nu mă mai gândesc la Beth şi la maică-mea.

Zâmbesc şi ridic privirea către ospătar.

— Mai vreau o porţie.

Omul face ochii cât cepele.

— Ah, şi încă un pahar cu votcă.

Ia tigaia din faţa mea.

— O altă porţie de *tonnarelli con cacio e pepe?*

— Una exact la fel.

Îl privesc cum se întoarce în fugă la bucătărie şi mă întind, leneşă, în scaunul din lemn. Îmi termin băutura şi mă ling încet pe buze. Preparatul ăla a fost *incredibil.* Pornografie culinară desăvârşită. Mă gândesc la tăiţeii cu brânză din pahar de la Pot Noodle, pe care obişnuiam să-i mănânc când locuiam în Archway: nici nu suportă comparaţie (cei cu aromă de Bombay Bad Boy erau mai buni. Sau cei Original Curry).

Bat darabana cu degetele pe masă. Nu sunt *Beth.* O să mănânc orice poftesc. Poate o să-mi comand chiar şi o budincă.

Ospătarul se întoarce cu o tavă pe care e băutura mea.

— Votca dumneavoastră, *signorina.*

Iau o duşcă sănătoasă. Se uită la mine cum o înghit.

— Ştiţi, lucrez de şapte ani aici, şi dumneavoastră sunteţi cea mai frumoasă doamnă pe care am servit-o vreodată.

— Serios? îl întreb.

Sunt convinsă că spune asta în fiecare seară, dar ştii ce? Accept complimentul.

— Şi sunteţi singura care a comandat vreodată *două* tigăi de *cacio e pepe.*

Ei bine, pe-asta o cred.

— Păi, e foarte bun.

— Îmi plac femeile care ştiu să mănânce.

— Aha?

Cască bine ochii.

Aş putea să-l devorez de viu, nu care cumva să încerci să mă opreşti. Cu buzele alea ca de fragi... cu pielea cremoasă ca *panna cotta.* Să-l iau cu mine la pachet acasă, pentru mai târziu?

Dispare să-mi aducă mâncarea. Eu sorb din băutură. Iuhu! Iuhu! Votca mi s-a urcat la cap. Chicotesc fără motiv.

Bun, unde-am ajuns cu planul ăla? Smulg şervetul din poală şi-l întind la loc pe masă. Citesc toate ideile diverse pe care le-am înşirat, apoi mai notez câteva: să-i administrez o doză letală

de droguri (ricină? heroină? cianură?). Mă întreb dacă Nino ia cina chiar în acest moment. Poate într-un local micuţ din zonă? Bietul ticălos, habar n-are că pune pe el ca să aibă cu ce se hrăni viermii. Mai citesc odată cu atenţie ce am scris pe şervet. Mai e niţel şi devine o listă completă. Desenez încă un balonaş: să-l înec într-o piscină/cadă/lac.

— Pastele dumneavoastră, mă anunţă ospătarul, zâmbind.

Se uită ciudat la mine. Cu teamă sau cu admiraţie? Cred că-l bag în sperieţi. Îşi face apariţia o nouă tigaie, cu un alt munte de spaghete. Parcă le şi aud cum mă imploră, „mănâncă-ne, mănâncă-ne”.

— *Vacă nesătulă,* îmi zice Beth.

Pun mâna pe furculiţă şi o înfig în spaghete, apoi o îndes în gură.

— Nu doriţi piper? mă întreabă ospătarul.

— E-n regulă.

Am gura plină cu mâncare.

Mănânc cu o poftă sălbatică. Înfulec spaghetele din ce în ce mai repede, furculiţă după furculiţă. Sunt mult prea fierbinţi, dar nu-mi pasă. Le vreau pe toate în mine. Simt cum sosul fierbinte se prelinge în jurul gurii. *Doamne, Dumnezeule!*

Nu mi-am dat seama cât eram de lihnită, până am gustat din *astea.*

— Ştiţi, îmi zice, privindu-mă în ochi şi aplecându-se înspre mine, tura mea se încheie în patruzeci de minute.

Mă întreb ce au la desert.

— Nu vreţi să mergem la mine? Bem un pic de vin. Ascultăm muzică. Locuiesc în apropiere...

De fapt, sunt sătulă.

— Nu mai pot mânca nimic, îi spun. Îmi aduceţi doar nota?

— Bine, fără vin. Muzică? Un pic de dragoste?

Scutur din cap. Mă uit în jos la burta mea. Dar apoi îmi vine o idee mai bună. Înclin capul într-o parte şi zâmbesc.

— Hai să ne vedem *aici,* la apartamentul meu.

Îi dau adresa.

∴

— Vreau să fugi înspre mine şi să-mi tragi un pumn.

Diego rămâne mască. Se holbează la mine.

— Vreau să încerci să mă iei prin surprindere. *Atacă-mă.* Dar să nu te atingi de nasul meu.

Clatină din cap.

— Nu înţeleg.

— Uite, îi zic. Diego, ăsta-i *preludiul.* E *sexy.* Asta mă excită.

Îmi dau ochii peste cap. Tot nu pricepe.

Deschid YouTube-ul pe telefon şi îi arăt „Cinci tehnici folositoare pentru autoapărare”.

— Ah. Vrei să ne luptăm? mă întreabă.

— Da. Da. Lupte.

Împing canapeaua ca să nu ne stea în cale şi mut fotoliul şi măsuţa de cafea. Picioarele mesei zgârie podeaua. O trântesc de perete. Perfect, aşa mai vii de-acasă. Acum avem loc să ne rostogolim. Trebuie să exersez nişte mişcări criminale şi n-o pot face de una singură. Am nevoie de încă o persoană pentru asta.

— Bun, eu o să stau aici şi o să mă uit încolo... iar tu o să mă ataci pe la spate.

— Bine. *Va bene,* zice Diego. *Non c’e problema.*

E bine c-o spune în italiană. Sună autentic. Aşa cum ar zice-o Nino. Are un accent simpatic. Ca al lui Nino. O fi şi el din Sicilia?

— Eşti gata? îl întreb.

Stau cu faţa către perete.

— *Uno, due, tre...*

— Nu, nu, nu. Nu vreau să numeri. E important să fie o *surpriză.*

— Dar ştii că vin? îmi zice.

— Dar nu ştiu *când.*

Stau în picioare şi studiez peretele din camera de zi. Modelul tapetului e cu o magnolie frumoasă. Îi urmăresc liniile cu degetul: e în stil Fleur de Lys. Linişte. Nimic. Niciun atac. După câteva clipe, mă întorc către el.

— Ai de gând să vii odată?

Diego îşi ia avânt şi sare pe mine, căţărându-se pe pieptul meu ca un labrador excitat. Ne prăbuşim pe podea. Mă ţintuieşte locului, strivindu-mi trupul sub greutatea lui. Dumnezeule, mai am puţin şi-mi crapă stomacul. Prea multe spaghete. Trebuie să iau un Gaviscon. Ne tot rostogolim prin încăpere şi mă loveşte. Îmi trage una cu sete în laterala gâtului.

— AU. M-a durut. Dă-te jos, îi zic. Gâfâi, tresar, mă doare gâtul şi mi se învârte capul. Ce dracu’ a fost aia?

— Zici că vrei să te atac?

Se ridică în picioare şi îşi scutură mâna care îi zvâcneşte.

— Nu *aşa.* Ce dracu', îi răspund.

— *De toată jena,* zice Beth.

Ne holbăm unul la celălalt.

— Şi... acum ce? mă întreabă. Facem sex?

Mă ridic şi îmi masez gâtul.

— Nu, încă nu. Nici vorbă, îi zic. N-am terminat cu tine.

Diego stă în mijlocul camerei de zi, iar eu mă uit la videoclipul de pe YouTube. Trebuie să-i sari la ochi şi la prohab. Trebuie să loveşti cu cotul.

— Bine. Bine. Sunt pregătită, îi zic. Îmi arunc telefonul pe măsuţa de cafea. Tu eşti pregătit?

— Şi.

Îmi iau avânt din celălalt capăt al încăperii şi îi trag un genunchi în vintre.

AAAAAAAAAAAAAHHH.

AAAAAAAAAARGGGHHH

Se încovoaie.

— Ce? A fost bine? A durut?

Diego mă priveşte cu ochii înlăcrimaţi. O zbugheşte pe uşa de la intrare.

— Hei, unde pleci?

∴

Mă duc înspre dormitor şi mă trântesc în patul dublu. Zac întinsă ca o caracatiţă lovită de maşină, holbându-mă la ciucurii lămpii. Toată mâncarea şi cafteala m-au *ucis.* Mă simt de parc-aş fi o balenă eşuată. Nu una obişnuită, o balenă albastră sau una ucigaşă, ci o balenă obeză, care a murit de infarct pe plajă, în drum spre Weight Watchers[9]. Balena aia pe care toate celelalte au batjocorit-o. Aia care n-a reuşit să ajungă la o întâlnire. Vor trebui să spargă peretele şi să mă scoată afară cu un stivuitor. Atunci o să apar la toate canalele de ştiri şi totul se va duce dracului. Of, de ce-am mâncat toate pastele alea?

— *Ţi-am zis eu, o* aud pe Beth.

Aş vrea să semăn mai mult cu Gwyneth şi să supravieţuiesc cu fructe de pădure şi cu polen.

Aşternuturile sunt răcoroase şi incredibil de fine. Cineva a lăsat o tabletă de ciocolată cu mentă pe mijlocul pernei. Rup

[9] Companie internaţională cu sediul principal în SUA, care oferă diverse produse şi servicii pentru a susţine obiceiurile sănătoase, inclusiv pierderea în greutate, întreţinerea corpului, fitness şi atitudinea mentală potrivită.

staniolul şi o mănânc. (N-am mâncat desert.) Mă uit cu atenţie la reliefurile din tavan, îngeri, trandafiri şi scoici dantelate. Sunt făcute din ipsos sfărâmicios. Stilul e renascentist, de modă veche, într-unul din colţuri e un şemineu superb din marmură lustruită. Candelabrele cu lumânări din imitaţie de ceară aruncă o lumină caldă şi intimă. Farmec străvechi. Gloria vremurilor de aur.

— Cucu, cântă ceasul.

E unu dimineaţa. Cel puţin, atât e în Londra. Aici e, probabil, două (sau trei?). Asta s-ar putea să mă încurce. Probabil că ar trebui să-l dau înainte cu o oră (sau două?). Nu prea mi-e de folos să-l car după mine dacă arată ora *greşită...*

Ştiu că acum ar trebui să fiu acolo, bătând în lung şi-n lat Piaţa Santa Maria. Să dau ture prin centrul Romei şi să-mi pun planul în aplicare. Dar sunt frântă de oboseală. Stoarsă de puteri. Epuizată. A fost o zi lungă. Au fost două zile lungi. Încă mă recuperez după operaţie. A trebuit să-l omor pe borfaşul ăla în Bucureşti. Am mâncat trei kile de brânză şi paste. O să mă ridic şi o să-l caut pe Nino mai încolo. O să-l găsesc înainte să mă găsească el pe mine.

(Nu sunt *leneşă.* Îmi conserv în mod eficient energia, ca o maşină nemţească.)

Ah, Nino, aproape că-ţi simt gustul. Ştiu că eşti pe-aici pe undeva, prin preajmă. Simt asta cu toată fiinţa mea...

Mă întind pe tot patul. Ventilatorul de deasupra mea e pornit, iar adierea care vine dinspre el îmi dezmiardă pielea încinsă. Îmi ridic rochia şi îmi desfac picioarele. Degetele îmi alunecă pe coapse. Încă nu mi-am pus chiloţi pe mine. Trebuie să-mi cumpăr o pereche nouă. Aş vrea să fie aici, chiar aici, chiar acum. Chiar vreau să-l sărut. Ce n-aş da să mă aşez pe faţa lui. Să-l călăresc până în zori. L-aş muşca de buză atât de tare, încât i-aş despica-o. I-aş sorbi sufletul. *Eu sunt Nino. El e Alvie.* Suntem precum Cathy şi Heathcliff; vreau să mă bântuie (asta, bineînţeles, după ce-l ucid). Încă mai simt gustul ciocolatei pe care am găsit-o pe pernă; aş vrea să fi fost sângele lui Nino.

De ce tânjesc după lucrurile care mă distrug?

Închid ochii şi oftez.

Degetele urmează conturul sânilor. Le mângâi marginile moi, sfârcurile mi se întăresc, excitate. Mă joc cu ele şi le strâng între degete. I-aş trage-o înainte, apoi l-aş ucide. Ar fi al dracului de

sexy. Îmi mângâi cu mişcări apăsate labiile. Pielea e netedă şi umedă. Mă mângâi şi le împing înăuntru. Mă doare. Tânjesc. Disperată. Îmi arcuiesc spatele şi mă întind. Oh da, ce bine e. E minunat. Oh, frate. Vreau să am orgasm. Mi-l închipui pe Nino adânc în mine, cu penisul lui imens zvâcnind, erect. Vreau să i-l simt cum îmi atinge punctul G. Vreau să-i simt pe gât răsuflarea fierbinte.

— N-am ştiut că erai atât de rea...

Asta mi-ar spune.

Să-l sugrum în pat? Să-i rup gâtul, folosindu-mi doar coapsele, ca un fel de fată rusoaică din filmele cu James Bond? Dar Nino e puternic. E mai puternic decât mine. Îmi trebuie ceva rapid. Un instrument care nu dă greş. Îmi împing degetele adânc înăuntru. Să-mi ascund o lamă în sutien? Aş putea să o scot şi să-i tai gâtul. Sunt lac de sudoare, o sudoare fierbinte. Mintea îmi rătăceşte aiurea, învăluită în ceaţă. Gâfâi. Respir sacadat. Îl simt, mai tare, mai puternic. Unde e Nino când am nevoie de el? Vreau să am orgasm, la dracu'.

Mă ridic în capul oaselor şi mă uit în jur. Sunt ameţită. Am nevoie de altceva care să mă ducă la climax. Dildoul meu preferat, Dl Dick, e tot în Taormina. S-a topit, probabil, în incendiul ăla. Dar am periuţa aia nouă de dinţi, electrică. Te pomeneşti că o fi bună *aia?* Sar din pat şi dau fuga în baie. O scot şi o pornesc. Vibrează, zumzăie şi bâzâie, mânerul i se zbate în palma mea. Simt mirosul pastei de dinţi Colgate mentolate. Bateriile alea îşi fac, într-adevăr, treaba. Mă trântesc înapoi în pat şi simt acel *bzzzz* la mine între picioare. Uuu, ce senzaţie de prospeţime. Electrică. Mentolată. Perii mă irită, dar e în regulă. Alvie Knightly, eşti genială.

Continui, continui până la capăt.

Valuri de plăcere

din ce

în ce

mai mari.

Îl văd pe bărbatul ăla zăcând fără suflare pe alee, dar de data asta are faţa lui Nino.

Ochi goi.

Un strigăt sugrumat.

— DA. DA. L-am prins pe ticălos.

Trupul mi se încordează şi apoi se relaxează când mă eliberez

deplin, prin orgasm.

∴

Mă întorc pe o parte şi mă ghemuiesc. Sunt prea obosită ca să mă spăl pe dinţi (plus că ştiu pe unde-a umblat periuţa aia). Închid ochii şi casc. Chiar în momentul în care sunt pe cale să adorm, aud un zăngănit. Precum sunetul pe care-l face o fereastră când o închizi. Scârţâitul unei balamale ruginite. Mă ridic în capul oaselor şi aprind lumina. Inima îmi bubuie. Ce dracu'? Sunt la etajul cinci. Nu poate urca nimeni aici. E posibil să existe vreo scară de incendiu? S-a întors chelnerul ăla sexy? E... ar putea să fie Nino? Căcat, căcat. Te rog, Doamne, *nu vreau să mor.* N-am armă nici acum. Trebuie să găsesc ceva – rapid. Ies degrabă de sub aşternuturi şi sar din pat. O zbughesc către coridor. Geamul e deschis. Îl închid la loc. Ceva nu-i bine. Alerg prin întuneric.

Un cuţit. O să caut un cuţit pentru carne. Trebuie să găsesc unul prin bucătărie. Sertarele zornăie şi se trântesc, metalul zăngăne când le iau pe toate la rând în grabă. Nu pot să văd ce dracu' fac, dar mi-e prea groază să aprind lumina. Am respiraţia întretăiată şi nu gândesc limpede după toate analgezicele alea amestecate cu votcă. Nu ştiu câte pastile am luat. E un miracol că-mi mai funcţionează creierul. Pipăi cu degetele, orbecăind. Haide. Haide. Un cuţit pentru unt, o lingură mare, un făcăleţ. Golesc sertarele. Deschid uşile dulapurilor mai să le smulg din balamale. Trebuie să găsesc ceva pe-aici. Un cuţit sau o foarfecă? Un curăţător de cartofi? O ţepuşă pentru frigărui? Vreun mojar cu pistil? Dar nimic. Nici măcar un tirbuşon. (Chiar trebuie să-mi fac rost de un pistol. Sau de o încăpere cu pistoale, ca în *Matrix.* Rezervă nelimitată.) Chiar n-am timp de aşa ceva. De ce era geamul deschis?

Dau peste un suport din lemn pe blat; înăuntru e un set de cinci cuţite.

AŞA MAI MERGE.

De asta aveam nevoie.

Te pomeneşti că o fi existând vreun dumnezeu.

Îl aleg pe cel mai lung şi mai mare. Perfect. Exact ce aveam nevoie. E potrivit pentru tăiat curcanul, puiul sau friptura la cuptor. E greu, masiv. Îmi tresaltă inima. Îi apăs vârful cu degetul mare; îmi dă o picătură de sânge.

Dacă vine aici, sunt pregătită. Îi vin de hac.

— *Tot ar câştiga,* zice Beth.

Legăn cuţitul de parcă ar fi fiul meu de mult pierdut.

Totul depinde de cât eşti de pregătită.

Ce-a fost asta? A scârţâit o scândură din podea? A bătut cineva la uşă? Îmi încordez auzul. Trebuie să-mi cumpăr un câine de pază sau ceva de genu'. Ori un tigru, ca Mike Tyson? O iau pe furiş pe coridor către dormitor, ţinând strâns cuţitul în mâinile tremurânde. De ce am venit aici? Ce-o fi în capul meu? De ce am crezut că aş putea să înfrunt un mafiot?

— *N-ai nicio şansă,* îmi zice Beth.

— Du-te dracului, ne vedem în iad.

Merg tiptil înapoi în dormitor. Nu văd pe nimeni aici. Mă îndrept către patul nefăcut. Unde dracu' a dispărut periuţa aia de dinţi? Jur că era aici, chiar aici, pe cearşaf. A luat-o cineva? E Nino aici? Mă spiona când m-am masturbat? (Asta e, la o adică, destul de sexy.) Încă se ascunde pe-aici? Mă lipesc cu spatele de perete. Am ochii căscaţi de groază. Îmi ţin respiraţia ca să aud mai bine.

Niciun sunet. Niciun scârţâit. Niciun zgomot de paşi.

Deschid rapid uşile unui dulap şi sar înăuntru. Le închid la loc şi mă zgâiesc prin crăpătura dintre ele. Ei bine, e cam nasol. Acum ce mă fac? Îmi doresc, pentru prima dată, să fi fost înapoi în vechiul apartament din Archway.

ZIUA A TREIA: CĂŢELUŞUL

ACUM DOUĂ SĂPTĂMÂNI

Miercuri, 19 august 2015
Archway, Londra

Îi dau un sărut Domnului Dick, apoi îl dosesc înapoi în sertarul lui, mă întorc pe o parte pe canapeaua extensibilă şi mă învelesc cu pilota. E jucăria mea sexuală preferată de ani de zile. E mai mult decât o jucărie sexuală, îmi e amant, *prieten.* Mi-a fost alături când aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc sau de cineva cu care să mi-o trag toată ziua în pat. Nu m-a înşelat şi nu m-a părăsit vreodată. Nu m-a refuzat niciodată. Nu m-a abandonat vreodată. Am dezvoltat o relaţie deosebită; eram mai apropiaţi decât gemenii. Sigur, uneori i se termină bateriile şi e enervant, dar nu mă plâng. E mereu profesionist. Îşi face mereu treaba. Gentilomul perfect.

Mai ştii când ţi-am cumpărat patru baterii noi Duracell Plus Power? Mi-ai oferit orgasmul ăla multiplu legendar, care a durat cinci minute întregi. Sau atunci când am stat la Wembley Travelodge şi ne-am uitat la filme cu Brad Pitt, unul după altul? Mie mi-a plăcut *Thelma şi Louise,* iar ţie *Unde dai şi unde crapă.* Nu voi uita vreodată ziua în care te-am găsit atârnând de un cârlig în magazinul ăla din Soho. A fost dragoste la prima vedere. Erai atât de roz şi de lucios, străluceai în lumina neoanelor. Douăzeci şi opt de centimetri de cauciuc minunat. Perfect din punct de vedere anatomic. Miroseai atât de proaspăt, ca o gumă de şters nou-nouţă. Erai ultima bucată din magazin. De-abia aşteptam să te duc acasă, să te smulg din ambalaj şi să-ţi dau drumul prin aşternuturi. Ştii tu ce s-a întâmplat mai departe, cum ne-am distrat. Ştiu că n-ai pleca vreodată. Ha. Spre deosebire de unii oameni...

Caut prin geanta luată din Primark şi iau pachetul de Marlboro Lights. Mai am doar o ţigară, la dracu'. Va trebui să mai caut. Scotocesc după bricheta Zippo mov. O fi pe undeva şi aia. Unde? Unde? Unde? O găsesc sub poşetă şi-mi aprind, în sfârşit,

ţigara. Ţin fumul în piept, închid ochii, apoi îl suflu încet. Aştept ca nicotină să-şi facă efectul, de parcă asta va îndrepta totul. De parcă e vreo poţiune magică.

Şi nu mă pot opri.

Îmi deschid poşeta şi scot fotografia. E împachetată sub biletele vechi de autobuz, cardurile de fidelitate de la cafenele şi chitanţele din baruri. O despăturesc la mine în poală şi studiez imaginea boţită. Poza a fost făcută în Lower Staughter, în decembrie 1987. Mama şi tata sunt lângă biserică, în mijlocul satului. E cât se poate de tipic pentru Cotswold. Cadru idilic. Cutia cu ciocolată. Căsuţe din piatră de calcar de culoarea mierii, tufişuri verzi şi iazuri. Alvin fusese atât de elegant îmbrăcat în ziua nunţii lui: în smoching negru, cu joben şi pantofi *brogue* lustruiţi. Fusese atât de chipeş, ca Făt-Frumos. Mirele ideal. Mă rog, şi mama a arătat bine, dar el era la un cu totul alt nivel. Avea părul lins, negru şi des. Avea o siluetă suplă, trasă prin inel. Au trecut douăzeci şi cinci de ani de când l-am văzut. Azi se fac douăzeci şi cinci de ani... cel puţin asta zice maică-mea. Eu nu-mi amintesc.

Îmi sting ţigara într-o cană.

Ştii ce? Dă-o dracului. Dă-l dracului.

O să-mi găsesc pe cineva care nu va pleca vreodată. O să-mi găsesc pe cineva care să fie fidel.

Rup fotografia în sute de bucăţele.

Îmi cad printre degete precum nisipul.

8.

Miercuri, 2 septembrie 2015
Trastevere, Roma, Italia

Cad prin uşile din lemn afară din dulap şi mă prăbuşesc pe podeaua dormitorului. Fâşiile de lumină pătrund înăuntru printre draperiile pe jumătate trase. Scap din mână cuţitul, care scânteiază în bătaia soarelui, şi îmi mângâi cotul. Au. Se va învineţi. Am căzut taman în el. Mă târăsc în patru labe către patul nefăcut. Ah. Iată şi periuţa mea electrică de dinţi, sub masă. Deci, n-a furat-o Nino. O ridic şi o arunc înapoi pe pat. Am

un cârcel groaznic în gât. Am adormit în nenorocitul ăla de dulap şi am dormit în picioare toată noaptea. Nu e aici. Ies în oraş. Am nevoie de cafea. Un Espresso Martini. Înşfac sandalele Prada aurii ale lui Beth, şi cu asta, basta; cred că sunt gata îmbrăcată. Tot n-am chiloţi, dar ce pot să fac? Măcar e cald în Roma. Îndes cuţitul în geantă şi cobor în fugă toate cele cinci etaje, fredonând „Bad Blood" de Taylor Swift.

Găsesc o cafenea cu terasă în Piaţa Santa Maria. Aleg o masă şi îmi trag un scaun. Comand cafea şi un croasant. Îmi tot mângâi ceafa şi îmi rotesc capul când într-o parte, când în alta. Bate vântul. Vântul trebuie să fi deschis fereastra. Mă gândesc că zgomotul ăla n-a fost altceva decât sunetele obişnuite ale casei. Imobilele vechi scot uneori astfel de sunete.

Caut nişte bani prin portmoneu ca să pot achita nota de plată. Îmi trec degetele peste buzunăraşul unde obişnuiam să ţin poza aia. Îl deschid, deşi ştiu prea bine că nu e acolo. Am rupt-o în bucăţi şi mă bucur că am făcut-o. Am trecut peste asta. Nu-mi mai pasă de *el.* Încă văd fotografia cu ochii minţii; n-am nevoie de ea imprimată pe hârtie. Expresia de pe chipul tatălui meu, din ziua nunţii, era întruchiparea optimismului. Îmi trece pentru prima oară prin cap că aduce un pic cu un italian. Chipul ăla are ceva. Băga-mi-aş. Îmi aduce aminte de Nino. Nu e *scârbos,* e biologie. Taică-miu ar putea fi *sicilian,* cu ochi negri şi piele bronzată. Nu cu un nume ca „Alvin Knightly", dar totuşi, să-l *priveşti...*

— Nino, aud o voce din spatele meu.

Mă răsucesc pe scaunul din plastic. Agăţ cu genunchiul marginea mesei, răsturnând-o. Nino? Acum? Unde? Aici? Apăs cu degetul lama cuţitului din geantă.

— Nino, *amore, vieni qui.*

Aud vocea *din nou.*

Aparţine unei femei tinere. E aşezată la masa de alături şi stă aplecată, vorbind către podea. Mă aplec încet ca să văd cu cine vorbeşte. *Nino* e acolo jos? De ce?

Ah, e doar un *câine.*

Am crezut, pentru o clipă, că l-am găsit. La doi paşi de noul meu apartament. Dar nu, ar fi fost prea uşor. Bineînţeles că nu e el; e un teckel. Muşc dintr-un capăt al croasantului şi mestec. E umplut cu o marmeladă aromată: o pastă cleioasă, dulce-amăruie, de caise. Sau s-o fi metamorfozat Nino într-un

dachshund? Ca băiatul ăla din *Metamorfoza,* nuvela aia ciudată de Franz Kafka. Dar, mă rog, aia era o gânganie. Şi totuşi, s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate. *Nino. Nino.* Au acelaşi nume, dar atât. Asemănările se opresc aici. M-a pus un pic pe gânduri. Sunt mahmură şi nedormită.

— *Bravo,* Nino, zice femeia.

Căţeluşul şade şi întinde o labă. (E mai bine dresat decât celălalt Nino.) Ea dă mâna cu el. Mă uit la teckelul micuţ; are blana cafenie şi lucioasă. Urechile par atât de moi şi de mătăsoase. Dă din coada subţire şi o priveşte în sus cu nişte ochi luminoşi, care ar putea să înmoaie şi cea mai împietrită inimă. Dumnezeule, e foarte drăguţ! Aş putea să-l mănânc cu totul. Ce păcat că tocmai am luat micul dejun. Dar serios acum, e delicios.

— *Bravo,* Nino. *Bravo,* îi zice stăpâna şi-l scarpină sub bărbie.

— *Alvie, nu. Nu te lăsa distrasă.*

Taci din gură, Beth. Dispari din capul meu.

— *N-ai nevoie de un câine tâmpit.*

De fapt, Beth, am nevoie. Un câine de pază, îţi aduci aminte? Un dulău de încredere. Un prieten fidel. Ceva care să stea de pază când dorm. O să cumpăr câinele ăsta. E perfect. O să-l ţin după mine tot timpul. E simpatic şi nu ocupă mult loc. E un plan excelent. Cu el voi fi în siguranţă.

Îmi sting ţigara şi îi fac semn chelneriţei. Îi arăt printr-un gest să-mi aducă nota. Femeia împinge scaunul în spate; aud *hârşâitul* picioarelor acestuia. Lasă nişte bani pe un vas argintiu, apoi se ridică, gata de plecare. Dumnezeule, cât e de măruntă! Foarte micuţă. Puţin mai mare decât câinele. Aş zice că are în jur de un metru cincizeci înălţime, cu tot cu pantofii cu platformă din talpă de plută. Ia în mână lesa roşie din piele a câinelui şi zice:

— *Vieni. Andiamo.*

— HAM. HAM. HAM, zice Nino, încântat.

L-aş mânca cu tot cu şoseţelele din bumbac.

Sare sus de tot şi aleargă în cerc de nebun după coada lui micuţă şi agitată, fără astâmpăr. Câinele ăsta e ţicnit. E mişto, ca mine. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. ♥

— Stai, aşteaptă, îi zic, sărind rapid de pe scaun.

Scaunul din plastic cade. Mă uit în jos la căţel, iar el se uită la mine. Îşi linge nasul şi clipeşte. *Ia-mă acasă,* pare să-mi zică.

Vreau să vin cu tine.

— Cât vrei pe căţel?

Femeia se uită la mine şi se încruntă.

— Câinele tău. Îl vreau. Cât face?

Ne uităm amândouă la căţel. Nu-i mai mare decât o cârtiţă. Trupul i se întinde ca un arc, unul incredibil de lung, între patru labe. Ar începea cu uşurinţă în poşetă. Sau aş putea să cumpăr o baghetă nouă? Parcă-l şi văd cum i se iţeşte capul şi cum se uită la oamenii care trec pe lângă el. Sau să-i cumpăr o jachetă micuţă şi o şapcă de baseball asortată? Din tartan? Sau din piele? Nu, ştiu, *paiete,* într-un Union Jack. Paris Hilton are un chihuahua, dar Adele are un teckel. Îl pot dresa să atace şi să ucidă, exact cum a făcut văduva aia grozavă din *Răzbunarea* de Maupassant. (Asta-i o altă metodă pe care s-o adaug pe listă. Moarte cu ajutorul unui dachshund. Ha. *Visez.)*

— Vreau să-ţi cumpăr câinele.

— Ah, spune femeia. Nu *Inglese, mi dispiace.*

Zâmbeşte şi se întoarce cu spatele la mine.

— O sută de euro? O mie? Zece mii?

Înşfac un pumn de bancnote din ceas.

— Nu, nu. *Mi dispiace.* Trage de lesă şi se îndepărtează. Eu mă zgâiesc la părul ei lucios. Are aceeaşi culoare cafenie ca blana câinelui. *Andiamo,* Nino. *Vai.*

Mă uit la picioruşele lui cum o iau fuguţa din loc. Pentru el pietrele cubice din pavaj sunt nişte bolovani. E surprinzător de rapid, ca un miriapod pe metamfetamină. Mili? Asta e o mie, nu-i aşa? Centi înseamnă o sută, iar mili, o mie. Miriapod, miriapod. E în italiană sau în latină?

— Mili euro? Mili? Mili?

O iau la fugă după tânără. (O, Doamne, ce fac? O urmăresc pe femeia asta prin centrul Romei. Până şi pentru mine e ridicol. Dar vreau teckelul ăla.) Oamenii care stau la terasă arată cu degetul şi şuşotesc; în barul ăla de acolo s-a strâns un adevărat public. Toată lumea se zgâieşte la mine. E dificil să fugi pe tocuri pe piatră cubică; idioţii ăştia de pantofi se tot prind între ele. Trebuie să-mi cumpăr nişte încălţări mai comode dacă am de gând să fug după alţii. Să-mi cumpăr oare nişte balerini drăguţi, unii în care să pot *alerga?* Nu-l prea văd pe James Bond făcându-şi treaba încălţat în sandale. Nu l-am văzut vreodată pe Jeremy Renner pe *tocuri.* Nu, am nevoie de nişte încălţări mai serioase,

ca să pot spera măcar la o şansă.

Îmi azvârl pantofii din picioare şi îi car la subraţ. (Primul lucru pe care o să-l fac e să-mi cumpăr o pereche de balerini şi o rochie cu care s-o înlocuiesc pe asta uzată de la Chanel.) Arăt cu degetul către căţel.

— Mili euro? Mili? Mili? Mili?

— *Per* Nino? *Ma* no. *Non vendo îl cane.*

Nu mă dau bătută cu una, cu două. O urmăresc spre o altă piaţă. Ea grăbeşte pasul (eu fac la fel), însă căţeluşul nu se poate ţine după ea. Aleargă cât poate de repede. Acum îl trage după ea de zgardă. El s-a întins pe-o parte, cu picioarele în sus.

Piaţa antică e aproape pustie; e încă devreme: ora opt. Aud dangătul clopotului din turn, ding-dong-dang. Apoi câţiva „cucu" din ceasul meu. O biserică barocă se înalţă impunătoare deasupra noastră. Zăresc o pictură cu Fecioara Maria care îl leagănă pe Pruncul Iisus. Culorile sunt estompate, nişte pasteluri şterse de trecerea anilor: nuanţe de roz, galben şi albastru-închis. Pruncul are braţele întinse înspre Maria. Gândul îmi fuge către Ernie, pe vremea când eram în Taormina. Chiar vreau câinele ăla, la dracu'.

Femeia se îndreaptă către o măcelărie. Îi leagă lesa de un grilaj din metal din afara prăvăliei. Se întoarce şi îmi aruncă o privire furioasă. Eu mă prefac că nu mă uit într-acolo, fac câţiva paşi în cealaltă direcţie, apoi mă întorc şi mă îndrept către câine. Fug până la prăvălie, mă aplec şi înşfac căţelul care se zbate. Îi smulg lesa din locul unde e legată.

— Nu e vina mea. Am încercat să te *cumpăr,* îi şoptesc la ureche.

Îl ridic şi o iau la goană. E mult mai bine desculţă. Mă întorc şi traversez în fugă piaţa, trec pe lângă o fântână arteziană, pe lângă un om care vinde *selfie sticks* şi pe lângă o trupă peruviană care cântă la nai, care se pregăteşte pentru o nouă zi. Trec în fugă pe lângă cafenea, unde oamenii se holbează la mine şi mă arată cu degetul.

— Hei, strigă chelneriţa. Nota de plată?

Băga-mi-aş. N-am plătit-o.

— Mai încolo. Mă întorc mai încolo, îi strig.

Fug, şi fug, şi fug. Am sosit înapoi pe străduţa lăturalnică întortocheată unde locuiesc şi o aud pe femeie cum strigă: „Nino?"

Ajung în cele din urmă în faţa uşii mele. Scotocesc în geantă după cheie în timp ce inima îmi bubuie şi căţelul se zvârcoleşte la mine în braţe. Găsesc cheia şi dau buzna înăuntru. Trântesc cu o bufnitură uşa în urma mea.

— *Nu-mi vine să cred că tu chiar ai furat un dachshund... de fapt, ba da, îmi vine să cred,* zice Beth.

— HAM, HAM, HAM, latră câinele.

∴

Dachshundul stă într-un capăt al patului, iar eu stau la celălalt. Ne holbăm unul la altul. Îşi sprijină capul pe lăbuţe, iar eu îmi reazem bărbia de mâini. Acum că l-am luat, nu ştiu ce să fac cu el. Nu-l pot duce la Prada. O să se pişe pe podea.

— Bună, Nino. Numele meu e Alvina. Sunt noua ta stăpână, îi spun.

Îşi linge nasul cu limba lui mare şi roz, dar nu-mi răspunde.

— O să ne distrăm împreună. O să te duc în nişte aventuri nebuneşti.

Îşi scarpină urechea cu piciorul din spate. Sper că n-are purici.

— Mă bucur că am găsit pe cineva care ştie să asculte. Ultimele zile au fost destul de grele...

Îşi ciuleşte urechile şi îşi înclină capul într-o parte. Scânceşte un pic.

— Însă noi doi vom fi prieteni la cataramă. Poţi să fii partenerul meu.

Îl ridic şi îl iau în braţe. Îi mângâi capul mătăsos.

— Înainte, îl aveam pe Dl Dick, însă el s-a făcut scrum într-un incendiu. Nu-ţi face griji, nu voi permite să ţi se întâmple asta. Vei fi în siguranţă cu mine.

Iau din geantă pălăria fedora veche a lui Nino şi o miros. E toată mototolită, însă nu încape îndoială că încă poartă mirosul lui. I-o vâr câinelui sub nas.

— Nino, *ucide,* îi zic.

Căţeluşul adulmecă, apoi îşi ridică privirea. Nu pare impresionat. Trebuie să-l învăţ cum să ucidă. Cum să sară la jugulară. O să-l învăţ să prindă gustul sângelui de om, precum câinele din Baskerville. Mă uit la creatura măruntă şi oftez. E la fel de letală ca un melc.

Nu ştiu unde e Nino *al meu* şi n-am cum să-l găsesc, îl urmăresc de trei zile întregi şi m-am ales doar cu potaia asta. Totul e un dezastru. Şi eu sunt un dezastru. Mă uit la rochia

mototolită de pe mine. *Frate, chiar trebuie să mă duc la cumpărături.* N-am nici sutien, nici chiloţi. O geantă mizerabilă. E destul de urgentă treaba asta. O să mă duc şi o să-mi cumpăr o întreagă garderobă nouă. Ceva frumos, care să mă înveselească. Da, da, aşa am să fac. Mersul la cumpărături va fi distractiv. Până una-alta, asta e *Roma.* Italia înseamnă modă. Ce poartă Alvie Knightly, acum că e o ucigaşă dată dracului? Vreau să arăt trăsnet atunci când îl voi găsi. O să-şi dea seama ce greşeală a făcut. Fierbinte. Sexy. De-a dreptul explozivă, ce dracu'. Am nevoie de o înfăţişare nouă, mişto. Ceva care să meargă cu părul fabulos şi cu nasul de firmă. Cumpărături, apoi crimă. O zi perfectă pentru mine. Totul face parte din planul meu viclean. Deghizarea mea fără cusur.

— Bun. Păi, tu rămâi aici, îi zic.

Nino îşi ridică privirea şi înclină capul într-o parte.

Sar jos din pat.

Vreau să mă duc pe Via Condotti. Internetul spune că e cel mai bun loc de mers la cumpărături. O să cumpăr o ţinută nouă, beton. Cred că din *piele.* Mulată. Sexy. Neagră, pentru toamnă/iarnă. Şi am nevoie de nişte încălţări mai rezonabile, cu care să pot alerga. Şi de o poşetă nouă. Clar. Mă uit la ceasul cu cuc: Ora de Greenwich e opt jumate. Adică asta înseamnă că aici e 9.30 a.m.? Ne ascundem de aproape o oră. Sper că femeia aia a plecat. Mă îndrept către fereastra de la bucătărie şi arunc un ochi pe furiş, printre draperiile trase pe jumătate. În piaţa de jos e forfotă. Începe să se încălzească. N-o pot zări acum acolo jos. Şi nu-l văd nici pe Nino al meu.

— Nino, îi zic, luând în mână geanta. Să fii un câine cuminte. Să nu rozi nimic şi să nu faci haos prin apartament.

Ha ha. Nu, asta e treaba *mea.*

Nino scânceşte. Deschid uşa. Căţeluşul fuge după mine. Mi se strecoară printre picioare ca o zvârlugă şi trece de mine, ajungând pe coridor. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, a coborât deja toate cele cinci etaje.

— Nino, câine rău. Şezi acolo. Cobor scările în fugă, îl iau în braţe şi fug din nou sus. Şezi, îi zic.

Nu mă ascultă.

O zbugheşte afară pe uşă înapoi la parter. Nu ştiu de ce îmi răcesc gura de pomană. Vorbeşte *italiană.*

9.

Via Condotti, Roma, Italia

Intru în magazinul Prada şi toată lumea se holbează. Locul e spaţios şi strălucitor. Gresia sclipeşte, iar lumina e albă, orbitoare. Podeaua luceşte, e atât de alunecoasă de zici că-i patinoar.

Ceilalţi clienţi se întorc şi se zgâiesc. Îi ignor şi o ţin tot înainte.

— La ce dracu' căscaţi ochii? le zic.

Poate or crede că sunt faimoasă?

Îi aud cum mormăie. O bătrână mă vede şi se cam îneacă. Vânzătorii cască gura. Ştiu că arăt într-un mare fel: rochia e murdară, n-am chiloţi pe mine, nu sunt încălţată (mă dor picioarele de la pantofi), geanta mea Hermès e numai noroi şi – ups – pătată de sângele borfaşului ăluia. Măcar nasul şi părul arată perfect: a meritat să sparg treizeci de mii.

Un vânzător se apropie de mine. Nino mârâie la el.

MÂRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR.

Ce câine bun! Haide. Arată-i cine-i şeful, fir-ar să fie.

Fioros ca un tigru cu colţi sabie.

— *Ciao,* cu ce vă pot ajuta, *signorina*?

Mă măsoară din priviri.

— Ceau. Ceau. Ceau. Am nevoie de nişte haine noi. Fostul meu iubit mi-a furat toate rochiile.

— Ah, şi? întreabă.

— Haine *negre.* Trebuie să fie negre, ca să nu fiu văzută uşor pe întuneric.

Omul pare să răsufle uşurat; am venit să fac cumpărături, nu să-l jefuiesc sau să-l mănânc.

— E pentru vreo ocazie *speciale*?

Nino muşcă aerul şi sare de la mine din geantă. Tipul se face alb ca varul. Îl las pe Nino să se plimbe pe-aici. Trebuie să se liniştească.

— Ceva durabil. Rezistent. Să mă pot bate îmbrăcată în ele.

— Bate? Înseamnă... *„litigare"...* nu?

— Şi trebuie să fie sexy. Să arate trăsnet. Ceva în genul unei salopete mulate din piele. Cum are Catwoman, ştii?

— Piele. *Certo. Sì.* Desigur. Urmaţi-mă, vă rog.

Mă duc după vânzător; mă conduce către partea din spate a magazinului. Ceilalţi clienţi se întorc şi se holbează. Cred că le place freza mea de rockeriţă. Arăt ca Pink sau ca Nicki Minaj. Râvnesc la şuviţele mele roz neon. Îl urmez pe tip prin tot magazinul, până ajungem la colecţia nouă. Pe un suport de haine sunt nişte pantaloni din piele neagră şi jachete asortate. Nino fuge printre haine. Smulge o jachetă de pe stativ. Angajatul de la magazin nu bagă de seamă.

— Avem jachetele astea. Sunt noi. Arată *molto bello.* Vedeţi, pielea e foarte moale.

Îmi întinde mâneca ca să o pipăi: e la fel de moale ca pielea micuţului Ernie. Inspir adânc; miroase a Nino. A vacă moartă, însă foarte plăcut.

— Da, dar e *rezistentă?*

— Aş zice că pentru dumneavoastră, foarte lungă. Încă ceva, uitaţi. Îmi arată pantalonii. Foarte frumoşi. Piele italiană din Toscana. Doriţi să probaţi?

— Da. Şi pe ăştia. Port mărimea treizeci şi opt.

Îmi vin în minte pastele de aseară... Cel puţin, mărimea aia *purtam.*

Ia hainele şi mă conduce către o cabină elegantă de probă: somptuoasă, spaţioasă, cu oglinzi până la podea. Intrarea e străjuită de draperii din mătase, negre şi lucioase. Miroase a lăcrămioare. (Mă bucur să constat că nasul îmi funcţionează încă.)

— Vreţi aduc nişte pantofi pentru dumneavoastră? Un tricou de probat?

— Da, da, unul din *piele.* Pantofi *fără toc.* Şi o poşetă. Şi un sutien.

— Certo, signorina. Un momento.

— Şi o pereche de chiloţi tanga, adaug.

Merge să aducă celelalte haine. Îmi aprind o ţigară. Nino se caţără înapoi în poşetă. Cred că vrea acasă.

Trag cu nesaţ din Marlboro. Aud paşii angajatului când se apropie. Sting ţigara. Face o gaură în covor. Hopa. O acopăr cu poşeta. Trag la o parte draperia groasă şi iau mormanul de haine.

— Oh. Simţiţi miros de fum? mă întreabă.

— Poate vine de la vreun grătar?

Probez pantalonii cu un tricou mulat, cu jacheta şi cu lenjeria. Îmi trec mâna prin păr şi îmi pun ochelarii cu lentile tip oglindă. Mă dau cu ruj violet, pe care-l iau din geanta jerpelită. Trag la o parte draperia şi ies din cabină.

— Ta-da.

— Ooo, *fantastico.*

Întind mâinile în lateral ca un fluture victorios, ucigaş. Sunt o molie cap-de-mort periculoasă.

— *Sincer, chiar arăţi trăsnet,* zice Beth.

Să fii convinsă, căţea ce eşti.

— Acum te porţi *frumos* cu mine?

Aş putea să bat măr *pe oricine* în ţinuta asta, aş putea să-l înfrunt pe Mayweather cu mâinile goale.

— Super. O să cumpăr câte trei din fiecare, îi zic omului.

— Trei?

— Da, *trei.*

— Vreţi *trei* din toate? Cumpăraţi *trei* exact la fel?

— Da. E noul meu stil. Unul e la spălat, unul e la uscat, iar pe celălalt îl port, îi spun. Vreau să-l port tot timpul, ca pe-o uniformă, ştii ce zic?

— *Sì,* îmi răspunde.

Nu înţelege.

— Un costum... ca *Deadpool?*

— Bine. *Va bene.*

Fac o piruetă şi mă uit la fundul meu.

— Şi vreau să-l port *acum.*

Mă răsucesc în faţa oglinzii imense. Îmi flutur freza de Rita Ora. Îmi fac câteva sute de selfie-uri, până obţin poza perfectă. Îmi ţuguiesc buzele, mă aşez cum îmi stă bine, apoi îmi schimb poza de pe Tinder cu asta nouă.

10.

Plătesc hainele, pantofii şi poşetele.

Ding. Ding. Ding.

O DOAMNE. CE-I AIA?

Iau telefonul şi casc ochii la el. E Tinderul. Cineva mi-a dat un „Super Like”. Ştiu că e de la el înainte să mă uit. Verific. De la el

e. Aveam dreptate.

„Nino Brusca, 39, de la un kilometru jumate distanţă, ţi-a dat *Super Like”.*

Băga-mi-aş. Futu-i. Băga-mi-aş. Futu-i. Băga-mi-aş. Ştie că sunt *Beyoncé*?

Excelent. Deci, m-a găsit Nino pe Tinder. Trebuie să-şi fi dat seama că eu eram în spatele numelui fals. Zice că e la *un kilometru jumate* distanţă. Dar ar putea fi la mai puţin de-atât, nu? Asta e distanţa *minimă,* la dracu’. Ar putea să fie la o sută de metri distanţă. Sau la şase. Mă trece un fior pe şira spinării. Ce dracu’ caută atât de aproape? Nino e pe-aici pe undeva. Mă... mă urmăreşte?

Mă ascund după un manechin din vitrina magazinului. Mă uit pe furiş, cu atenţie, la strada aglomerată, însă nu-l zăresc pe Via Condotti. Să se fi dus şi el la cumpărături, ca mine? El e barosanul cu două milioane de euro; are bani de spart.

Înşfac cele şase sacoşe de cumpărături de la Prada şi ies în fugă din magazin, îndreptându-mă către Piaţă. Urc nesfârşitele trepte din Piazza di Spagna câte două-trei odată. (Pantofii sunt minunaţi, nişte balerini negri din piele, excelenţi pentru alergat. Îmi plac la nebunie sacoşele; sunt nişte baghete ostentative, perfecte pentru cărat căţeluşi. Piele de culoarea untului. Mânere din lanţuri aurii. Logouri Prada aurii, frumoase. Jacheta şi pantalonii asortaţi sunt un pic exagerate. Piele italienească fină, care mă strânge. Sigur, fundul îmi arată incredibil, dar transpir foarte mult.) Soarele dogoreşte din înaltul cerului, iar eu gâfâi urcând scările străvechi. Cred că sunt vreo patruzeci de grade celsius.

Înghiontesc turiştii din calea mea, înjurând în barbă. Dar ajung în cele din urmă sus şi am parte de o privelişte minunată. Pot vedea totul de aici. Piaţa ticsită cu lume de acolo jos. Întreg bulevardul. Ooo, uite un Dolce & Gabbana. O să arunc o privire mai încolo (când el va fi mort). Iar acolo e un Moncler. Şi un Gucci. E chiar mai bine decât în Westfield. E ca un fel de Bond Street, pe continent de data asta. Seamănă cu Oxford Street, dar ceva mai elegantă. Căutându-l pe Nino, scrutez care suflă din greu după urcuş.

Mă prăbuşesc pe ultima treaptă de sus, cu sacoşele Prada împrăştiate în jurul meu. Îmi iau ochelarii de soare de la ochi. Încă nu mi-am revenit. Nu e uşor cu toate sacoşele astea.

Treptele alea au fost destul de abrupte. Unde naiba e? N-are cum să fie prea departe. Trebuie să-l zăresc *prima,* înainte să mă vadă *el* pe mine.

Turiştii îşi fac poze cu degetele în forma semnului V. Îndrăgostiţii aflaţi în luna de miere se ţin de mâini. Copiii ling îngheţate de vanilie. Ce-o să-i fac când o să-l găsesc? Îmi scot lista: îl împuşc, îl înjunghii, îl calc cu maşina, îl împing de pe marginea prăpastiei... pipăi după cuţitul ascuns în geantă. Ce noroc că am cuţitul ăsta mare!

Mijesc ochii şi scanez de la înălţime aglomerata Piaţa Spaniei. O fi pe undeva prin preajma bărcii ăleia din marmură? În piaţă e o fântână. În stânga mea e muzeul Keats, iar în dreapta, o ceainărie, Babington's. Oare – o fi intrat să bea o ceaşcă cu ceai? Poate-i înăuntru şi bea *oolong?*

Apoi – nu-mi vine să cred – îl zăresc.

DA.

El e.

Acolo jos, în piaţă. Păr negru, jachetă neagră din piele, mustaţă în formă de potcoavă. (N-are pălărie, de vreme ce e îndesată la mine în geantă.) Dumnezeule! În sfârşit l-am găsit. *O, Mişel, o zâmbitor şi blestemat Mişel*![10] Scot cuţitul din geantă. Îl ţin strâns în mână. ACUM E-ACUM, LA DRACU'! Îmi ridic sacoşele cu cumpărături, cobor scările în fugă şi îmbrâncesc puhoiul de oameni din calea mea. Gâfâi, asud, blestem, mă împiedic. Acum e-acum. Singura mea şansă. O singură ocazie, ca Eminem. S-ar putea să nu mai prind trenul ăsta. Nu-l pot lăsa să scape.

Ajung, într-un sfârşit, la fântâna din marmură. Era aici. Chiar *aici,* lângă barca asta. Dar unde-a dispărut acum? Stropi de apă rece îmi împroaşcă faţa. Mă învârt într-un cerc complet şi zăresc pe furiş ceafa lui Nino. Se întoarce şi, preţ de-o clipă, privirile ni se întâlnesc; uit să respir. Lumea se opreşte în loc. La fel şi inima mea... el se întoarce şi se îndepărtează.

Băga-mi-aş, acum ce fac?

Stronzo-ul ăla m-a văzut.

Acum, că ştie că mă aflu în Roma, nu încape îndoială că şi *el* va fi pe urmele *mele.*

— NINO. NU. STAI, strig la el.

Întind mâna...

---

[10] *Hamlet,* actul I, scena 5.

Se face nevăzut în staţia de metrou. O, nu, nu metroul. N-o să-l mai găsesc vreodată acolo. Traversez în goană piaţa pavată cu dale din piatră.

Ia stai un pic, unde-i câinele?

Mă opresc. Mă uit în jur. Unde mi-e căţelul? Îl zăresc bând apă din fântâna din marmură, limba lui mică şi roz face lipa, lipa, lipa. *Pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot să-l las aşa, de izbelişte.*

— Nino. Fluier după el. Vino-ncoa', băiete.

Tresaltă şi dă din coadă. Aleargă înspre mine traversând piaţa, cu urechile fluturându-i blege în vânt, cu ochii negri şi lucioşi, trecând ca o săgeată printre picioarele oamenilor. Las din mâini toate sacoşele cu cumpărături. Îmi sare în braţe şi mă linge pe faţă. Mă şterg şi-l pun în geanta Prada.

— Gata? Haide, să mergem.

Îmi ridic cumpărăturile şi fug înăuntru. La dracu', trebuie să cumpăr bilet. N-am timp de aşa ceva. Sar peste turnichet şi mă îndrept către scara rulantă. Cred că-l zăresc la capăt. Sacoşele cu cumpărături se lovesc de copii şi de turişti. E mult prea aglomerat pe aici. Muşchii mă ard. Respir greu şi zgomotos. Fug, fug, fug, fug. Cred că-mi pierd minţile.

— Valea! Hei. Dă-te din calea mea.

De ce nu se *mişcă* dracului oamenii? Nu văd că sunt grăbită?

Ajung într-un final la capătul de jos al scării rulante. Puhoi de oameni se îngrămădesc pe peron. Cineva cu un papagal. Un scaun cu rotile. Un cărucior. Un pom în ghiveci. Un tip cu un rucsac mai mare decât el. O femeie care cară o cutie din carton, pe care scrie „Fragil". Mda, succes cu ea! Dau din coate pe lângă ea şi scrutez mulţimea. Fiecare al doilea tip seamănă cu Nino. Brunet, jachetă neagră. Aduce aşa, a *italian...* o, nu. Nu, stai, chiar el e.

Mă trezesc urlând NIIIIIIIIIIIIIIIIINOOOOOOOOOOOOO!

Pereţii îmi răspund cu un ecou.

Se întoarce şi plonjează într-un tunel. Dispare în mulţime.

Încotro duce tunelul ăla? *Linea A* sau *Linea B?* Futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i.

O iau la fugă prin tunelul ticsit cu lume. E lipicios. Umed. Foarte cald. Mai sufocant decât într-un bordel tropical. Nu există aer condiţionat. Pereţii curbaţi sunt acoperiţi cu graffitiuri. Cineva a pictat cu spray o inimă – *„Te iubesc"* – doar ca să mă

scoată pe mine din pepeni. Aud huruitul unui tren care trece. Sunetul ascuţit al frânelor care alunecă. Zumzăitul îndepărtat al şinelor metalice.

Ajung la capătul tunelului îngust. Sunt două şiruri de trepte care coboară... pe unde s-o iau? Ambele arată la fel. Mă uit la afişul de pe perete. E o hartă multicoloră. Nu are nicio logică pentru mine. Metrourile merg toate în direcţii diferite. În nord sau sud sau est sau vest. Mă uit în jur, dar nu-l văd pe Nino. Nu ştiu încotro s-o apuc.

— AAAAAAAAAAAAAAARGH, zic.

Cineva o să moară.

Îmi clocoteşte sângele în vine.

La stânga sau la dreapta? N-am idee. Nino (câinele) latră din geantă. Simte cum creşte tensiunea. Animalele au simţul ăsta. O ia razna complet acolo. Sare ca bezmeticul. Deschid fermoarul genţii şi-i zic:

— SHHH.

— HAM. HAM. HAM. HAM.

Scot cuţitul şi-l ţin strâns. Trag fermoarul la loc şi cobor în fugă scările (am luat-o pe cele din stânga, dar am ales la întâmplare). Ajung la capăt, sar pe peron şi alunec către marginea lui. Taman când ajung la metrou, uşile se închid cu un fâşâit, şi acesta se îndepărtează. *La naiba.* Peronul e pustiu. Sunt singură cuc. Clatin din cap şi nu-mi vine să cred. Se vede treaba că mi-a scăpat printre degete.

Stau în picioare, gâfâind şi transpirând.

În cazul ăsta, va trebui să iau următorul metrou. Va sosi altul din clipă-n clipă. Mă uit la afişele zdrenţuite şi la zidăria neagră, netencuită. Mă dor ochii de la lumina mult prea puternică în întunericul ăsta, răspândită de şirurile de becuri. Suntem la o sută de metri sub pământ. E o atmosferă apocaliptică. Peronul începe să se umple curând. Stau la marginea dalelor. Ascund cuţitul sub braţ şi nu-mi dezlipesc ochii de tunel. Haide, haide, haide.

Simt pe gât o palmă aspră. Sunt pe cale să ţip, dar rămân fără aer. Un braţ îmi cuprinde ferm talia şi cuţitul îmi cade pe şinele metalice.

Oh, Doamne, *el* e!

Îmi şopteşte la ureche. Un şuierat şi o respiraţie prea fierbinte.

— Şşşş.

Nu mă pot întoarce. Nu-mi pot mişca deloc capul. Îi simt mirosul jachetei din piele. Simt căldura dogoritoare pe care o emană pieptul său. Corpul lui, zvelt şi încordat ca sârma ghimpată, e strâns lipit de spatele meu. Îi simt bătăile inimii, BU-BUM, BU-BUM. Îi simt respiraţia grea. Se aude zumzetul gros al unui metrou care se apropie. Peronul tremură. DUMNEZEULE! O să mă arunce în faţa trenului. Mă zbat din răsputeri, dar nu-mi pot mişca un deget măcar. M-a prins într-o strânsoare de menghină.

— *O să te ucidă,* zice Beth.

Mă trec toate apele, mi se înceţoşează privirea, iar mintea mea e un haos. Partea din faţă a trenului ţâşneşte din întuneric, gonind afară din beznă. Zgomot. Curent puternic. Nu pot să vorbesc sau să respir.

— O să te facă terci.

Mă ţine atârnată dincolo de marginea peronului, pendulându-mă în calea metroului.

— Te rog. Te rog, vreau să-l implor. Nu, vreau să zbier.

Deschid gura, dar nu scot niciun sunet. Dau din picioare. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Viaţa mi se derulează în faţa ochilor.

Trei metri, doi metri, un metru distanţă...

Ridic privirea şi îl văd pe conductor; ochii i s-au albit, căscaţi de groază. Asta e. Am *murit.* Închid ochii şi-mi ţin respiraţia...

Beth îmi râde la ureche.

HUUUUUUUŞ.

Mă trage înapoi în ultimul moment. Trenul a trecut la câţiva centimetri de mine. Mă loveşte în faţă o pală de aer stătut. Îmi intră un pic de praf în ochi. Măiculiţă, a fost *cât pe ce.* Simt gustul prafului şi al sării din transpiraţia şi lacrimile care-mi curg acum şiroaie. Mă prăbuşesc pe podea şi hohotesc, hohotesc, hohotesc, hohotesc. Îmi şterg ochii şi mă uit în jur. Dar Nino a şters-o.

Oamenii se holbează la mine şi se strâng în jurul meu.

— *Tutto bene?*

— *Stai bene?* mă întreabă.

— Sunt bine. M-am împiedicat.

Încerc să mă ridic. Cineva mă ajută. Mă uit mânioasă la mulţimea care se strânge. Pricep mesajul şi îmi dau pace. Îmi

simt inima în gât. Bum, bum, ca atunci când faci sex în grup. N-am fost în viaţa mea atât de speriată. Încă trei centimetri, şi aş fi fost făcută pesto. Fiecare centimetru contează.

— De ce ţi-a dat drumul? zice Beth. *Ar fi trebuit să te lase să cazi.*

— De unde dracu' să ştiu? O, şi mulţam pentru sprijinul moral.

Până să îmi vin eu în fire, metroul a şi plecat, iar peronul s-a golit. Nu mai e nimeni aici în afară de mine. Asta e. S-a dus. Sunt complet singură. Singură cu un teckel...

Ce urmăreşte Nino? Mai întâi, borfaşul, iar acum *asta.* Panarama aia joacă murdar. Fără doar şi poate. Am crezut că, cine ştie, dacă m-ar vedea în carne şi oase, şi-ar da seama ce greşeală a făcut. Că s-ar întoarce la mine cu coada între picioare – „Oh, scumpa mea, mi-a fost dor de tine" (mă rog, cu coada sau cu şarpele din pantaloni). Dar nu dă niciun semn cum că şi-ar cere iertare. Nici urmă de ruşine sau remuşcare. Jur pe Dumnezeu că data viitoare când îl văd e gata. Odihnească-se în pace!

Găsesc o bancă la capătul peronului şi mă aşez, tremurând. Istovită. Cum ţin aşa geanta lângă piept, în lateral, simt că e caldă. Mă loveşte un damf greţos.

— NINO? CE DRACU'? BĂGA-MI-AŞ.

Dachshundul s-a căcat.

Ies la suprafaţă din întunericul staţiei de metrou, clipind şi ferindu-mi ochii de soarele Romei. Telefonul mă anunţă printr-un semnal sonor că am primit un alt mesaj. Îl caut în geanta mea nouă. E un pic lipicios, dar e în regulă. Îl şterg de tricou.

„MĂ URMĂREŞTI CU UN CUŢIT LA TINE? MAI ÎNCEARCĂ ASTA O DATĂ ŞI EŞTI MOARTĂ", zice mesajul. „ÎMI PLACE NOUA TA FREZĂ SEXY".

11.

Trastevere, Roma, Italia

Îmi arunc geanta cea nouă într-un tufiş. Să-l ia dracu' pe Nino. Futu-i, futu-i. Ce greţos! *Pe bune?* Două mii de euro, din noua colecţie Prada. Nici trei ore de când am cumpărat-o. Mut

telefoanele, inelul pentru penis, portofelul, prezervativele, trusa de machiaj şi ceasul cu cuc într-una din celelalte genţi noi. Ce bine că am cumpărat câteva de rezervă! La cum merg lucrurile acum, o să arunc una pe zi.

Trag câinele de lesă şi merg nervoasă pe străzile oraşului. Ce dracu' făcea fostul meu psihopat? De ce nu m-a omorât când a avut ocazia? Traversez piaţa, îndreptându-mă către apartament şi mă opresc ca să mă uit mai bine. E femeia aia, stăpâna câinelui, stă la terasa cafenelei. Bea vin alb dintr-un pahar mare şi mănâncă nişte chipsuri. Îl zăreşte pe Nino, iar acesta o vede la rândul lui. Câinele o ia razna.

— HAM. HAM. HAM. HAM.

Merg glonţ către ea.

— Ia-l. Ia-l odată. Poţi să-l iei înapoi, îi zic. Mi-a distrus geanta Prada nouă.

Dau drumul lesei, iar Nino fuge spre ea.

Ea ţipă de bucurie.

— Nino, *amore.*

Mă furişez către străduţa îngustă pe care locuiesc. Nu pot sta aici. Nu acum.

Intru pe uşa ce duce către apartamentul meu şi urc cele cinci etaje, târându-mă. Nu mă simt în siguranţă. Nu fără un câine de pază. Se prea poate ca *stronzo*-ul ăla să mă fi urmărit. Pun pariu că ştie unde locuiesc. Poate că el a fost, *totuşi,* aseară, stând la pândă pe scara de incendiu şi uitându-se la mine cum mă masturbam cu periuţa de dinţi. Mi-a dat „Super Like", nemernicul. Îmi împachetez hainele noi, cele două genţi noi, ceasul cu cuc şi restul lucrurilor şi îmi fac bagajul. Cobor tropăind cele cinci etaje şi sun la Airbnb.

∴

Îmi găsesc un apartament nou, unul cu două camere, în Trastevere. E *tot* la etajul cinci. Un chilipir la şapte miare. Seamănă mai mult cu o galerie de artă decât cu un apartament. Pereţii sunt tapetaţi cu tablouri şi fotografii. Pe rafturi sunt statui şi sculpturi. Oriîncotro te-ai uita, dai peste un obiect de artă: modernă, abstractă, impresionistă. Tabloul ăla chiar arată ca unul de Warhol. O conservă de supă de tomate Campbell. Verific, dar nu e un original. E doar o *copie,* aşadar, cui îi pasă?

Mă întorc şi verific uşa, să fie încuiată. Trag lanţul. O încui de două ori. O verific a doua oară. Mă uit prin vizor, dar nu e nimeni

afară. Îmi trec mâna prin păr. Trag adânc aer în piept şi expir. Mă simt, în sfârşit, în siguranţă. Aşa şi-aşa. *Aproape.* Îmi studiez mâna; încă îmi tremură necontrolat. Trebuie să beau ceva. Ceva al naibii de tare. Un pahar de whisky sau de votcă, sau poate de coniac. Un Blow Job. Un Flaming Lamborghini. Ceva care să-mi ia gândul de la neghiobul ăla. Sunt cu nervii la pământ. Sunt irascibilă, ca maică-mea. Nu-mi vine să cred că a trebuit *să mă mut.*

Trag toate jaluzelele, apoi draperiile şi închid obloanele, în eventualitatea că mă spionează prin geamuri şi devin ţinta pistolului său mare. Mă duc în bucătăria deschisă. E plină de plante, care dau pe-afară din ghivece de mari ce sunt, şi de flori. Parc-aş fi într-o pădure tropicală, o grădină luxuriantă de interior. Îmi găsesc un alt cuţit. E singurul de pe aici, dar măcar e mai mare decât celălalt. Aş zice că are la vreo treizeci de centimetri, ca şi cuţitul din scena duşului din filmul *Psycho.*

Mă aşez pe un scaun comod din camera de zi. Ţin cuţitul în poală. E din oţel inoxidabil. Mânerul e din plastic negru. Are tăişul ascuţit, zimţat. Ar trebui să fie bun. Dar asta am crezut şi data trecută, şi cuţitul ăla a căzut pe şinele metroului. Nino e atât de puternic. Ar fi putut să mă ucidă. N-am pic de forţă. Nici rezistenţă. Nicio mişcare letală. A fost *noroc* chior că l-am omorât pe tipul ăla în România. Şi nu mă pot baza pe *noroc.* Trebuie să mă antrenez. Să mă antrenez *din greu.*

Mă întind pe podea şi fac o flotare. Două exerciţii pentru abdomen. O săritură. O fandare. O să-mi intru în formă. O să fac o tabără de antrenament. Mă mai ţin câteva zile de exerciţii dintr-astea, şi-o să fiu Serena Williams. Numai să vezi.

Bun. Ajunge pentru moment. Mă întind după ţigări. Acum, că am lucrat la condiţia mea fizică, e timpul să mă concentrez pe strategie. Să fiu isteaţă. Mă las pe spate în scaun şi iau telefonul. Intru pe YouTube şi caut clipul „Cinci tehnici folositoare pentru autoapărare”. Mda, mda, mda, bine, m-am prins. Trebuie să mă feresc. Trebuie să parez. Mă uit de vreo trei sau patru ori şi apoi îl închid.

Pornesc televizorul şi dau la ştiri. Trebuie să ştiu ce se întâmplă. Ancheta a mai făcut progrese în cazul soră-mii? O mai caută poliţaii pe sora mea geamănă? Alvina Knightly e tot moartă? Mut de pe un canal pe altul. Au mai apărut probe? Au mai apărut piste noi? Pe ecran, apare o înregistrare cu un

poliţist. O scenă de haos de pe un drum. Seamănă cu autostrada din afara Romei, dar s-ar putea să mă înşel. Toate autostrăzile arată la fel. Sunt lungi, gri şi cu un milion de maşini. Ar putea să fie de oriunde.

Ştirile sunt în italiană, desigur, aşa că nu înţeleg o iotă. Dar acum scena se schimbă, şi la TV apare Salvatore. Salvatore, amantul soră-mii, sculptorul sexy din vecini. Ăla de acolo e chipul lui. Şi aia e o poză cu vila lui. Apoi e difuzată o imagine cu maşina lui. Portbagajul BMW-ului e larg deschis. E mărită imaginea cu interiorul acestuia. Tresar, dar e gol. Acolo am azvârlit cadavrul lui Ambrogio. Salvo m-a ajutat să scap de el săptămâna trecută, când l-am ucis. L-am urcat cu maşina până la marginea prăpastiei şi i-am făcut vânt în mare.

Oh, băga-mi-aş. Acum arată o poză cu Ambrogio. (Oh, frate, e sexy. Aproape c-am şi uitat. O versiune italiană a lui Chris Hemsworth. Un Thor ceva mai bronzat şi mai suplu.) Au găsit un fir de păr în portbagaj? Ştiu oare că a fost acolo? Imaginea se măreşte şi arată în prim-plan scaunul pasagerului. Beth s-a plimbat în maşina lui Salvo în noaptea în care am omorât-o. Îmi amintesc. Doar ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Şedea chiar acolo. Au găsit vreo unghie a ei? Vreo bucată de piele? Vreo geană falsă? Vreun strop de sânge? E posibil oare ca ADN-ul ei să mă scoată pe mine vinovată de moartea lui Ambrogio?

Este afişată pe ecran o altă poză cu Salvatore, în care arată dur, încruntat, fioros. Numele lui e scris cu litere de-o şchioapă: „SALVATORE BOTTARO”. Ha. Pe el îl bănuiesc de uciderea mea? Îl suspectează că l-a ucis pe Ambrogio? Pun pariu că da. Asta-i perfect. Salvatore e dat în urmărire (ce păcat însă că e mort). Acum apare o poză cu mine pe ecran. Tot aia de la nunta lui Beth: ciorapi plasă argintii, rochie mini conică, păr ciufulit. Îmi las părul să-mi cadă peste faţă şi mă ghemuiesc în scaunul comod. Îmi rod unghia de la degetul mare până la carne. Îmi dă un pic sângele.

Caut după ştiri pe telefonul cu cartelă. Intru pe BBC World. Derulez ştirile europene. Poate-o fi apărut vreuna nouă? Scriu „Elizabeth Caruso” în câmpul de căutare. Cea mai citită ştire e cea de ultimă oră. Mă mut pe marginea scaunului şi îmi muşc buza de jos.

„Poliţia din Taormina, Italia, e în căutarea lui Salvatore Bottaro, în vârstă de treizeci şi unu de ani, care are legătură cu

uciderea cetăţenei britanice Alvina Knightly. Domnul Bottaro a dispărut din data de 28 august şi ar putea fi înarmat şi periculos. De asemenea, este căutat şi în legătură cu presupusa crimă a vecinului său, Ambrogio Caruso, cumnatul domnişoarei Knightly. Cetăţenii sunt avertizaţi să nu-l abordeze dacă îl văd, ci să sune de urgenţă la poliţie sau să ia legătura cu secţia locală de poliţie, în cazul în care presupusul făptuitor a părăsit ţara".

Nu mă pot abţine. Izbucnesc în râs. Înarmat şi periculos? *Salvatore?* Cred că glumeşti. Era un *artist.* Un suflet sensibil. Ăştia habar n-au despre ce vorbesc. Mă uit cu atenţie la poza cu Salvatore afişată de BBC. Da, era sexy şi avea un corp mişto – şi avea o aventură cu soră-mea geamănă –, dar criminal? Nu prea cred.

Închid ştirile. Nu trebuie să-mi mai fac griji. Sunt pe o pistă greşită. Am scăpat basma curată. Dacă poliţiştii mai vor încă să discute cu Beth, asta e mai degrabă ca să afle şi părerea ei despre toată tărăşenia asta. Vor să audă varianta ei – *a mea* – cu privire la cele întâmplate. Mai degrabă sunt martor, nu *suspectă.*

Verific Tinderul din nou, dar nu am primit nimic de la Nino. Trebuie să găsesc o altă cale prin care să-i dau de urmă... Gândeşte-te, Alvina. Gândeşte-te.

M-am plictisit de Tinder, aşa că intru pe Bristlr: „Le face cunoştinţă bărboşilor cu persoanele care vor să le mângâie bărbile". Am citit despre asta într-o revistă şi sunt dornică să explorez un fetiş nou.

Ai barbă? DA/NU.

Nu.

Ce cauţi: BĂRBAŢI/FEMEI/PE ORICINE.

Bărbaţi.

Afişare persoane cu barbă pe o rază de 200 de kilometri.

Mă uit la poze. Toţi bărbaţii au barbă. Presupun că asta e şi ideea. Poţi să dai bărbilor un calificativ între zero şi cinci stele, să spui „Asta nu-i barbă" sau să selectezi „Sari peste barba asta". Trec de la o poză la alta încontinuu până când încep să mă doară degetele, şi degetul mare, căruia i-am ros unghia, sângerează.

Dar nu vreau o nenorocită de barbă...

Vreau o mustaţă în formă de potcoavă.

∴

— Bună. Vreau să-mi fac un tatuaj.

— Desigur. Urmează-mă, te rog.

Femeia din salon e înaltă şi frumoasă. Are tatuate stele pe spate şi pe gât. Îşi ţine părul vopsit albastru prins într-o eşarfă ciudăţică, mişto, cu imprimeu cu craniu. O urmez prin salonul de tatuaje. Miroase a transpiraţie. Pe pereţi sunt înşirate poze cu clienţi, desene în stilou şi cerneală, modele noi. Cineva şi-a tatuat pe abdomen o replică excelentă a chipului lui O.J. Simpson. Trebuie să fie vreun fan înrăit. Sunt câteva fotografii cu penisuri, pe care e desenată Britney Spears, precum şi o selecţie ceva mai bizară: portrete în mărime naturală ale Prinţesei Anne, Ozzy Osbourne şi Donald Trump sunt tatuate pe pieptul şi pe spatele unor indivizi. Ellie Goulding mă priveşte de pe coapsa epilată a unui tip. (Ce se întâmplă când îi creşte părul la loc? O să devină o doamnă cu barbă. N-am văzut vreuna *dintr-alea* pe Bristlr. Asta ar fi într-adevăr o raritate...)

— Cine-i aia? întreb.

Arăt cu degetul către un tatuaj color de pe spatele cuiva.

E o femeie cu un zâmbet larg, purpuriu, cu un breton tăiat drept, blond şi ochi turcoaz. Arată sexy în sutienul de dantelă. Ar putea fi iubita cuiva.

— Ah, zâmbeşte ea. E Cicciolina. E foarte cunoscută în Italia. Mă rog, numele ei de scenă e Cicciolina.

— Nume de scenă? Cine e? Vreo cântăreaţă?

— Nu, nu, e politician.

— Ah. Bun. Înţeleg.

— A fost membru în Parlament în anii nouăzeci. Dar, înainte de asta, a fost actriţă de filme porno.

— Actriţă de filme porno?

— Îhî. A jucat într-o grămadă de filme porno.

Mă uit din nou la femeia din poză.

— Are nişte sâni imenşi.

— Voi aveţi în ţara voastră actori mai neconvenţionali care să fi ajuns la putere?

Mă gândesc la Michael Gove şi la Boris Johnson.

— Nu cred, însă presupun că nu se ştie niciodată.

(Ăsta nu e un film pe care vreau să-l văd. Sper să nu-l găsesc pe YouPorn.)

— Aşadar, ce tatuaj ţi-ai dori? mă întreabă.

Ridică aparatul de tatuat şi zâmbeşte.

— Mă gândeam să-mi tatuez pe fund „MORI, NINO”. Cu litere mari de tipar. Cu un negru intens?

— Bine. De ce nu?

— Perfect.

— E o alegere excelentă.

— Nu, zău?

— Oh da, multă lume vrea asta.

Mă întind pe burtă, pe patul micuţ, şi îmi dau jos pantalonii.

— Serios? „Mori Nino”? întreb.

— Sigur, primim multe astfel de cereri. „Mori, Dory”, „Mori, Marlin”, „Mori, Mr Ray”... ai fi surprinsă, îmi zice. Acum, stai nemişcată. Nu te va durea acul.

Se aude un sunet asemănător unui ţipăt ascuţit când îl porneşte: parc-ar fi o bormaşină.

Bâzz.

— Au.

— Nu te mai mişca. Trebuie să stai locului.

— Oh, Dumnezeule, doare foarte tare.

— N-am început încă.

— *Ce fricoasă,* zice Beth.

— Ai nişte votcă sau ketamină?

Se întoarce şi scotoceşte printr-un sertar. Scoate o sticlă de vin roşu, pe jumătate plină.

— Bea nişte Valpolicella.

O deschide. E o sticlă cu dop înfiletat.

Trag o duşcă direct din sticlă. Vinul are gust de medicamente şi de prune. Mai beau un pic şi mă pregătesc, strângând din pumni. Ea porneşte din nou aparatul.

Bâzz.

— Au. AU.

— N-am terminat de tatuat nici măcar „M”-ul.

— Nu. E-n regulă. Te poţi opri acolo.

— Vrei să ai tatuată pe cur doar litera „M”?

— Mda, e perfect. E taman pe gustul meu. „M” de la „motan”. Îmi plac motanii.

Mă ridic, mă dau jos de pe pat şi mă duc la oglindă. Mă întorc şi mă uit la fundul meu. „M”-ul e roşu, nefinisat, aşa cum zace acum pe fesa mea stângă.

— *Pe bune că arată al dracului de penibil,* o aud pe soră-mea vorbindu-mi în cap.

— OK. Fie. Dă-mi vinul înapoi. Poţi să tatuezi restul literelor. Dar cu *fii blândă.*

Cine sunt dubioşii ăia care preferă plăcere *şi* durere? Se dau în vânt după cătuşe. Sado-maso. (Nu sunt vreo Anastasia Steele. I-aş zice lui Christian să plimbe ursul.) Cum devin fetele alea dependente de piercinguri? Să-şi acopere toată pielea cu tatuaje? Nici gând să mi se întâmple mie aşa ceva. Aş fi cea mai stângace masochistă din lume. Prefer să *produc* durere.

— *Şi grăbeşte-te,* îi zic. Termină rapid.

Mă prind cu mâinile de marginea patului şi îmi înfig unghiile în saltea. Se aude un bâzâit când e pornit aparatul de tatuat: ca o freză de dentist, incontrolabilă.

Bâzz.

— Au.

— Vrei să mă opresc?

— Nu, continuă.

Mai beau din vin. Dau afară pe nas o parte din el. Ochii îmi lăcrimează şi mă înţeapă.

Bâzz.

— Au.

Bâzz.

— Au.

(Aşa o ţinem un timp.)

Parcă aş fi înjunghiată de Omuleţii de sub casă, de elfi sau de liliputani. De o armată de oameni minusculi şi furioşi, fiecare înarmat cu câte un cuţit ascuţit. Mi-ar plăcea la nebunie să-l leg fedeleş pe Nino şi să-i tatuez „LĂBAR” pe faţă, apoi să-i tatuez fiecare părticică a pielii cu mii de puncte fără niciun sens. Da. Da, ar fi distractiv. Am inventat un nou tip de tortură. Ar trebui să sun la un avocat, s-o brevetez şi să o duc la *Dragons' Den.* (Lui Deborah i-ar plăcea asta la nebunie.) Aş putea să lucrez la Guantanamo Bay.

— Gata, mă anunţă, parcă după o *veşnicie.* Uite. Ce zici?

Sar jos de pe pat şi mă uit în oglindă.

Tatuajul zice „MORI, NEMO”.

„Nino” nu se scrie aşa, dar ai fost *pe-aproape.* În rest, arată beton.

12.

Sunt foarte încântată de noul meu tatuaj. Nu vreau să mă întorc în apartament şi să stau degeaba. Îmi aranjez părul, mă machiez şi ies în oraş. Clubul se numeşte Radio Londra. E într-un buncăr subteran vechi. Trotuarul de deasupra lui zumzăie de parcă ar trece un tren. Simt energia dinăuntru. Femeii cu bici şi zgardă îi vine foarte mişto stilul dominatrix: pantaloni din latex cu fese decupate. Cizme până la genunchi, cu tocuri de cinşpe centimetri. Intru pe uşă şi mă izbesc în faţă aburi fierbinţi şi sudoare. Aerul vibrează. Basul se aude tare, nu mai ştii de tine. DJ-ul pune tech house atât de tare, încât mă dor urechile. Parcă sunt pocnită în faţă din nou şi din nou şi din nou. Ritmul muzicii îmi pătrunde în oase şi-mi învăluie mintea. Închid ochii şi o simt, devin una cu ea. Mă las purtată de melodie. Mă golesc de gânduri, de poze, de Nino, de Beth, nimic nu mai rămâne. Vreau să uit de toate, vreau să mă amorţesc, să mă scap de toate, să mă fac praf.

Doi tipi se sărută lângă uşă. Îmi lipesc trupul de plasa neagră, fină a boxei. Mi se ridică părul de pe ceafă. Ritmul basului îmi palpită în fiecare fibră a corpului. Mă trec fiori pe şina spinării. Clitorisul mă furnică şi mă doare.

Luminile stroboscopice strălucesc şi sunt, pentru o clipă, orbită ca de un fulger. Apoi văd oamenii dansând, mişcându-se în stop-cadru, alb, apoi negru şi din nou alb: sărutându-se, strigând, râzând în exploziile intermitente de lumină. O femeie de lângă mine înghite o pilulă de ecstasy; poartă chiloţi galbeni şi jambiere verzi, în nuanţe fosforescente. Un bărbat costumat în vârcolac o ia pe sus, sprijinind-o pe umeri. Tunurile de fum suflă cu putere gheaţă carbonică, şi pot simţi gust de cretă şi de zahăr pudră. Trupuri fierbinţi, piele lipicioasă, Davidoff Hot Water; mă strecor prin mulţimea forfotind, de trupuri contorsionate, şi mă îndrept către bar.

Un tip e îmbrăcat într-o rochie strâmtă fuchsia. Cred că e din latex. E machiat prea strident şi poartă un colier *choker* cu ţinte. Simt că mă coc în hainele astea din piele. Podeaua e lipicioasă de la băuturile vărsate. Găsesc un loc la bar. Zăresc dozatoarele argintii şi nişte şiruri de sticle cu băuturi spirtoase: Smirnoff, Bacardi, Jack Daniel’s, Baileys, Cointreau şi sambuca. Barmanul

e drăguţ, însă nu mă dă pe spate. Pe o scară de la unu la zece, e cam de şase jumate. Îmi face cu ochiul. Nu-i răspund la gest. Citesc meniul: Sex on the Beach, Porn Star Martini... oricum, am jurat că am terminat-o cu bărbaţii. Au trecut trei zile sau patru? *Ménage à Trois,* Slippery Nipple. Sincer, deocamdată nu le duc dorul. De-abia am băgat de seamă. Screaming Orgasm, Sloe Confortable Screw. Sunt nehotărâtă, nu ştiu ce să comand. Cred că o să-mi iau un shot şi gata.

În partea opusă a barului e îmbulzeală. Oameni care strigă. Ţipete. Dacă s-a iscat vreo încăierare, vreau să văd şi eu. N-aş rata un asemenea spectacol. Îmi croiesc drum împingându-mă în ceilalţi şi mă grăbesc într-acolo. O femeie şi un bărbat se bat. Se pare că femeia câştigă. Îi îndoaie tipului braţul la spate; ăsta mai că scânceşte. Îi suceşte încheietura şi-l împinge în jos peste genunchi până îl pune cu capul pe podea.

Peste mulţime se aşterne tăcerea.

Îi privim cu toţii.

E mişto.

— Linge-o, îi ordonă femeia.

Bărbatul se supune.

Începe să lingă podeaua murdară.

Îîîh, ce scârbos! Arată dezgustător. Gândeşte-te numai la toată mizeria de pe toţi pantofii ăia. Căcat de câine. Noroi. E. coli. Listeria. O podea murdară dintr-un club plin de lume. Nu se aplică nici măcar regula de trei secunde. Mă uit în altă parte. E scabros. Îl lasă pe bărbat să se ridice în cele din urmă. Imediat ce se eliberează, acesta o ia la fugă, ţinându-se strâns de umărul distrus.

Femeia zâmbeşte. E frumuşică.

Se îndreaptă prin mulţime către bar, într-un ropot de aplauze. Uau. A fost mişto. Un scurt moment drăguţ, dar l-a învăţat minte o dată pentru totdeauna. Mă întreb cu ce i-o fi greşit tipul ăla. Trebuie să fi fost ceva destul de nasol. Aş vrea să ştiu şi eu să mă bat aşa. Trebuie să exersez mai mult.

Mă duc şi eu la bar şi mă strecor înapoi în locul de unde am plecat. Iau meniul de băuturi şi mă întorc la lecturatul lui. Atunci o observ pe femeia respectivă lângă mine şi – nu mă pot abţine – casc ochii.

— Hei, îmi zice femeia.

Dumnezeule, e *uimitoare.*

E incredibil de sexy. Aşa, de-aproape, seamănă cu Rihanna. Mă holbez la faţa ei. Stă chiar în faţa mea, apăsându-mi coapsa cu genunchiul. (E foarte mare înghesuială aici. De-abia ai loc.)

Poartă ochelari stil Aviator rotunzi şi fumurii, cu margini argintii. Pe lateralele ramei e vizibilă sigla „Bulgari”. Îmi pot vedea reflexia în lentile. Apoi îi observ buzele. Nu ştiu de ce, însă mă atrag. Sunt fermecătoare. Mă hipnotizează. Sunt rotunde, pline, cu o vagă tentă de luciu, şi au forma unui boboc de trandafir. Le atinge uşor cu paiul, sorbind dintr-un lichid ce seamănă cu apa minerală, sau poate e votcă tonic. Orice ar fi, vreau şi eu. Vreau să arăt ca ea.

Îşi lipeşte corpul de al meu ca să ajungă mai aproape de bar. S-a dat cu o apă de toaletă unisex: o urmă de Calvin Klein One. Are părul lung până la talie, îi cade pe spate precum un cearşaf negru din satin, ce străluceşte precum ecranul unui iPhone. Îşi pune mâinile pe tejghea şi se joacă cu un ineluş subţire din argint. Îl poartă pe degetul mare – nu e verighetă, deci, nu cred că e măritată. Are unghii scurte, îngrijite, nedate cu ojă. În urechea stângă, are douăzeci de cercei. În dreapta, n-are niciunul.

— Bună, eu sunt Rain[11], îmi spune.

— *Rain? o* întreb.

— Exact. Nu-ţi place?

Închid ochii şi oftez. Îmi aduc aminte cum îmi şiroia ploaia pe faţă când l-am ucis pe individul ăla în România. A fost atât de revigorant să-i simt răcoarea pe pielea încinsă. Îmi amintesc senzaţia care m-a cuprins ultima oară când am avut orgasm, când am plutit liberă precum ploaia.

— Nu, îmi place ploaia. Ai un nume mişto. E o prescurtare?

— De la ce?

— Nu ştiu. Mă încrunt. De la *Rainbow*[12]?

VAI. Alvie, opreşte-te odată.

— Nu. E doar Rain, de la *ploaie.*

— E un nume minunat, îi răspund.

— Ai un accent adorabil. Eşti *englezoaică?* mă întreabă.

— Da. Nu. Poate, îi răspund.

Mi se pare că are accent american, deşi s-ar putea să fie canadian. Trebuie să strigăm ca să ne auzim de muzică. De fapt,

[11] Ploaie (în limba engleză).

[12] Curcubeu (în limba engleză).

ne citim pe buze. Sau poate că mă holbez la gura ei? Ard de dorinţă s-o sărut.

Poftim?

Ceva la ea mă atrage într-un mod irezistibil...

— Numele meu e Beyoncé, îi zic.

— Pot să-ţi fac cinste cu ceva de băut?

Îşi ia ochelarii de la ochi şi şi-i împinge în sus, pe creştetul capului, scoţând la iveală cei mai azurii ochi pe care i-am văzut. Înghit în sec. Nu e fardată deloc. N-are nevoie. Vreau să-i ating faţa.

— Beau ce bei şi tu, îi zic.

Nu mi-a mai cumpărat niciodată o fată de băut.

— Două votca tonic, îi cere barmanului. *Grazie,* Marco.

— Prego.

Se uită la mine şi-mi face cu ochiul. *Din nou.* Poate e doar un tic?

Sunt invidioasă. *Cum de-l cunoaşte pe tipul ăsta? Se culcă cu barmanul?*

— Aşadar...

Rain îşi scoate jacheta de blugi şi o împătureşte pe tejghea. E îmbrăcată cu un tricou simplu cu guler în V. Prin materialul alb şi subţire din bumbac i se văd piercingurile din sfârcuri.

Îmi dau şi eu jacheta jos. S-a făcut dintr-odată mult prea cald.

Îmi zâmbeşte, aşa că îi zâmbesc şi eu. Strungăreaţă dintre cei doi dinţi din faţă îi conferă un aer franţuzesc. Drace, ce drăguţ! E incredibil de sexy. Îţi dai seama că, dacă ar fi bărbat, n-ar mai scăpa de mine.

— Mi-au plăcut mişcările tale de mai-nainte, când te-ai bătut, îi zic. A fost mişto rău.

— Ah, da? Aş putea să te învăţ şi pe tine, dacă vrei.

Încuviinţez din cap.

— Ar fi minunat. Mă antrenez să devin un guru al artelor marţiale... ce ţi-a făcut tipul ăla?

— M-a ciupit de fund, îmi răspunde. Vii des pe-aici?

Mă uit la Rain. De ce îi pasă? Mă priveşte, clipind lent.

— Eu... ei bine...

Nu-mi găsesc cuvintele. Are nişte buze senzuale. Am mai zis asta?

Tipul ne pune pe tejghea băuturile. Sorb îndelung prin pai. Băutura e amară. Acidă. Conţine cel puţin două shoturi de votcă.

Mi-aş fi dorit să aibă trei sau patru.

— Mai zi-mi o dată, ce m-ai întrebat?

— Vii des pe-aici?

O, asta-i uşoară.

— E prima oară când vin aici, de fapt. Sunt în vacanţă. *Într-un fel*

— Şi cu ce-ţi ocupi timpul când nu stai prin baruri?

Mângâie pereţii paharului în sus şi-n jos, ştergând condensul de pe ei. Ce-i pasă? Flirtează cu mine? Sau e doar prietenoasă?

— Ca să-ţi spun drept, slujba mea e strict secretă. N-am voie să vorbesc despre ea.

Aş face bine să nu-i zic prea multe. Sunt sub acoperire.

— Interesant, îmi răspunde. Te pomeneşti că eşti implicată în mafie? Foarte mulţi indivizi din mafie dau târcoale pe aici. Îşi fac veacul în localul ăsta.

Nu spun nimic.

Rain îşi aşază mâna peste a mea şi rămâne aşa. CE DRACU'? Îmi mângâie degetul cu degetul ei; e lung şi subţire, ca de pianist (cuvântul ăsta sună un pic ca „penis"). Înghit în sec. Mă întind după alune. Mi le îndes în gură.

Rain soarbe o înghiţitură prin paiul negru. Se joacă cu gheaţa din pahar, lovind-o de pereţii acestuia. Sunetul e incredibil de sexy. Se uită la mine printre gene. Mă priveşte lung. Intens.

Cucu, se aude ceasul.

— Ce-a fost asta?

— Ah, nimic. E doar ceasul meu.

Deschid geanta şi i-l arăt.

— O, ce drăguţ. Îmi place.

— Şi tu cu ce te ocupi? îi întorc întrebarea, doar ca să spun ceva.

— Lucrez în vânzări.

— Foarte *tare.* Ce fel de vânzări?

— O, asta-i strict secret.

Bine, în regulă.

Îşi atinge abdomenul lucrat, plat. O fi având vreo mâncărime? Tricoul i se ridică şi lasă să se vadă un cercel în buric. O linie subţire din argint, cu două bile pe ea. Mă întreb unde altundeva mai are piercinguri.

Mă întind după alune şi îmi înfig cu putere dinţii în ele, închipuindu-mi că sunt ouăle lui Nino.

Îşi aplică pe buze un strat scânteietor de luciu; sunt foarte sclipitoare.

Îmi ling sarea de pe degete.

— Şi de unde eşti, Beyoncé?

Sunt mai în siguranţă dacă rămân în anonimat. Nu ştiu nimic despre ea. Ar putea foarte bine să fie poliţistă. Sub acoperire.

— A, din Archway, îi zic.

Băga-mi-aş.

— Nu ştiu unde vine asta.

Ce noroc!

— Tu de unde eşti?

— Chicago.

— Ah. Ştiu unde e.

Mai ronţăi nişte alune. Sorb din băutură. Gheaţa s-a topit între timp. Sorb prelung, cu zgomot, lichidul rămas pe fundul paharului. Aş mai bea unul. Rain îşi pune mâna în jurul taliei mele. Ochii de cobalt îi sclipesc înflăcăraţi. (Flacăra de la bricheta mea Zippo e albastră.)

— Chiar îmi place ce-au făcut cu alunele astea; sunt coapte şi au pus doar un pic de *wasabi...*

Rain se apleacă înspre mine şi îşi muşcă buza de jos. Îi simt respiraţia caldă pe obraz. Îşi pune mâna pe ceafa mea şi mă trage înspre ea.

— Vrei să mergem la mine? mă întreabă. Aş putea să te învăţ câteva dintre mişcările alea.

E doar o noapte... o să-l găsesc mâine pe Nino...

— De ce nu? Să mergem.

13.

Stăm pe bancheta din spate a taxiului, un Prins argintiu. Şoferul se uită curios la noi în oglinda retrovizoare. Ticălos pervers ce e, o să facă accident! Nu e atent la drum.

— Hei. Vezi pe unde mergi, idiotule.

Ştiu că aşa aş vorbi *eu,* dar Rain a fost cea care a strigat.

De la radio, se aude nişte rap italienesc. Recunosc unele cuvinte: *fica, cazzo, vaffanculo.* Îmi vine să fredonez, dar Rain e călare pe mine, are o mână pe tricoul meu din piele şi limba

introdusă adânc în gura mea.

N-am băgat până acum de seamă că are piercing în limbă. *Dumnezeule, cât e de sexy!* Tipa asta e incredibilă. Îi explorez cu limba piercingul argintiu: înapoi, înainte şi de jur-împrejur. E fin, şi rotund, şi micuţ, şi perfect. Ea are gust de votcă şi lămâi. Cred că mă îndrăgostesc. Inspir adânc şi mă las pe spate. E prima oară când am sărutat o fată, dar e ca în melodia aia a lui Katy Perry. Ştii ce, chiar mi-a plăcut.

Rain se uită în ochii mei şi zâmbeşte. Are pupilele dilatate. Aruncă guma de mestecat pe geam şi se apleacă înapoi să mă sărute. Îi simt buzele moi pe ale mele. Îşi strecoară limba înăuntru. Îi mângâi părul; e plăcut la atingere, mătăsos. Ador gustul ei. Ador cum miroase. E *atât* de diferită de Nino... sărută mai bine, e o persoană mai bună (deşi asta nu e atât de dificil: el e un dobitoc).

Apoi Rain se retrage. Îşi lasă faţa în jos, către sânii mei. Inspir brusc. Trupul mi se face ca un arc. Îmi desface nasturii de la haină.

Îi vorbesc în păr.

— Deci, o să avem nevoie de vreun dildo?

Taci, Alvie, nu mai bate câmpii.

— Nu. N-avem nevoie. O să vezi.

Îmi dă jos sutienul şi îmi ia sfârcul în gură. Îi simt buzele calde pe piele. Închid ochii şi oftez. Îmi las capul pe tetieră. Îşi trece mâna peste coapsă şi şi-o strecoară la mine în pantaloni. *Futu-i, ce bine e!* Îi mângâi spatele. Îi simt pielea fină, talia micuţă.

— Ai un corp uimitor, îi zic.

— Şi tu, îmi răspunde.

Sunt udă. Clitorisul meu e încins şi-mi pulsează. Libidoul meu ajunge la cote maxime. Degetele îi alunecă înăuntrul chiloţilor mei.

— Ajungem, zice taximetristul.

∴

Mă uit la Rain cum toarnă două degete dintr-un lichid verde-deschis. Pe eticheta de pe sticlă scrie La Fée Absinthe Parisienne. Ia o lingură argintie pentru absint şi un cub de zahăr brun, toarnă băutura peste el şi o flambează. Se simte miros de sulf ars. De anason dulce. Zahărul se caramelizează de la flacăra aurie. Odată topit, picură, picură, picură din lingură în pahar. Adaugă un strop de apă. Câteva cuburi de gheaţă. Mă uit

la ea cum amestecă. Îi privesc încheietura subţire. Degetele lunguleţe. Îmi întinde băutura şi ciocnim paharele.

Iau o înghiţitură. E tare. Delicioasă. Mă uit în jur prin cameră. Lumina e difuză. Rain a aprins nişte lumânări care împrăştie o lumină caldă, chihlimbarie. Încăperea miroase a Rain şi a condimente exotice. Năucitor, îmbătător. Pe unul dintre pereţi e un poster înrămat cu Brigitte Bardot, pozând goală. În vaze, sunt orhidee roz şi albe. Toate florile seamănă cu nişte vagine.

Rain porneşte combina muzicală. Pune un cântec italienesc. Interpretează o femeie cu o voce puternică.

— Uau! Cine e? o întreb. N-o cunosc.

— Elisa, îmi răspunde Rain. „Epure Sentire”. E melodia mea preferată.

Dau pe gât restul absintului.

— Şi a mea.

— Vino-ncoace, îmi zice Rain, aplecându-se înspre mine.

Salteaua scârţâie când ne întindem pe ea. Mă priveşte adânc în ochi, şi mă înfioară, de parcă mă trece un şoc electric. Ia o înghiţitură de absint şi mă sărută sub bărbie. Îmi plimbă un cub de gheaţă pe gât, până la ceafă. Îl simt cum mi se topeşte pe piele. Nu-mi dau seama dacă e fierbinte sau rece; ştiu însă că e o senzaţie incredibilă. Stropii de apă rece se scurg uşor. Mi se întăresc sfârcurile. Îi trag corpul către mine. Vreau s-o facem până la capăt. Vreau să-i gust orgasmul.

Dau să o sărut pe gură. Gheaţa s-a topit complet. Limba ei e îngheţată, misterioasă, stranie. Inima mea bate să-mi spargă pieptul. Respir sacadat. E o experienţă absolut inedită.

— Vreau să te aud cum ţipi de plăcere, Beyoncé.

— Da, futu-i, îi zic. Şi eu vreau să te aud.

O tachinez, jucându-mă cu materialul elastic din bumbac al tricoului ei alb, subţire. Vreau să o văd dezbrăcată. Sunt atât de excitată. Rain îşi dă jos tricoul.

O, *uau!* Am avut dreptate în privinţa piercingurilor. Are nişte sâni micuţi şi perfecţi, ale căror sfârcuri sunt străpunse de două lamele metalice. Areolele sunt pigmentate. Pielea ei e ciocolatie. Mă aplec înspre ea şi îi sărut sânii, luând una din liniile metalice în gură. Îmi plimb limba în jurul ei şi o sug. Îmi trage capul către ea. Geme. Nu-mi vine să cred că fac asta, însă ştii ceva? E mişto. Du-te dracului, Nino. Crăpi de ciudă. N-o să stau să-mi plâng de milă.

Rain îşi trece degetele peste pielea mea atât de lin, încât atingerea lor îmi creează senzaţia unei ploi scurte de vară. Mă dezbracă de haina din piele şi o aruncă pe podea. Stăm întinse una lângă cealaltă. O aud cum respiră. Repede, sacadat. Am simţurile ascuţite. Sunt cât se poate de trează. De parcă aş fi tras pe nas prea multă cocaină. Îi sărut umărul gol. Apoi îi ling gâtul. Are gust de Swizzles Love Hearts.

Mă apucă de fese. Nu mai am răbdare. Îi caut fermoarul blugilor rupţi. Bâjbâi după nasturi. Mă întreb dacă e epilată complet. Sau Hawaiian? Îi desfac rapid blugii şi îi trag jos – îi smulg practic de pe ea. Are un tatuaj cu o orhidee de-a lungul marginii bikinilor. E micuţ, roz, perfect, la dracu'. E mai drăguţ decât al meu. Întind mâna şi îl ating uşor – îi mângâi petalele gingaşe –, apoi o îndrept încetişor către pizda ei.

— Mmm, o aud pe Rain.

Îşi afundă capul în pernă. Văd cum îşi arcuieşte spatele.

Păr negru. Ceva argintiu. Are un alt piercing în clitoris? Mă uit mai de aproape.

— Dumnezeule! *E epocal.*

I-l ating cu vârful degetului. E mărunt. Sclipeşte. E lucios. O sărut pe pizdă; are un gust diferit. Acid. Ling şi nu mă satur. Mă gândesc la scoicile pe care le-am mâncat pe iahtul lui Ambrogio. Trupul i se arcuieşte şi se unduieşte pe pat precum valurile.

— Mmm, scoate ea sunete de plăcere.

Împing degetele adânc înăuntru, îi caut punctul G. Geme, apoi trupul îi e cuprins de un tremurat. Mă uit la ea cum are orgasm.

Rain se ridică în capul oaselor şi mă priveşte, însă eu un pot face altceva decât să mă holbez la ea. Îmi desface fermoarul de la pantalonii din piele şi mi-i dă jos încet, zăbovind dinadins la fiecare picior. Sfinte Sisoe! S-au încins lucrurile[13].

— Stai, îmi spune. Nu te mişca.

Coboară din pat şi merge către o comodă.

— Unde pleci? Întoarce-te, îi zic.

Acum, ce mai face?

Rain scoate la iveală o pereche de mănuşi. Sunt negre şi lucioase. Şi le trage pe mâini. Îi ajung până la coate. Latex.

Se urcă înapoi în pat. În afară de mănuşi, e goală puşcă.

Mă priveşte fix în ochi.

[13] În original, „This sex is on fire", aluzie la piesa celor de la Kings of Leon, „Sex on Fire".

Întinde mâna şi îmi mângâie obrazul. Simt mănuşa rece pe obraz, aidoma stropilor de ploaie. Am senzaţia că-mi ia foc faţa. Închid ochii. Am impresia că se învârte camera cu mine. De parcă aş fi tras ceva pe nas. Fiecare fibră a corpului meu e alertă. Rain coboară între picioarele mele.

— Îţi place aşa? mă întreabă.

Îmi mângâie uşor abdomenul. Buzele ei moi îmi sărută apăsat pizda. Mă uit în jos şi văd cum i se revarsă părul lung, negru peste umerii goi. Gem de plăcere. Plutesc. Un alt geamăt. Ceva tare – piercingul din limbă? – îmi apasă pe clitoris.

— O, Dumnezeule! O, da, îi zic.

Îmi provoacă plăcere doar cu vârfurile, după care îşi împinge degetele adânc în mine.

— Îţi place aşa, iubito? îmi zice.

— Nu te opri. Să nu dea dracu' să te opreşti.

Îmi linge păsărică de jos în sus, mişcându-şi limba în toate direcţiile. Îşi mai înfige un deget. Sau ce dracu'? *Degetul mare?* Şi, o, Dumnezeule, mi-a găsit punctul G. Gem întruna. Îmi pierd minţile. Sunt în al nouălea cer. Nu mai gândesc, nu mai respir, nu mai văd nimic. Îi simt degetele adânc în mine şi mă împing în jos, tot mai în jos. Aşternuturile se strâng sub mine. O prind de păr.

— Nino. Nino. Fute-mă, îi zic.

Am orgasm, unul după altul.

— Nino. Nino. Nino.

Rain îşi aprinde ţigara electronică cu aromă de cireşe şi îmi suflă în faţă aburul. Trag pilota peste mine, sunt goală, lipicioasă.

— Cine dracu' e Nino? mă întreabă.

∴

— Dar nu ziceai c-o să mă înveţi nişte scheme mişto?

— Nu zău? Ia de-aici, îmi zice.

Îmi face vânt, cu putere, în hol şi cad grămadă, lovindu-mă de uşa de la intrare.

— Mda, nu-i rău, îi răspund. Pot să-mi iau hainele?

Mă îmbrac şi ies val-vârtej din apartament, trântind uşa în urma mea.

BUF.

Dumnezeule, *americanii ăştia.* Repede le mai sare ţandăra, lua-i-ar dracu'!

14.

Forul Roman, Roma, Italia

Îmi împresor braţele în jurul trupului şi mă ţin strâns, dârdâind chiar dacă sunt îmbrăcată. De ce-a trebuit să mă alunge? Cui îi pasă că i-am uitat numele? E trei dimineaţa. Încotro se presupune că trebuie s-o apuc? Cum să ajung acasă? Mă uit îndelung la strada întunecată, pustie. Nu tu taximetru. Nu tu tramvai. Nu tu autobuz. Minunat. Va trebui să *merg pe jos.* Cât de departe e apartamentul meu? Mă uit în jur după un punct de reper cunoscut, dar nu zăresc nimic.

Oricum, ce nume tâmpit! Să fim serioşi, cum dracu' să te cheme *Rain*? Ce, e vreo hipiotă New Age? Personificarea precipitaţiilor? N-are nicio logică. O iau într-o direcţie la întâmplare. Încolo e sudul sau vestul? Merg, clătinându-mă, pe strada pustie, scotocind prin geantă după telefon. Intru pe Google Maps. Trebuie să tastez de zece ori adresa (am băut destul de mult absint), dar îmi arată, în cele din urmă, traseul, îmi va lua o *oră.* Pun pariu că mâine-seară o să iasă în oraş şi-o să agaţe o altă englezoaică... *O, slăbiciune Ţi-e numele femeie*![14] Nino. Rain. Rain. Nino. A fost doar o scăpare. Ambele nume sunt formate din câte patru litere.

Simt un strop de ploaie pe frunte şi apoi începe să toarne cu găleata. PLEOSC. PLEOSC. PLEOSC. PLEOSC. Băga-mi-aş picioarele. Pe bune? Plouă torenţial. Mda, mulţam, Dumnezeu. Nici că se putea mai bine. De parcă ar vrea Ea să sublinieze ceva. Fug să mă adăpostesc sub un copac. N-am umbrelă. Stau în ploaia asta rece. Rain. Bineînţeles, cum altfel?

Rain, haide, pleacă,
Întoarce-te altă dată...
Sau nu. *Nu-mi pasă.*[15]

Am o nevoie stringentă la baie. Ar fi trebuit să mă duc mai devreme, când eram în apartamentul lui Rain. Dar acum e prea

[14] *Hamlet,* actul I, scena 2.

[15] Primele două versuri sunt dintr-un cântecel de leagăn pentru copii, din limba engleză.

târziu. Nu mă mai întorc acolo. Oricum, nu ştiu unde e. Totul e cufundat în întuneric şi necunoscut, iar acum capătă o culoare verde.

Îmi place absintul. E prima oară când îl încerc. Mă simt ca Mr Soft. Trotuarul se transformă într-o bezea moale, pe care dansez *moonwalk.* Sus pe zid e un semn. Mă apropii plutind de el, dar nu pot să desluşesc ce scrie. Închid un ochi şi întorc capul într-o parte: „VIORI ŞI VIRGINE”, sau „VIADUCTUL VIRGINIA”, sau „VIA DELLE VERGINI”. Pe altul scrie „ALERGIE LA VIETRI”, sau „TREVOR GALLAGHER”, sau „GALERIA TREVI”. Pe altul, „FORMICA”, sau „CURTEA FERMEI”, sau „FARMACIA”. Probabil.

Strada e străjuită de vitrinele magazinelor închise, peste care sunt trase obloane din plastic. Se întinde la nesfârşit. Chiar am nevoie la baie, *neapărat.* Nu pot să fug. Vezica mea e prea plină. Mi-e cald şi am ameţit.

Nu trebuie să bei decât trei shoturi, însă cred că eu am băut douăzeci.

Plutesc sus, tot mai sus, cotesc pe o stradă şi dau peste ceva mare, alb. Mi se taie respiraţia. O, uau! Ce e aia? Nişte stâlpi impunători cu lămpi micuţe din sticlă iluminează o oază. Mă frec la ochi. Visez? E o fântână din marmură. Cai înaripaţi. Şi un zeu. Cine e? Neptun? Sau Triton? Un rege al sirenelor. Faldurile robei lui par să fâlfâie în vânt. Stânci maiestuoase. Barbă deasă. Un car din scoici de mare. Tronează deasupra unei mări turcoaz magice, strălucitoare.

În spatele lui e o clădire impunătoare din marmură. Şiruri nesfârşite de balcoane. Coloane corintiene, care se înalţă cât vezi cu ochii. La orizont, răsare soarele: primii zori ai zilei străpung noaptea argintie. Faţada cu nimfele ei dansatoare se trezeşte la viaţă, superbă în lumina aurie.

Îmi aşez geanta pe marginea fântânii şi păşesc în ea. Apa e rece şi albastră, iar eu mă scufund în marea strălucitoare. Lichidul îmi învăluie în vârtejuri tot corpul. Plonjez şi gust din apa dulce. Se amestecă cu lemnul-dulce, acel verde ciudat şi amărui. Pe jos e plin de sute de monede aurii şi argintii care sclipesc. Iau trei şi mi le vâr în buzunar. Ies la suprafaţă ca să iau o gură de aer şi mă ridic din apă. Dintr-odată, fântânile pornesc. Apa ţâşneşte cu putere în torente şi în şiroaie înspumate. (Chiar trebuie să mă piş. O s-o fac în apă.) Stau sub o cascadă şi îmi dau părul pe spate. Sunt o zeiţă. Un star de

cinema. Anita Eckberg în *La Dolce Vita.* Mă abandonez zeilor.

Mă simt mai bine acum că m-am uşurat.

— FUORI DALLA FONTANA.

Aud o voce. Vocea unui bărbat. E *Dumnezeu* cel care strigă? strigă la mine?

— Hei, tu. Ieşi din fântână.

Mă şterg la ochi şi mă uit în jur.

— Amenda e cinci sute de euro.

Un poliţist îmi face semn cu mâna. Mă ridic în picioare rapid, sar afară din fântână şi o rup la fugă pe stradă, udă leoarcă.

Ajutor. Ajutor. Poliţaiul ăla o să mă omoare. E pe urmele mele. Ştie ce-am făcut. Trebuie să scap de-aici. Să fug departe. S-a terminat. *Crimele. S-a zis cu mine.*

Cotesc pe o stradă, apoi pe alta. Fug până nu mă mai ţin picioarele, până simt că-mi explodează inima. Nu mai pot respira. Acum m-am rătăcit.

Unde mă aflu?

E un soi de templu. Mă uit în jur, dar nici urmă de poliţai. Ce bine, cred că mi-a pierdut urma. E întuneric, îmi încordez auzul: aud ţipetele unor animale care se luptă şi geamătul prelung, înfundat al unei pisici. După ceasul meu cu cuc, e abia patru dimineaţa. Nu mai sunt în stare să fac un pas măcar. Mă dor cumplit picioarele. De ce n-am chemat un taxi când m-a dat afară Rain din apartament? Zici că sunt pe altă lume. Nu gândesc limpede. Trebuie să fie de la tot absintul ăla.

Sunt obosită, udă fleaşcă, şi dârdâi. Din hainele mele picură apă. Încotro să o iau? Ce e coloana aia? Ce e arcul ăla masiv? Calc pe nisip şi pe pietriş. Accesez din nou Google Maps, dar nu înţeleg cum e îndreptat ecranul. Eu sunt punctuleţul ăla albastru? Mijesc ochii în lumina care devine brusc orbitoare şi încerc să-mi dau seama unde sunt. Pietre. Ruine. Blocuri din marmură. Mozaicuri. Proiectoare. Umbre.

Uf.

Ce plonjează aşa? Ăia sunt *lilieci?*

Mă împiedic de un soi de coloană. Se clatină puţin, apoi se răstoarnă.

POC.

BUF.

CĂCAT.

La contactul cu solul, se sparge în două, apoi se mai

rostogoleşte puţin. Dă-o dracului. Părea foarte veche. Nu era *de neînlocuit.* Urc în fugă treptele măcinate. Încerc să-mi verific din nou telefonul, dar mi-a murit bateria şi nu-l pot folosi. Nu mă mai pot ajuta de Google Maps. Sunt pe cont propriu.

Găsesc un zid şi mă aşez pe marginea lui, legănându-mi picioarele. Îmi iau capul în mâini. De ce mă mai chinui? Ce sper să obţin?

Tata m-a părăsit, Nino m-a părăsit. Şi acum Rain m-a aruncat afară din apartament. Sora mea geamănă complota să mă ucidă. Maică-mea părea fericită că am murit. Dumnezeule, dacă mă auzi, spune-mi, cu ce am greşit. N-am vrut nimic altceva în toată viaţa asta decât să fiu acceptată, sau ceva de genul ăsta. Iubire? Iubirea a fost mereu intangibilă, o chestie rezervată pentru alţii. Pentru Beth sau pentru copiii populari de la şcoală. Pentru personajele din poveşti. Pentru oamenii „normali", care arătau bine. Pentru câinele bunicii.

— De ce nu şi pentru mine? strig către cer.

Nu-mi răspunde nimeni.

Nimeni nu ştie că am dispărut. Nimănui nu-i pasă că am plecat. Singurul motiv pentru care vor să mă găsească maică-mea şi poliţaii e pentru că mă cred altcineva. Privesc în jos printre picioare. E o distanţă destul de mare până jos... Ar băga oare cineva de seamă dacă aş sări? I-ar păsa cuiva?

Când vin restriştile, nu vin în chip/ De singuratice iscoade, ci-n legiuni.[16]

Nu-mi trece prin minte niciun motiv pentru care să merite să trăiesc.

[16] *Hamlet,* actul IV, scena 5

ZIUA A PATRA: CĂLUGĂRIŢA

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ

Vineri, 28 august 2015
Taormina, Sicilia

Veioza de pe noptiera lui Beth aruncă o lumină caldă, roşiatică. Chipul lui Nino e luminat pe jumătate, cealaltă parte fiind în umbră. Mă aplec şi îl sărut pe gură. Îi simt gustul limbii şi al buzelor. Ne contopim. Stau întinsă pe pat alături de el, trupul meu topindu-se într-al lui. Simt căldura emanată de pielea lui, de parcă ar fi zămislit din flăcări. E extrem de erotic să fiu în patul soră-mii. Patul pe care-l împărţea cu Ambrogio. Săptămâna trecută, dormeau în el, dar acum sunt morţi amândoi. Închid ochii şi inspir mirosul lui Nino, iar el îşi trece mâinile prin părul meu.

Aud o bufniţă în grădină. Prevesteşte ceva bun sau rău? Hm. Nu-mi mai amintesc.

— Ştii, zice Nino, ridicându-se în capul oaselor şi privindu-mă fix în ochi. De obicei, nu-mi plac englezii.

Îşi aprinde un Marlboro roşu, apoi îmi întinde ţigara.

— De ce? îl întreb. Trag un fum din ţigară. Ce treabă ai cu englezii? De *mine* îţi place.

— Tatăl meu a fost ucis de un englez.

— O. Înţeleg. Nasol.

— Enzo îl chema.

Să vezi acu'. Unde-i vioara? E timpul pentru o poveste lacrimogenă.

Îi înfig ţigara la loc, între buze.

— Aveam paişpe ani când a murit.

— Cred că şi tatăl meu e mort, îi zic, dar nu ştiu...

Clatină din cap şi se uită la mine.

— *Eu* ştiu, îmi spune. Am *văzut.*

Are ochii larg deschişi. Arată înspăimântat. Speriat. O să-i povestesc despre tatăl *meu* mai târziu.

— Tatăl meu a fost tras pe sfoară de un englez. Riscase totul

pentru afacerea asta. O afacere cu o operă de artă. A dracului de mare. Urma să ne schimbe viaţa pentru totdeauna. Era mai bine decât dacă am fi câştigat la loto. Trage nervos din ţigară, apoi se întoarce pe-o parte şi priveşte în podea. Era şansa noastră să plecăm de pe insula asta, să o luăm de la zero în America. Eu, mama, cele trei surori mai mici ale mele. Îmi aduc aminte că, într-o seară, tatăl meu a venit acasă şi a sărutat-o pe mama. Mă priveşte fix în ochi. Are privirea înflăcărată. Nu-i mai văzusem să se sărute aşa. Mi-a rămas întipărit în minte...

Mă întreb dacă-mi va mai face sex oral. A depăşit orice închipuire.

— Găsise cumpărător pentru un tablou furat: o pictură a Răstignirii, de Antonello da Messina.

Se uită la mine. Mă uit şi eu la el, fără nicio expresie pe chip.

— Nu ştiu cine e, îi spun. Cunosc doar pictorii englezi.

— Da Messina a fost un artist sicilian din perioada Renaşterii. El a adus tehnica picturii în ulei în Italia. A avut o influenţă foarte mare.

Încuviinţez din cap.

— Se pare că a fost un tip serios. Presupun că a fost un tablou scump.

Nino stinge ţigara, strivind-o, de parcă ar fi englezul de care povesteşte.

— Cumpărătorul a luat tabloul şi a fugit. L-a lăsat pe tatăl meu cu un glonţ în umăr. Fără tablou, fără bani, fără *niente...*

Mi-a plăcut când m-a futut în cur; a fost o revelaţie.

— În ziua următoare l-am găsit...

— Pe cine-ai găsit şi unde?

— ... spânzurat de lămâiul din fundul grădinii.

— O, Dumnezeule! Ce aiurea! îi zic.

— Îşi legase cureaua din piele de gât. Avea erecţie, la dracu’.

— Poftim?

— Abia murise, zice Nino. Abia se sinucisese. Dac-aş fi ajuns doar cu câteva minute mai repede, l-aş fi putut salva. Aş fi putut să...

— Nu e vina ta, îi spun.

Îi masez gâtul. E încordat.

— A trebuit să am grijă de surorile mai mici. Mama mea avea inima frântă. Aşa că am intrat în afacerea familiei, La Cosa Nostra.

Trag aer în piept, şocată.

— Aveai *paişpe* ani când ai început să ucizi?

Simt un junghi de invidie. La vârsta aia, eu omoram doar veveriţe. Veveriţe şi Tamagotchiuri.

Mă priveşte şi parcă pe umerii lui poartă întreaga lume.

— *Sì.* Paişpe, îmi spune. Eram eu şi Domenico. El avea doar *unşpe* ani.

Îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său şi îmi aşez capul pe pieptul lui.

— Îmi pare atât de rău, Nino.

— Nu e vina ta, Betta. Nino întinde mâna şi îmi cuprinde bărbia în palme. Degetele lui calde îmi mângâie obrazul. N-am mai spus nimănui asta...

Inspir mirosul pielii lui. Închid ochii. Aud cum îi bate inima. Nu m-am mai simţit vreodată atât de aproape de vreun alt om. Vreau să-i spun lucruri care dor. Vreau să împărtăşesc acest moment. Vreau să-i spun totul. Despre tatăl *meu* şi cum a plecat. Lucrurile nasoale, pe care le ţii ascunse. Vreau să-i spun numele meu adevărat... dar nu vreau să-l pierd.

15.

Joi, 3 septembrie 2015
Trastevere, Roma, Italia

Răsărit. Cer roz. Păsările de-abia s-au trezit. Deasupra capului meu, e un nor mare, negru de grauri care se învârt în spirală cu un murmur asurzitor. Sunt păsări peste tot, la dracu'. La mine în faţă şi în păr. Sunt captivă într-un film de Hitchcock.

CÂR. CÂR. CÂR. CÂR. CÂR.

Sunetul seamănă cu vocea maică-mii – înfiorătoare, ca de vrăjitoare; umple aerul răcoros al dimineţii. E cu mult mai groaznic decât orice alt sunet pe care l-am auzit până acum. E puternic, strident şi ameninţător.

— Valea. Hai. Cară-te.

Halal mod de a te trezi! *Pe bune.* Nu-i de râs. Gem şi-mi iau picioarele de pe zid, legănându-le în gol. Mă ridic şi mă întind. Mă dor toate oasele. A fost cel mai prost somn din viaţa mea.

Braţul mi-a amorţit de la poziţia în care am stat întinsă. Îmi furnică de parcă e străpuns de ace. Cine doarme pe *ziduri?* Ce-oi fi avut în cap? E mai rău decât atunci când mi s-a rupt filmul, în mijlocul unui sens giratoriu.

— Ai atins un nou nivel în procesul de luare a deciziilor proaste. Felicitări, Alvie! Bravo!

Bine, Beth are dreptate de data asta. Nu e cel mai strălucit moment al meu. Dar de ce nu m-a salvat cineva? Ca pe Prinţesa Ana din *Vacanţă la Roma.* Mă rog. Cine are nevoie de un erou? O să mă salvez singură. „O femeie are nevoie de un bărbat aşa cum un peşte are nevoie de o bicicletă”. Gloria Steinem a spus asta.

Mă uit peste zid, de cealaltă parte a lui. E o distanţă de douăzeci de metri în gol. O! Ăla de jos trebuie să fie Forul Roman. Pe pământul acoperit cu nisip sunt presărate pietre, coloane şi bucăţi de marmură. Am avut un noroc chior că nu m-am rostogolit. Aş fi căzut şi aş fi murit. O pată de Alvie/gem de căpşune. Ştiu că aseară îmi doream să mor, însă aşa aş fi făcut mizerie multă.

Îi cer cuiva să îmi dea indicaţii ca să ajung în Trastevere. Îmi găsesc apartamentul în cele din urmă. Urc scările şi mă îndrept către dormitor. Îmi pun telefonul la încărcat. Am un apel ratat de la un număr necunoscut. Niciun mesaj nou. Niciun SMS. Nu pot accesa Tinder ca să-l găsesc pe Nino. Nu pot folosi aplicaţia aia de localizare. Se prea poate să fi plecat din oraş. Nu se întrevede nicio rază de speranţă.

— Aşa că o să te dai bătută pur şi simplu? mă întreabă Beth.

— Nu mă dau bătută. Nici vorbă. Niciodată.

Trebuie să existe o altă cale. Suntem în 2015. Îmi evaluez riscurile şi pornesc telefonul soră-mii.

Ding.

Am primit un e-mail nou de la maică-mea, dar n-am chef să-l citesc.

Caut prin agenda telefonică a soră-mii. Nu ştiu de ce, dar sper că poate mă va ajuta cineva. Anna, Bianca, Caria, Domenico...

Domenico? De ce-mi sună cunoscut numele ăsta? Sunt convinsă că l-am mai auzit. Să fie cineva din Taormina? Domenico? Domenico? Ah, îmi amintesc acum: l-am cunoscut săptămâna trecută. Era prietenul lui Nino. Un alt asasin de-ai lui Ambrogio. Dar de ce avea Beth numărul lui Domenico? Şi-o

trăgea şi cu el? Îîîh, sper că nu. Era al dracului de necioplit. Mai degrabă un om din epoca preistorică decât un bărbat. Parcă-l şi văd în pădurea aia înfricoşătoare. El era cel cu betoniera şi cu rabla aia de camionetă. A turnat ciment peste sora mea geamănă. Un tip simpatic. O bomboană de om. Probabil că nu mai e amic cu Nino, având în vedere că Nino a fugit din Taormina. Mă îndoiesc că s-au despărţit în termeni buni. Sunt destul de convinsă că e furios. Nino a lăsat haos în urma lui, un preot ucis şi o vilă făcută scrum. A distrus un tablou în valoare de treizeci de milioane de dolari (dacă întreabă cineva, Nino e vinovatul, nu eu). Pun pariu că Domenico avea şi el partea lui din tabloul ăla. Erau cu toţii în cârdăşie cu Ambrogio. Ne-au tras-o în stil mare. Pun pariu că Domenico e la fel de furios ca mine.

Apoi îmi vine o idee nebunească.

O să-l sun. Da. E o idee strălucită. Două capete sunt mai bune decât unul. E dur. E nemilos. E rău. E perfect. O să-l vânăm pe Nino împreună. Vom fi prieteni la cataramă.

Accesez numărul lui Domenico şi îl apelez.

— Mda, zice Beth, *sună-l pe Domenico. E un scump. Foarte de treabă. O să fie în al nouălea cer că primeşte un semn de la tine. Pun pariu că i-a fost dor de vocea ta.*

Anulez apelul. Înjur în barbă. Curvă sarcastică. Dar dacă are dreptate? Dacă Domenico mă vrea şi pe mine moartă? Ştie c-am fost complicele lui Nino? Dacă îl sun şi îi spun unde sunt, o să pună doi mafioţi pe urmele mele? Lucrurile ar putea degenera şi mai mult. S-ar duce totul de râpă.

Dar ce altceva să fac? Am ajuns la capătul puterilor. Am avut noroc că niciuna dintre păsările alea nu s-a găinăţat pe mine, dar norocul meu se opreşte aici, ca să fiu sinceră. Nu e o zi prea promiţătoare. Ştii ce? Îmi încerc norocul. Îl *voi* suna.

Ţârrr, ţârrr, ţârrr.

— Pronto, răspunde Domenico.

Cine crede Domenico că sunt? Sunt Alvie sau Beth? Sunt *Nino*?

— Pronto, zice Domenico *din nou.*

Are o voce profundă, gravă. Răguşită, de zici că are amigdalită.

Băga-mi-aş. Nu ştiu ce să spun.

Închide, aşa că îl sun înapoi. Îmi tremură mâinile, îmi transpiră palmele...

Ţârrr, ţârrr, ţârrr, ţârrr.

Domenico ne-a ajutat s-o îngropăm pe „Alvina”, aşa că trebuie să mă prefac că sunt Beth. Poliţaii sunt convinşi că au găsit trupul lui Alvie, aşa că are logică. Dar dacă e supărat şi pe mine? Adică pe *Beth?*

— *Sì. PRONTO,* zice Domenico.

Cred că îşi cam pierde cumpătul.

Înghit. În sec. Bine. Hai să-ncerc...

— Sunt eu, soţia lui Ambrogio...

— Elizabeth? UNDE-I NINO?

∴

Plăcile de marmură aruncă umbre lunguleţe pe iarba neîngrijită.

Soarele apune pe cerul roşiatic. Mă uit cu atenţie la piatra funerară.

„În acest mormânt odihnesc rămăşiţele pământeşti ale unui TÂNĂR POET ENGLEZ”, scrie pe piatră. „Aici îşi doarme somnul de veci cel al cărui nume a fost scris în apă. 24 februarie 1821”.

Oftez şi înfig linguriţa în cutia cu îngheţată de fistic.

Dacă aş fi moartă, aş putea fi eu acolo. Sunt poetă engleză.

Avea doar douăzeci şi cinci de ani când a murit. Cât am eu acum. Mă uit la toate reuşitele de până atunci: „Odă la o urnă grecească”, „Endymion”, „When I have fears...”, „Toamna”, „Bright star...” Ştiu, nu-mi fac iluzii. Keats a fost un poet mai bun decât mine. Haikuurile mele au potenţial, e adevărat. Sunt uimită că îmi dau totuşi silinţa. Cea mai măreaţă formă de artă de care e capabilă generaţia mea e să se cace, după care să facă o poză şi să o pună pe Instagram. Unele haikuuri de-ale mele sunt aproape geniale; fără urmă de îndoială. Dar n-ar trebui să mă compar cu Keats. El a fost un maestru. A fost unic. *Un pic* mai bun decât mine.

Cimitirul e plin cu statui înfăţişând îngeri şi purtând sculpturi ale unor femei înfăşurate în robe. Unele morminte sunt vechi de o sută de ani. E frumos. Şi înfricoşător. Moartea chiar e *peste tot.* E dedesubt, ca să n-o poţi vedea. Dacă sapi jumate de metru, dai peste sicrie, viermi şi oseminte.

Am neglijat lirica în ultima vreme. Am fost atât de ocupată cu toate crimele astea. La asta mă pricep de-adevăratelea. Presupun că ar trebui să mă concentrez pe asta. O să-mi dau silinţa. Se poate să fi fost Keats un poet mai talentat, însă eu

sunt mult mai pricepută la moarte. „Alvie Knightly: Criminală”. Uau, ce romantic sună! Asta vreau să scrie pe monumentul meu funerar. Plus nişte versuri de TayTay.

Termin de mâncat îngheţata şi ling apoi cutia. Arunc linguriţa din plastic pe mormânt. N-am flori la mine. Linguriţa roz e destul de drăguţă. O bucăţică de neon lăsată la soare. Singura culoare printre atâtea nuanţe de verde, maro, gri şi negru.

O să mă concentrez pe comitere de crime. O să-mi fac o carieră din asta. Caut „Dark Web”[17] pe Google, pe telefon, dar nu e atât de uşor. Trebuie să descarc ceva denumit Tor. Durează vreo două minute. Când îl accesez, trebuie să caut. Scriu „Asasin de angajat”. Sunt sute, ba nu, *mii* de asasini cu contract, care îşi oferă serviciile. Nu ai nevoie decât de o pagină web şi de un program, astfel încât oamenii să poată plăti. N-am nevoie de un „şef”. N-am nevoie de un *partener.* Pot să lucrez ca freelancer, pentru mine însămi. Va trebui să fiu plătită într-o monedă numită bitcoin, dar nu mă deranjează. Intru pe câteva site-uri de asasini. Unul dintre ei se oferă să-ţi „lichideze” fostul, dar care mai e farmecul? Nu, o s-o fac de una singură. E cu mult mai satisfăcător. Mă concentrez să fiu precum Emmeline Pankhurst sau Mary Wollstonecraft. Sunt o femeie independentă. Ai auzit, Nino? Numai să vezi.

Suma medie încasată pentru un singur asasinat e în jur de 10.000 de dolari. Mda, nu e rău. (Aş face-o gratis. Aş face-o pentru adrenalină.) Pe un site, indivizii se laudă că fac mereu ca morţile victimelor lor să pară sinucideri. Ha ha. Nici vorbă. Eu n-aş face asta. Nu încape discuţie. Simbolul meu o să fie altul. O semnătură, ca alea făcute cu spray graffiti. Vreau ca lumea să mă recunoască. Nu vreau să fiu *anonimă.* Ce rost mai are atunci? Nu mă vor prinde niciodată – îmi voi lua toate măsurile ca să n-o facă –, dar voi rămâne în istorie. Mi se va duce vestea. Voi apărea în documentarele despre criminali. Voi fi subiectul cărţilor de beletristică. Bun, ce semnătură ar fi mişto? Ceva care să mă facă să ies în evidenţă? Poate o faţă zâmbitoare desenată cu ruj pe pieptul victimelor? Sau poate o să le vopsesc unghiile în verde limetă. Nimeni nu s-ar mai gândi la aşa ceva...

Mai intru pe câteva pagini (toate sunt cu „asasini”, nu şi cu „asasine”). Din câte văd, pe toate apare un model cu chipul

[17] Sintagma desemnează nişte site-uri web care există pe o reţea încriptată şi nu pot fi accesate folosind un motor de căutare obişnuit sau browsere tradiţionale.

cenzurat, pozând cu un pistol. Unele dintre ele au şi condiţii: „exclus copii”, „exclus politicieni”. În afară de asta, totul e permis. Ah, Dumnezeule! De-abia aştept să încep. O să fie ATÂT DE DISTRACTIV. O să-mi creez o pagină superdichisită pe Wordpress, sau ceva de genu’. Apoi o să-mi scriu CV-ul şi o să-l încarc, după care voi aştepta să-mi sune telefonul.

Curriculum vitae
~~Nume: domnişoara Alvina Knightly~~
~~Nume: doamna Elizabeth Knightly Caruso~~
Nume: urmează să fie confirmat
E-mail: trimiteţi-mi un tweet la @Alvinaknightly69

Sunt o ucigaşă deosebit de motivată şi de talentată, în căutarea unui rol care să o consacre drept asasină profesionistă (cam ca Angelina Jolie în *Domnul şi doamna Smith).*

Calificări:

• Niciuna

Experienţă:

• Mi-am ucis sora geamănă
• I-am ciomăgit soţul până l-am omorât (autoapărare)
• Am ucis cu sânge rece un preot foarte bătrân şi enervant
• Am despicat peşte la un restaurant japonez ieftin, care servea sushi
•Am împuşcat ~~doi trei~~ câţiva asasini ai mafiei
• Reprezentant de vânzări anunţuri publicitare
• Am masacrat un borfaş
• Am făcut trei zile de practică, vara asta, cu un asasin experimentat din Cosa Nostra
~~N-a fost de părere că sunt foarte talentată.~~
A fost de părere că sunt o ucigaşă înnăscută.

Hobby-uri:

• Le trimit tweeturi lui Channing, Taylor şi Miley
• Dl Dick (vibratorul de treizeci de centimetri)
• Cocaină, speed, iarbă, haşiş, ketamină, ecstasy, MDMA
• Martini, Pinot Grigio, *grappa,* WKD Blue, Bloody Mary, Malibu, gin (fie sec sau cu tonic. Nu-mi pasă ce fel de tonic, însă în niciun caz

dietetic), votcă Absolut, Smirnoff, Grey Goose (dacă e la reducere la Tesco)
• Vizionez o gamă largă de filme porno internaţionale
• Scriu haikuuri

Abilităţi:

• Vorbesc engleză ~~destul de bine foarte bine~~ al dracului de excepţional
• Nivel începător italiană (înjurături învăţate ~~din filmele porno menţionate mai sus învăţate~~ din cultura şi limba bogată cât timp am trăit în Sicilia)
• Ştiu să ucid
• Cunosc 326 de poziţii sexuale diferite

Recomandări:

• Giannino Maria Brusca (Nino). Adresă: habar n-am (Dacă-l găsiţi, spuneţi-i că vin după el.)

Ding.
E telefonul meu de ocazie. Deschid mesajul.
O, e de la Domenico.
JOS, scrie.

16.

Fluviul Tibru, Roma, Italia

O gorilă nervoasă sau un urs grizzly căruia i-a sărit ţandăra? Un zombie turbat, înfometat, mâncător de oameni? Domenico arată de parcă ar fi desprins din cele mai negre coşmaruri posibile cu ucigaşi. I se citeşte *răutatea* pe chip. Nasul lui rupt arată ca un rât. Nouăzeci de kile de răutate fioroasă, postate la intrarea în apartamentul meu. Şi nu e singur. A venit cu încă doi tipi duri, cu care nu te pui. Nu mă aşteptam la *asta.* Dintr-odată, îmi trece prin cap că s-ar putea să fi venit şi Nino... fac un pas în spate.

— Elizabeth? zice Domenico. Arăţi... altfel.

Mă strânge puternic în braţe de îmi frânge câteva coaste. Nu

uita, Alvie, eşti *Beth.* Te crede soţia şefului său mort. Ar fi bine să fac mai mult pe proasta şi să-mi domolesc pofta de sânge.

— Am venit de îndată ce-am aflat că *stronzo*-ul ăla-i aici, îmi zice. Ai idee de câte căcaturi a trebuit să mă ocup de când a plecat din oraş? Băieţii lui Don Russo sunt pe urmele mele. Nino l-a ucis pe Franco Motisi.

— O, nu, e îngrozitor, îi răspund. O zi nasoală la birou.

Domenico clatină din capul lui de mistreţ.

— Ei sunt Riccardo şi Giuseppe.

Face un gest cu mâna către ei.

Zici că sunt Rosencrantz şi Guildenstern, atât doar că ăia sunt morţi.

Riccardo e înalt şi foarte zvelt, are părul ras şi se uită ciudat, saşiu. Giuseppe e scund şi foarte gras. Fie e în luna a noua de sarcină şi urmează să nască gemeni, fie are burta umflată de bere; pe cât e de înalt, pe atât e de lat. Pe tâmpla stângă, are o cicatrice în formă de glonţ (cineva a ratat ţinta la mustaţă, evident). Miroase a păstramă de vită. Îi lipsesc vreo doi dinţi. Mă holbez la ei, după care observ sacoşele. Nu s-au sfiit să vină cu bagaje după ei. Trei valize burduşite. O cutie pentru vioară. Una pentru pălării. Ce-i cu toate astea? Vreun circ ambulant? Au de gând să rămână peste noapte?

Îi las să intre şi îşi pun cutiile chiar în holul de la intrare.

Apoi Domenico mă prinde de braţ.

— Hei, ce faci?

— Ai dispărut. Tu şi *stronzo*-ul ăla. Iar Ambrogio e mort. Vreau să ştiu ce dracu’ se petrece. Vino cu mine, îmi zice.

— Unde mergem?

— La plimbare.

— Hei. Ia-ţi mâna de pe mine. Dă-mi drumul.

Îmi dă un brânci în stradă şi trânteşte uşa în urma lui. Riccardo mă prinde de celălalt braţ; mă bagă în sperieţi. Mă smucesc şi încerc să scap din strânsoare, dar n-are niciun rost. Ei sunt *trei,* iar eu, *singură.* N-am la îndemână cuţitul pentru carne, e în geanta Prada. Futu-i, ce idee proastă am avut. Ar fi trebuit să ascult de Beth. Riccardo şi Domenico îmi ţin strâns braţele la spate şi mă forţează să traversez strada şi să cobor nişte scări, până la fluviu. Mergem pe malul Tibrului până ajungem la un pod vechi.

— Acum îmi daţi drumul?

Nu-mi răspunde nimeni.

Stăm sub pod. E întuneric şi mizerabil. Apa e neagră şi, din câte-mi dau seama, adâncă. Simt un miros de umezeală. Ceva putred. Cred că de la cadavre şi peşti morţi. Îmi vine să vărs, dar mă abţin. Mă va arunca în apă. Asta este. Sfârşit.

Domenico se caută pe sub haină şi văd un pistol imens. Mâna îi alunecă pe lângă el, mai departe. Eu nu-mi dezlipesc ochii de la pistol. Patul acestuia avea gravate pe el iniţialele „D.O.M.”, din aur. Sunt ale lui. Frate, ce armă fioroasă! Exact ce-mi trebuie. Aş vrea s-o fur pe asta, însă nu prea cred că am şanse. Domenico scoate o tabacheră din alamă. Cum vine asta? *Ultimul trabuc?* La dracu'. Iau unul. Îi mângâi carapacea fină, dură din tutun. Îi inspir aroma argiloasă: miroase a pământ îmbibat cu apă de ploaie. De-abia aştept să-l aprind. Domenico scapără un băţ de chibrit lung. Mă aplec şi aprind trabucul. Plimb fumul prin gură. Aş putea foarte bine să mă bucur de el.

— Deci, l-ai văzut? mă întreabă Domenico.

Mă întreabă de Nino. Asta-i bine. Înseamnă că el nu e *aici.*

— Da.

Încuviinţez.

— L-am văzut.

— *Tu* de ce-l urmăreşti? mă chestionează.

— Banii... a furat banii, îi răspund. Pentru tabloul de Caravaggio.

Domenico clatină din cap.

— Nenorocitul ăla de tablou. Şi nemernicul ăla. L-ai lăsat să scape?

— Era în Piaţa Spaniei ieri. I-am pierdut urma la metrou.

— *Minchia,* răcneşte Domenico.

Nu mă slăbeşte din priviri.

Sper că vrea doar să *pălăvrăgim.* Pot să fac asta. Nimeni nu va fi rănit. Însă e un loc ciudat să ne punem reciproc la curent cu ultimele noutăţi. Şi n-am nicio cale de scăpare. Ceilalţi doi tipi stau şi cască gura la noi fără să sufle o vorbă. N-aş prea zice că se petrece cine ştie ce în tărtăcuţele lor. Dar s-ar putea să mă înşel. N-ar trebui să judec. Ar putea fi nişte experţi în fizică cuantică, care lucrează cu jumătate de normă pentru mafie.

Domenico se uită la Giuseppe şi îi face apoi semn cu capul către geanta mea. Giuseppe înşfacă geanta Prada şi o goleşte pe jos.

— Ai grijă cu ea. E nouă, îi atrag atenţia.

Geanta cade în noroi. Pielea e acoperită cu rahat şi mizerie. Toate obiectele se varsă din ea şi se rostogolesc aiurea. Riccardo pune ochii pe ceasul meu cu cuc. (Nu ştie că în interiorul lui sunt bani.) Giuseppe se apleacă şi ridică cuţitul meu. I-l dă lui Domenico.

— Ce-i asta? întreabă Domenico.

Întoarce cuţitul pe-o parte şi pe alta, uitându-se cu atenţie la lama zimţată. Îşi plimbă degetul mare de-a lungul tăişului, apoi îl aruncă în râu. Face pleosc şi dispare. S-a mai dus o armă...

Domenico vede telefonul lui Nino. Se apleacă şi îl ridică.

Îl recunoaşte.

— Pot... pot să explic.

Îi şterge carcasa de praf.

— Îl urmăream cu ajutorul unei aplicaţii.

Fac o pauză să-i dau ocazia să înţeleagă ce idee genială am avut.

— Dar şi-a trimis apoi telefonul în România cu o târfă de două parale. Am reuşit să recuperez telefonul... însă Nino nu era acolo.

Mafioţii se uită unul la altul şi izbucnesc apoi într-un hohot isteric de râs.

— Şi-a trimis telefonul...? zice Domenico. Şi-a trimis telefonul în *România?*

— Nu e amuzant, la dracu'.

Riccardo şi Giuseppe se ţin amândoi de burtă şi leşină de râs.

— Tăceţi dracului din gură. Nu e deloc amuzant.

Trag cu nesaţ din trabuc. Tuşesc. Tuşesc. (O, acum mi-am amintit. Ca Bill Clinton când a fumat iarbă, nu trebuie să trag în piept.)

Cele două matahale îşi şterg ochii de lacrimi şi încearcă să se oprească din râs.

— Pentru mine nu e deloc amuzant. L-am pierdut, le zic.

Mă bucur că se distrează.

— Nu te cred, îmi zice Domenico.

— Ei bine, e adevărat, îi răspund. Pot să-mi iau geanta înapoi?

Nu-mi răspunde nimeni. Îmi bag la loc în ea toate chestiile murdare. Câh, geanta mea e mizerabilă. Deja e ridicol. Acum mi-a mai rămas una singură. Of, de ce le-am cumpărat pe toate crem?

Domenico îşi îndreaptă din nou atenţia către telefonul mobil al lui Nino. Apasă pe ecran.

— N-o să poţi vedea nimic. L-a blocat cu un cod PIN.

Domenico introduce un cod din patru cifre.

— Cum ai reuşit?

— Am lucrat împreună douăzeci de ani. Nu crezi că-i ştiu ziua de naştere? mă întreabă.

— O, când e? Aşa, de curiozitate.

— Pe cinci septembrie.

— Mişto.

O, cade sâmbătă, nu-i aşa? (Nu că mi-ar păsa. Nu-i cumpăr cadou.)

Domenico se uită în telefonul lui Nino.

— Şi-a şters istoricul apelurilor şi toate mesajele... dar nu şi lista cu contacte, zice el. *Sì. Sì.* Cunosc persoana asta. E aici, în Roma.

Întoarce telefonul către mine ca să-mi arate detaliile de contact ale cuiva.

— Dynamite, îmi zice.

— Ce nume tare!

Aş fi vrut să mă fi gândit prima la el. Cred c-o să-l fur.

— Sunt oamenii noştri de legătură din Trastevere.

— Aşadar... zic eu. Nino ar putea fi cu ei?

Domenico se uită la cei doi zdrahoni şi le face un semn din cap. Mă prind *din nou* de braţe.

— Hei, nu în fluviu, le zic.

Mă cară de acolo de sub pod către un gard ruginit.

— Ce se-ntâ...? Unde mă duceţi?

Scap trabucul pe jos.

Domenico vine imediat în urma noastră. Îmi şuieră ceva la ureche.

— Dacă descopăr că lucrezi cu el, s-a zis cu tine. Ai priceput?

Mafioţii mă prind de ceafă şi îmi înfig capul între barele din fier.

— Au. Ce? De ce? Futu-i. Nu. Nu. Nu. Nu lucrez cu el. Jur. Daţi-mi drumul. SCOATEŢI-MĂ DE AICI.

Strâng în palme barele. Faţa mea e îndesată fix în gaură. Încerc să-mi scot capul de-acolo, dar nu pot de urechi, aşa că sunt complet blocată. Am capul prins între bare.

CĂCAT FUTU-I CĂCAT FUTU-I CĂCAT.

Aud paşii mafioţilor cum se îndepărtează încetul cu încetul.

— Întoarceţi-vă. Întoarceţi-vă. Vă pot ajuta, îi strig, îi aud cum râd.

Merită să încerc.

— Nino mă place. S-a îndrăgostit...

Linişte. Nimic. Au plecat.

17.

Încerc din nou să-mi eliberez capul, însă aud cum îmi *pocnesc* cartilajele din urechi.

— AU.

Ce dracu'? Nu e deloc corect. O să mi se facă şi mie urechile conopidă, ca la un jucător cotonogit de rugby. Nu-mi vine să cred. Nu mă pot mişca. Ce mă fac? Respiră, Alvina, respiră, respiră. Dacă ţi-a *intrat* capul în gaura asta înseamnă că o să poată şi să *iasă.* E fizică elementară. O lege universală. Haide, Alvie. EŞTI STĂPÂNĂ PE SITUAŢIE, FATO. Trag din nou: DOARE. Asta nu va funcţiona niciodată. Îmi sprijin bărbia pe zidul de jos şi mă smiorcăi un pic.

Beth râde ca o isterică la mine în cap. Se distrează de nu mai poate.

Încerc să-mi scot capul smucindu-l, dar cumva am impresia că se lăţeşte. A rămas îndesat bine de tot. Încep să mă panichez. Dacă mă prinde Nino aici? Sunt o ţintă uşoară. Numai bună de luat în vizor. Trebuie să scap. N-am timp de pierdut. Am nevoie de un soi de lubrifiant. Ce bine-ar fi dacă aş avea nişte K-Y Jelly... şi-mi amintesc. La mine în geantă. Am sticluţa de Durex Play aia pentru situaţii de urgenţă, pe care am cumpărat-o de la farmacie. Numai de-aş putea să ajung la... îi prind mânerele cu degetele de la picioare şi o ridic cu cel drept. O ridic la nivelul mâinii. Caut înăuntru şi dau peste sticluţă. Da. Da. Trebuie să funcţioneze. E una dintre ideile mele strălucite. Storc multă soluţie în palme şi mă frec apoi peste tot pe urechi. E umedă şi alunecoasă. E *perfectă.* Inspir adânc – *unu, doi, trei* – şi îmi trag capul înapoi printre bare.

Da. Sunt liberă. În sfârşit.

Cad epuizată pe jos şi îmi trag sufletul. Apoi se întâmplă ceva

ciudat. O senzaţie fierbinte. Futu-i, mi-au luat foc urechile. De ce dracu' mă ard urechile?

Frige. Frige. Frige. Frige. Ce se petrece? Mi le acopăr cu palmele. Am nevoie de nişte gheaţă. Am nevoie de apă. Dau fuga la fluviu, mă las în genunchi şi îmi stropesc cu apă urechile care îmi frig. Zăresc pe jos tubul cu lubrifiant: e Durex Play Warming. Ah. Da. Am uitat. Nu e *fierbinte,* ci îţi dă doar o senzaţie *de căldură.* Voi fi bine.

Mă întind pe jos şi mă frec la ochi. Dar eu nu sunt *Beth;* nu voi *plânge.* Chiar dacă sunt fleaşcă de apă împuţită... sunt totuşi liberă şi sunt Alvina Knightly. Îmi revin cât ai zice peşte, la dracu'. N-am nevoie de ajutorul nimănui, cu atât mai mult al indivizilor ălora preistorici. O să-l găsesc pe Dynamite de una singură. Dar înainte de asta, am nevoie de o maşină.

Urc scările înapoi către stradă şi studiez drumul. Un taximetru? Un autobuz? Un elicopter? Nimic. Am nevoie de propria maşină. Dar nu de la o firmă de închirieri. Nu le dau celor de la Enterprise datele personale. Oricum n-am permis de conducere. Nu mi-ar închiria maşină nici în ruptul capului. Trebuie să-mi pierd urma înainte ca tipii ăia să se întoarcă. Nu cred că urechile mele ar mai putea îndura încă o dată aşa ceva.

Cotesc pe o stradă liniştită. Un tip obez stă lângă maşina lui. Portiera Fiatului său Cinquecento stă deschisă. E vopsită într-un albastru-deschis drăguţ. E cea mai micuţă maşină pe care am văzut-o vreodată. Arată ca o găleată veche de vopsea. Probabil că e din anii cincizeci sau şaizeci, cu capotă curbată, bară de protecţie argintie şi faruri bulbucate, ca de insectă. Aud cum îi toarce motorul. O vreau. E a *mea.* Omul se apleacă să-şi ia un ziar de la aparatul de pe stradă. Apoi se întoarce la maşină.

— Iau eu asta, îi zic, fugind înspre el.

Îi smulg ziarul din mâini. Apoi îl împing din calea mea şi mă urc rapid în maşină. Arunc ziarul pe bancheta din spate. Mă asigur că uşile sunt încuiate.

— Nu. *Aspetta. Aspetta,* zice.

Îi văd faţa la baza geamului. Apucă mânerul şi trage de portieră.

— Îmi pare rău, am nevoie de ea. Mi *dispiace.*

Dumnezeule, e cât o cutie de sardine. E chiar mai mică decât pare. Ating plafonul cu capul. A fost făcută pentru un copil? Pentru un elf? Cum dracu' a încăput *ăsta* aici? Burta lui e în

dreptul ochilor mei. Văd cum îi atârnă un colac generos de grăsime peste cureaua de la pantaloni. Aerul din habitaclul maşinii e stătut şi miroase a mucegai. Duhoarea celor câteva decenii de şofat îmi umple nările şi îmi provoacă greaţă. Scaunul e numai cocoloaşe şi defect pe deasupra. Şezutul e tare. Un arc îmi intră în fund. Omul şi-a lipit acum faţa roşie de geamul din dreapta. Încerc să plec de pe loc, însă omor motorul.

El bate tare în plafon.

— Esci dalla mia macchina.

— Dispari. Ia-ţi alta.

Răsucesc cheia în contact. Motorul se îneacă şi trepidează, dar nu porneşte. Cred că-ţi baţi joc de mine. Ce glumă proastă! De ce dintre toate milioanele de maşini...? E cea mai rea maşină din lume cu care să fugi. Mai fac o încercare, călcând pedala de acceleraţie până la podea. Fiatul geme, se îneacă, dar nu porneşte. Frate, e antică. Defectă. O să mai încerc o singură dată. Calc pedala de acceleraţie până la fund. Răsucesc cheia în contact. Porneşte în cele din urmă. *În sfârşit,* la dracu'. Virez, cobor de pe trotuar şi accelerez. Omul se ţine în continuare de portieră. Îl târăsc după mine pe carosabil cum trăgea doamna aia dachshundul după ea. O, Doamne, dă-i drumul odată.

— Ţi-o înapoiez după ce termin, îi promit.

Bag maneta de viteze într-a doua. Motorul huruie furios, dar maşina nu pare să meargă mai repede. E ca şi cum aş încerca să merg pe un şoricel cu arc. Conduc cu douăzeci şi trei de kilometri pe oră. *Pe jos* m-aş fi mişcat mai rapid. Inima îmi bate mai repede decât se mişcă maşina asta. În cele din urmă, omul zbiară „AAAH" şi dă drumul portierei. Aleargă împleticindu-se după mine o vreme, scuturând braţele şi strigând „TORNA INDIETRO". Mă uit în oglinda retrovizoare şi văd cum silueta lui se face din ce în ce mai mică, până dispare. Gâfâie, şi pufăie, şi scutură pumnul. E uimitor până şi faptul că a încercat să fugă; nu pare deloc în formă.

Încotro mă duc? Poate înapoi la clubul ăla? Rain a zis că oameni din mafie îşi fac veacul pe-acolo. Mă întorc şi mă interesez. Cu siguranţă, îl cunoaşte cineva pe Dynamite acolo, nu?

Iau ziarul de pe bancheta din spate în timp ce mă târâi pe o stradă secundară prăfuită şi încep să-l frunzăresc. Verific ştirile să văd dacă au apărut noutăţi cu privire la cazul soră-mii. Mă uit

după „Alvina Knightly” sau „Elizabeth Caruso”. Citesc titlurile, dar nu găsesc nimic. Studiez pozele, însă nu sunt cu mine. Azvârl ziarul înapoi în spate. Îmi ridic privirea către drum.

Oh, ia te uită, ce-i aia?

Un gladiator pe un Segway. Merge pe drum cu vreo cinci kilometri pe oră. Băga-mi-aş. Tipul ăsta e *sexy.* E cumva Russell Crowe? Nu, nu e el. Piept dezgolit, pectorali bine definiţi, bronz ciocolatiu de la soarele estival. Poartă pe cap un coif argintiu cu o pană roşie aprins. Scutul şi sabia îi strălucesc în soare. Are abdomenul extrem de bine lucrat. Fustă din piele. O pelerină moale, mişto. Baretele sandalelor de modă veche îi cuprind pulpele picioarelor, bronzate şi musculoase. Dumnezeule, ador bărbaţii italieni, în special romanii din antichitate. Mă uit la fundul lui. Ştiu, ştiu. Am jurat să nu mai am de-a face cu bărbaţi. Dar aş face o excepţie în cazul lui. Vreau să-l iau cu mine acasă şi să-l ţin pe post de sclav sexual. L-aş lega de pat şi... nu, nu, nu. Nu pot să fac asta. Uită-te la el cât e; m-ar costa o avere să-l hrănesc. Gladiatorul coteşte pe o altă stradă. Întorc capul şi mă uit la fundul perfect cum se îndepărtează. Fusta scurtă de-abia îi acoperă organele genitale; îi flutură în vânt. Aş putea măcar să mă duc după el?

Nu. *Dynamite.*

Ridic privirea şi zăresc o călugăriţă. De unde dracu’ a mai răsărit şi *asta*? Dumnezeule, zici că e Piccadilly Circus aici. Încearcă să traverseze. Claxonez, însă tot în calea mea e. E în mijlocul străzii, mergând încet şi păşind ezitant. E gârbovită. Se sprijină într-un baston. Seamănă un pic cu Maica Teresa, însă e îmbrăcată complet în negru, la fel ca Darth Vader, Marilyn Manson sau Simon Cowell. E mişto. Îmi place cum arată. Deschid geamul şi strig:

— Mişcă. Dă-te din calea mea. Nu încetinesc. Nu acum. Nu pot. Mi-a luat atât de mult să accelerez. Am patruzeci de kilometri la oră; încă puţin şi... pot s-o bag într-a treia. Mişcă, n-auzi.

Claxonez şi încerc să o feresc.

POC. TROSC.

— Băga-mi-aş.

18.

Nu e vina mea. A apărut de nicăieri. Parcă îşi dorea să moară.

Ridic privirea şi mă uit în oglinda retrovizoare. O văd zăcând pe jos. E împrăştiată în mijlocul drumului ca o pasăre lovită. Băga-mi-aş. Băga-mi-aş. Nu ăsta era planul. Nu pot să o las acolo, totuşi. Dacă e rănită? *Cu siguranţă* e rănită. O, futu-i, dac-am omorât-o? Ştiu că vreau să devin o asasină. Dar nu *aşa.* Nu *acum.*

Ar trebui să plec, însă e posibil să mă fi văzut. Dacă are memorie vizuală şi îşi aminteşte chipul meu sau plăcuţa de înmatriculare? Oh, frate, asta-mi mai lipsea. Cel puţin, nu e maşina mea.

Mă uit cu atenţie pe stradă. Nu mai e nimeni aici. Frânez brusc.

Las Fiatul cu motorul pornit, huruind. Deschid portiera, dau năvală afară şi alerg înspre călugăriţă. Mă uit la ea şi văd că pieptul i se ridică şi îi coboară. Bun. Trăieşte. Mă aplec şi îi cercetez chipul. E bătrână; în jur optzeci şi cinci de ani? Pielea de pe obraji îi e ridată şi flască. Fină ca mătasea Crêpe de Chine. Miroase a haine curate. Însă acum vălul îi e şifonat şi murdar de la căzătură. Sângerează în laterala capului şi un firicel i se prelinge în jos, pe gât. Băga-mi-aş n-am vrut s-o lovesc. Ce mă fac? Deschide ochii şi se uită la mine. Sunt albastru-deschis, la fel că ai lui Rain. Îi cuprind bărbia în palmă. Genele îi flutură şi mă priveşte intens. Trăim pentru o clipă un soi de moment intim...

— O, frate, îmi pare rău, îi zic.

Geme – un geamăt aproape imperceptibil – şi spune ceva în italiană, cu voce stinsă. Mă uit din nou către ambele capete ale străzii. Nu e nimeni, însă cât o să mai fie aşa? Va trebui să mă grăbesc. Nu vreau să mă vadă cineva. E doar o chestiune de timp până când maniacii ăia vor fi din nou pe urmele mele. Sau Nino. Sau nenorocita de poliţie.

Mă uit la trupul ei întins cu faţa în jos. Veşmântul ei lung, negru are pe el urme de cauciucuri. Acum văd că are ochii închişi. Pare cam *turtită.* Îi iau în mână încheietura ca să îi verific pulsul; braţul ei e fragil şi uşor. Pare atât de împăcată, zăcând acolo...

Deodată, inspiră. Tot trupul îi e cuprins de spasme şi se ridică în capul oaselor.

— AAAH, zbier. CE DRACU' SE PETRECE?

Sar ca arsă, mă împiedic de ea şi mă prăvălesc pe caldarâm.

Bun, deci sigur nu e moartă.

— Haide, ridică-te, îi zic călugăriţei. Nu poţi rămâne aici. Hai cu mine.

Întinde mâinile înspre gâtul meu de parcă ar fi vreun zombie catolic malefic. Cu degetele reci mă strânge de gât.

— *Demone,* zice ea. *Demone.*

Are strânsoarea slabă şi mă eliberez uşor.

— UF. Dă-mi drumul. Dă-te de pe mine.

Îmi petrec mâinile pe după braţele ei şi încerc s-o ridic.

— Haide, ridică-te. Urcă în maşină.

O târăsc până la Fiat, gâfâind, răsuflând din greu, transpirând şi înjurând. Pe asfalt se vede o dâră de sânge. Arată ca vopseaua proaspătă. Nu pot să fac nimic în privinţa asta. Poate va ploua şi se va şterge dâra? Va fi bine. Voi fi în regulă. Fuga-fuguţa. Haide, la treabă, Alvie. N-ai timp de pierdut aiurea. În orice clipă poate apărea cineva. Deschid portiera şi o împing înăuntru.

— *Ospedale,* zice.

— *Ospedale?* Ce-i asta? Spital?

Trântesc portiera din dreapta.

Am nevoie de-o ţigară, la dracu'. Sau de o tărie, ca să mă liniştesc. Înghit ultimul calmant pe care l-am primit după ce mi-am făcut operaţie la nas. Mă trântesc în Cinquecento şi-mi aprind un Marlboro Light. Inspir adânc. În regulă. E mai bine. Ţigara îmi atârnă în colţul gurii cât timp bag într-a-ntâia. Motorul geme precum călugăriţa care stă acum pleoştită pe scaunul pasagerului. Fiatul antic se zgâlţâie şi se smuceşte, iar eu mă izbesc cu capul de plafon. Roţile patinează şi scârţâie. Buf. Buf. Buf. Buf. Pe piatra cubică. Îmi doresc ca sutienul ăsta să-mi fi oferit mai mult sprijin. Nu e conceput pentru un asemenea teren accidentat.

Prind douăzeci de kilometri la oră în douăzeci de secunde. E ridicol. Dacă aş fi avut o maşină *ca lumea,* n-ar fi trebuit să mă confrunt cu aşa ceva. Un Maserati sau un Ferrari. Fără prostii dintr-astea. Încerc să bag într-a treia. Pinioanele cârâie. Apăs pedala de ambreiaj până la fund şi împing schimbătorul de

viteze într-a treia. De ce n-am furat una cu cutie automată? O, frate, e greu de tot.

Ţin volanul strâns în mâini şi simt cum îmi picură broboane de sudoare pe sprâncene. Asud abundent.

Călugăriţa geme. Are sânge pe veşmânt şi în păr. Sângerează peste tot pe scaunul pasagerului. Arată ca un abator. Nu mai am cum să înapoiez maşina acum. Asta e, amice.

Gonesc pe stradă cu treizeci şi cinci de kilometri pe oră. Mă uit în jur după martori... dar gladiatorul a plecat. Atunci, o văd ieşind pe o poartă. Oh, Dumnezeule! Oare visez? O *altă* călugăriţă e acolo, chiar la colţul ăla, la dracu'. Incredibil. *Plouă* cu călugăriţe. Mai sunt multe? Pe un semn de pe ziduri scrie *Convento.* Ah. O mănăstire. Mă gândesc că are sens.

— „Du-te la mănăstire... du-te la mănăstire”[18], zic.

Sper că n-a văzut nimic. Sunt sigură că n-a fost acolo mai devreme. Va trebui s-o las acum. N-o pot răpi şi pe ea.

∴

— *Ospedale,* îmi zice din nou.

— Nu te pot duce la spital. Îmi vor vedea faţa. Îmi vor vedea maşina. Vor şti *că eu* ţi-am făcut asta.

Băga-mi-aş. Ce mă fac?

Geme.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— *Bravo, Alvie,* îmi zice soră-mea geamănă. *Mai întâi un preot, acum o călugăriţă. Ai atins un nou nivel al josniciei.*

La dracu', are dreptate. Nu vreau s-o omor. Nu vreau să moară. A fost doar un accident. Locul nepotrivit. Femeia nepotrivită. Momentul nepotrivit.

— Bine. Bine. *Ospedale,* îi zic.

Călugăriţa nu-mi răspunde.

Mă enervează la culme. Îmi pierd vremea cu ea. Eu sunt într-o misiune. *Chiar* că a-ntrecut orice limită.

Zăresc un semn pe marginea drumului pe care scrie *Ospedale San Giovanni.*

— Vezi semnul ăla? Ce noroc! E ziua ta norocoasă.

Mă ignoră, din nou.

O s-o... o s-o las acolo. Şi apoi o să-mi iau tălpăşiţa. Cât de repede o să pot în rabla asta. O iau la dreapta şi urmez indicatoarele. Trag la bordură. Dacă o rostogolesc afară din

[18] *Hamlet,* actul III, scena 1.

maşină şi o las undeva în apropierea intrării principale, cineva o s-o găsească numaidecât. Se va pune pe picioare cât ai clipi.

Caut în geantă după pălăria lui Nino. Îmi trag pălăria fedora peste faţă. Nu e cea mai bună soluţie, dar e mai bine decât nimic. Bun, hai s-o facem.

Mă uit la călugăriţă. E foarte palidă. Capul îi atârnă pe scaun şi are gura deschisă.

Oh.

Ochii i s-au rostogolit în orbite.

Mă uit la pieptul ei.

Nu se mişcă.

Oh, Dumnezeule!

Nu acum.

Nu *asta.*

Îi trag o palmă. Zdravănă.

— Haide. Trezeşte-te.

Încerc să aud dacă respiră.

Futu-i.

De ce mi se întâmplă *mie?*

Acum *chiar* c-a murit.

Simt un gol în stomac. Mi s-a pus un nod în gât. Ce-am făcut? Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Taci din gură, Alvie. Descurcă-te. Nu vrei să fii o mafioată? *Asasină,* la dracu'?

Mi-e greaţă. Nu cred că pot s-o fac. Beth avea dreptate, sunt jalnică. Va trebui să mă duc la psiholog pentru treaba asta. Va trebui s-o sun pe Lorraine, psihologa de la şcoală.

Se va întoarce să mă tortureze. Fiecare călugăriţă va avea chipul ei. O voi vedea în vise.

Calc acceleraţia la podea, roţile scârţâie şi intru cu Fiatul pe artera aglomerată. Capul călugăriţei se clatină întruna lângă mine, precum capetele câinilor de jucărie care se bălăngăne. Ce-o să fac cu ea acum? Tot rahatul ăsta mă ţine pe loc. Mă îndurerează. Mă stânjeneşte. Nu mai am timp. Trebuie să găsesc Radio Londra. Trebuie să ajung la Dynamite înaintea lui Domenico. Dar acum trebuie să scap de cadavrul ăsta. Totul a mers prost.

Conduc până las oraşul departe în urma mea. Soarele apune la orizont. Cerul are o culoare sângerie. Valul de adrenalină dispare. Conduc fără oprire. Nu trebuie să mă ia somnul, chiar

dacă sunt obosită, atât de obosită de toate căcaturile astea. Mă holbez la drum şi clipesc des. Îmi înăbuş un căscat somnoros. Răsare luna. Şi stelele. Pleoapele îmi sunt grele şi slabe. Mă gândesc să le proptesc cu scobitori, cu chibrituri sau cu ace de cusut, cu orice, ca să nu se închidă. Dar n-am niciun obiect de genul ăsta şi se închid singure. Drumul e lung, drept, nesfârşit. Pot vedea înaintea mea apa de smoală a mării. Nu mă opresc până nu ajung la mal. Poate că din apă va ieşi Nino, ca unul dintre tipii ăia din *Ex on the Beach.* Vom trage o ceartă pasională, strigând unul la celălalt, după care ne vom împăca. Toată răfuiala asta se va sfârşi. O să-mi dea banii înapoi. „Alvie”, o să-mi spună (îmi va şti numele), „mi-a fost dor de tine. Îmi pare atât de rău...” Vom face dragoste atunci şi acolo, pe nisip. Pe un prosop, ca să nu ne usture. Ochii mi se închid din nou, şi îmi cade capul pe volan.

Ding.

Un mesaj nou. Îmi verific telefonul. E Nino. Ce mai vrea acum?

— VREI SĂ FACEM SEX LA TELEFON?

Aş cam vrea.

— NU, NU VORBESC CU TINE.

Apăs pe „trimite”.

Hm. Ce ciudat! Parc-ar fi ştiut că mă gândeam la el. Visând la o partidă de sex ca de împăcare. Posibil să avem o legătură la nivel cerebral? Sau poate l-or fi ars şi pe *el* urechile?

Casc. Trebuie să opresc maşina. Mă frec la ochi şi caut din priviri un loc unde să o parchez. Drumul e străjuit de pini impunători. Am pătruns în adâncul pădurii. Minunat. M-am rătăcit. Cum dracu’ am ajuns aici? Pare bântuită. O tăcere de mormânt. De fapt, e perfectă pentru mine. Pare un loc potrivit să ascund un cadavru.

Trag uşor de volan şi intru cu maşina în trunchiul unui copac. Maşina face BUF – iar parbrizul se crapă. Apoi adorm.

ZIUA A CINCEA: TÂRFA

ACUM ŞAPTESPREZECE ANI

Vineri, 19 iunie 1998
Şcoala primară St. Basil
Lower Staughter, Gloucestershire

— Alvina, răspunde te rog la întrebare.

Mă foiesc pe scaunul plin cu cocoloaşe. Materialul şezutului e zgrunţuros şi mă zgârie pe coapse, pe sub fustă. „Psihologa” mă studiază de după mapa din plastic. N-o plac şi nici ea nu mă place. Pretinde să-i spun „Lorraine”. Geamul e deschis, dar tot e cald. Cu cât urci mai mult în clădirea asta, cu atât se face mai cald. Asta ştiu de la „fizică”. Acum e vară şi ăsta e un „val de căldură”. Dar noi suntem la parter. Pe terenul de joacă văd nişte copii care se zbenguie. Aş vrea să fiu şi eu acolo. Să dau cu mingea de fotbal în profesori. Mă uit la pantofii mei, la pielea neagră, scâlciată, şi la marginile pline cu noroi de pe câmp. Una din tălpi mai are şi acum un fir de iarbă prins în pământul de pe ea. Îmi legăn picioarele. Am o julitură pe un genunchi, începe să se ia coaja, şi marginile sunt rozalii. N-am vrut să-mi pun niciun plasture tâmpit. Nu sunt o *papă-lapte,* ca Beth.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, îi zic, şuierând de parcă aş scuipa pene. Vreau să mă duc acasă.

— Abia ai ajuns aici, îmi replică psihologa. Hai să încercăm cu o altă întrebare. Îşi bagă între dinţi capătul stiloului ros. Ştii de ce te afli aici?

O străpung cu privirea. La asta mă pricep cel mai *bine.* O privire care îţi dă fiori. Îmi îngustez ochii. Mă uit fioros la ea prin breton.

— Maşina, mă răstesc. Asta trebuie să fie. Adulţii o iau mereu razna când e vorba de incendii. N-am fost eu. N-am făcut-o eu. Nu i-am dat eu foc.

Ştiu că nu e *adevărat,* dar merită să-mi încerc norocul. E în regulă să minţi uneori. Adică în fiecare zi. „Minciuni nevinovate”, aşa li se spune. Sunt mişto. Te scot din necazuri.

— Alvina, directorul a zis că te-a *văzut* când ai făcut-o.

— N-am fost eu, Beth a fost.

Ridică o sprânceană. N-am s-o conving cu asta. Beth e preferata profesorilor, o linguşitoare. Micuţa Domnişoară Perfecţiune.

— Bine. Fie. Şi ce dac-am făcut-o? Asta a fost, oricum, săptămâna trecută.

Aproape am şi uitat.

Nu văd ce e aşa mare scofală. Era o rablă veche şi ruginită, de pe care se lua vopseaua şi care avea o formă urâtă. Arăta de parcă o construise un copil de patru ani. Nu-i va simţi nimeni lipsa. Acum poate să-şi cumpere una nouă, drăguţă.

Psihologa oftează. Miroase a supă, chestia aia vâscoasă, pe care o servesc la cantină. N-am încredere în *aia,* n-am încredere în *ea* şi nu mănânc nimic verde.

— Hai s-o luăm de la început, îmi propune.

Scot un mârâit ca de pisică nervoasă. O să stăm aici toată ziua. O să pierd *Round the Twist* la televizor. Trebuie să-mi plănuiesc evadarea. Vreau să mă ridic şi să fug, să ies din şcoală şi să nu mă mai întorc vreodată. Aş putea oare să mă duc pe terenul de joacă din parc şi să trăiesc acolo?

— Directorul mi-a spus ce i-ai cerut...

— Nu i-am cerut *nimic.*

— A zis că i-ai cerut să se căsătorească cu mama ta. De-aia i-ai incendiat maşina?

Aud un vâjâit ascuţit: din ce în ce în ce MAI TARE. Parcă ar decola un avion la mine-n cap. Strâng ochii şi-mi acopăr urechile. Dar zgomotul nu dispare...

— Alvina?

Încă pot să-i aud vocea. Parcă e mai îndepărtată. Mai stinsă. Sună de parcă ar striga sub apă. Îmi place să-mi ţin respiraţia uneori şi să stau cât pot de mult pe fundul piscinei. Apa e rece şi te simţi atât de singură. Parcă eşti în spaţiu. Deschid ochii şi scutur capul. Încă aud sunetul bâzâindu-mi în urechi.

— Erai supărată pe director fiindcă n-a vrut să se căsătorească cu mama ta?

— Nici mama n-a vrut să se mărite cu *el.*

Uf. E aşa un demon de director, fix ca în emisiunea aia de pe CBBC. L-am crezut de treabă, dar nu e. M-am înşelat. E ca toţi ceilalţi. Ca îngrijitorul. Ca grădinarul. Ca tatăl vitreg al lui Jenny

Anthony...

— E totul bine acasă? Ţi-e dor de tatăl tău?

Trag cu unghia pojghiţele uscate care s-au format la marginea noii coji de la genunchi. Smulg o bucată şi simt înţepătura. Apare o picătură lucioasă de sânge.

— Hai să ne întoarcem la ziua de educaţie fizică, îmi zice.

— Nu vreau să vorbesc despre *aia.*

Sar în picioare. Strâng pumnii. Aud cum îmi duduie inima în urechi. Mi-e prea cald în puloverul din lână. Îl prind în jurul taliei. Leg mânecile într-un nod strâns.

— Stai jos, te rog. Ia un biscuit, îmi zice.

Deschide capacul unei cutii metalice de pe măsuţa de cafea. Îmi oferă un biscuit digestiv. În sfârşit. Sunt lihnită. Chiar mă întrebam ce e înăuntru. Mă gândeam că *s-ar putea* să fie biscuiţi. Iau trei şi mă aşez la loc. Ea pune capacul la loc, ca să nu mai pot lua alţii. Îşi împinge ochelarii la loc pe nas şi mai face o încercare.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat la cursa părinţilor?

Regula era un copil, un adult, iar mama şi Beth au alergat împreună. Mă uit la ceasul agăţat de peretele cu uşa. Minutarul se târâie de zici că e îmbibat în lipici.

— Bine, haide să vorbim despre altceva... Răsfoieşte hârtiile din mapă. Am primit o plângere. De la Mandy Simms. Mi-a zis că i-ai atacat tatăl. Îţi aminteşti să-i fi spart nasul tatălui ei?

— ERA ÎMBRĂCAT CA UN CLOVN.

(Şi nici el n-a vrut să se căsătorească cu mama mea.)

Notează ceva.

— Pot să plec? M-am plictisit, îi spun.

Limbile ceasului tot nu s-au clintit.

— Ce s-a întâmplat azi la ora de lucru manual?

Mă holbez la un afiş de pe perete. E o reclamă pentru ceva ce se numeşte „Linia copilului”. Fata din poză pare tristă. Dar nu are cum să fie mai tristă decât mine. E indicat un număr la care trebuie să suni: 0800 ceva. Ce s-ar întâmpla dac-aş suna? M-ar salva cineva? Dar nu pot să sun, oricum. N-am voie să folosesc telefonul şi n-am douăzeci de pence.

Psihologa vorbeşte cu mine.

— Trebuia să faceţi felicitări de Ziua Tatălui...

Sar în picioare şi răstorn măsuţa de cafea. Cutia cu biscuiţi şi ceaşca ei se-ntorc cu susul în jos. În zgomotul asurzitor, o aud

pe psihologă cum zice: „Ce mama mă-sii?” E toată plină de ceai.

O tulesc înspre geam, sar pe el şi am scăpat.

„Mama mă-sii”? Ce-nseamnă asta? E vreo înjurătură nouă? Îmi place. O s-o reţin.

Aterizez jos şi mă lovesc cu faţa de beton. Rana de la genunchi mi se redeschide. Un firicel de sânge se prelinge în jos, către şosetă; bumbacul se înroşeşte. Îmi şterg de fustă palmele pline de praf, apoi o zbughesc către poartă. O împing la o parte şi dusă sunt. Fug cât mă ţin picioarele, trec pe lângă copiii care merg de mână cu taţii lor la îngheţată sau să bată mingea în parc. Poate merg să vadă un film? E vineri seară. Ocazia ideală să-ţi petreci timpul cu tata.

Încetinesc şi mă opresc. Nu ştiu încotro mă duc. Nu vreau să mă duc acasă şi s-o văd pe Beth sau pe mama. Stau în mijlocul drumului, iar inima îmi bubuie în piept. Încotro s-o iau acum? O iau pe-o stradă către parc. Fug înspre cel mai înalt copac şi mă caţăr în el. Mă ascund printre frunze. Voi rămâne aici până se întunecă.

Scrijelesc cu unghia în scoarţa copacului „ALVIE”. Apoi scrijelesc „LA DRACU’”. Îmi sprijin capul de trunchi şi închid ochii. În noaptea aceea dorm în copac şi visez că-l găsesc pe tata.

19.

Vineri, 4 septembrie 2015
Ostia, Roma, Italia

Mă trezesc în maşină, la marginea unei păduri, cu fruntea lipită de volan. Încerc să mă ridic, însă apăs pe claxon.

TIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIT.

Ce caut într-o pădure? Îmi amintesc acea dată când am dormit într-un copac. N-aveam decât opt sau nouă ani. Aproape că uitasem de asta. Mă trezisem înţepenită, frigul îmi pătrunsese în oase, şi aveam frunze în păr şi furnici în chiloţi. E incredibil că n-am căzut din copac. Maică-mea a făcut crize în ziua următoare. N-am mai văzut-o niciodată atât de furioasă ca atunci. Nu era supărată că nu venisem acasă, ci fiindcă mă

întorsesem.

Călugăriţa stă inertă pe scaunul din dreapta. Are faţa lipită de bord. O împung cu degetul, însă nu se clinteşte. E rece. Nu respiră. E tot moartă. Chiar n-am vrut s-o omor. Acum ce-o să fac cu cadavrul ei? Ea a fost un accident. O greşeală. Mă simt destul de prost. Aproape *vinovată.* E ca atunci când am mâncat zece Pop-Tarts cu ciocolată dintr-odată, pe vremea când locuiam în Archway. N-ar fi trebuit să fac aia. O împing pe spate în scaun, îi închid ochii şi o mângâi pe faţă.

— Chiar îmi pare rău, îi zic. Asta n-a făcut nicicum parte din plan. Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că nu va trebui să-ţi petreci timpul cu soră-mea în rai.

Nu-mi răspunde.

Am gura uscată şi mă ustură în gât. Simt o senzaţie de arsură pe umeri şi pe ceafă, de parcă mi-ar sfârâi pielea. Soarele e sus pe cer, iar razele lui străpung geamul, amplificate, intensificate. Dumnezeule, e cumplit de cald! Pielea parcă stă să-mi ia foc. Seamănă cu episodul cu Durex Play... cred că am dormit prea mult la soare. Ce oră e? Douăşpe? Verific ceasul cu cuc (care merge tot aiurea). Îmi studiez rapid corpul din cap până-n picioare. N-am nicio fractură. Nu mă doare nimic (în afară de nas, care e încă un pic sensibil. Îl admir în oglindă: sexy). Pipăi crăpătura din parbrizul spart. E întinsă pe sticlă precum o pânză de păianjen. Nu cred că am avut o viteză îndeajuns de mare încât să fi provocat pagube serioase. A fost mai degrabă o tamponare decât un accident. Dar maşina e înfiptă într-un unghi ciudat, fiind înclinată înspre partea din faţă la patruşcinci de grade. Îmi dă senzaţia că-mi pierd echilibrul, că sufăr de rău de mare. Trebuie să ies de aici.

Ce e căcatul ăsta? O călugăriţă? O pădure? Totuşi ce dracu' caut aici? Sunt înconjurată de crengi şi de frunze. De copaci şi de tufişuri. De flori sălbatice: De un miros argilos şi de praf. De descompunere. Ăsta nu e centrul Romei. Cât de mult am condus? Până la Umbria? Până-n *Toscana?* Răsucesc cheia în contact şi încerc să dau în marşarier...

Dar nu porneşte. Mişto. Mirific. Nici cinci minute n-au trecut de când am maşina asta, şi am şi radiat-o. Verific nivelul combustibilului, însă rezervorul nu e gol. Poate că s-a supra-încălzit motorul. S-a topit metalul la soare. Nu-i cine ştie ce pierdere. Oricum era veche de când lumea, se târa cu ultimele

puteri. După cum arată interiorul şters şi învechit – volan din plastic de culoarea untului, scaune bej din piele, ceasuri de bord argintii, o oglindă micuţă, vitezometru micuţ, rotund, retro –, chestia asta are cincizeci de ani. Încerc să deschid portiera şoferului, dar e blocată de un copac. Mă aplec peste călugăriţa moartă şi încerc să deschid portiera pasagerului. Nici aia nu vrea să se clintească. Dumnezeule, sunt blocată înăuntru. Sunt captivă, ca un hamster sau ca un peştişor de aur. Stau îmbufnată în maşina care fierbe; se încinge ca un bordel din Hanoi.

Ce dracu' mai e şi asta?

Mă târăsc peste scaune până ajung în portbagaj. Dau peste un fel de recipient din metal. Îl ridic, îl scutur un pic şi îl miros. E benzină. Sau, poate, motorină. Îl arunc înapoi în portbagaj. Lichidul se agită în interiorul recipientului. Mă uit în jur după vreun mâner, dar nu am cum să deschid portbagajul pe dinăuntru. Gâfâi, transpir şi înjur până când, dintr-odată, mă uit în sus. Zăresc o trapă. Ha, ce noroc pe mine! Simt cum îmi alunecă în jos pe gât o broboană de sudoare. O deschid. Aer proaspăt. Trebuie să beau o votcă sau o tărie, în orice caz. Mă ofilesc ca o floare în ghiveci. Mă strecor în sus prin deschizătură. O boare răcoroasă îmi trece prin părul umed. Da. Da. În sfârşit, sunt liberă. Acum ştiu cum s-a simţit Mandela în 1990.

Mă clatin, sprijinindu-mă pe mâini şi pe picioare, pe acoperişul fierbinte, şi mă gândesc la pisici şi la Tennessee Williams. Apoi sar de pe plafon pe pământ şi mă uit la maşină. Are o dâră de sânge pe bara de protecţie. Ups. Încerc s-o şterg.

Aud o voce baritonală de bărbat şi tresar.

— *Ciao, come stai?*

Preţ de o clipă, mi se pare că e Nino. Dar nu e vocea lui. E doar un tip oarecare.

— Ah. Ciau, îi zic.

Mă întorc înspre el. Dar nu e un bărbat; e o femeie. Cred. Sunt confuză.

— *Tutto bene?* mă întreabă.

O măsor din priviri: palme mari, bărbie bine definită, mărul lui Adam, păr tuns scurt, înaltă. E lată în spate, ca un bărbat. Poartă sutien şi o fustă scurtă, roz. E pe tocuri (nepotrivită alegere pentru a umbla prin pădure.) E machiată prea strident. Uuu, îmi plac cerceii ei sclipitori. Mă întreb de unde şi i-a

cumpărat. S-a dichisit cam mult pentru o plimbare prin pădure. S-o fi rătăcit şi ea, ca mine?

— Ăăă, oh. Nu ştiu italiană, îi zic.

Ea ce caută aici?

— Nicio problemă, drăguţo, îmi răspunde. Cauţi ceva anume, sufleţel?

— Nu. Nu chiar. Nu, îi răspund.

În afară de votcă. Şi de Nino...

— De fapt, maşina mea nu vrea să pornească. Te pricepi la mecanică?

— Nu stai de vorbă cu cine trebuie.

Mă mai priveşte puţin în ochi, apoi ridică din umeri.

— *Ciao.* Să ai o zi bună!

Se întoarce cu spatele la mine şi se îndepărtează, scuturând din fund în fusta strâmtă, roz şi afundându-se cu tocurile în noroi.

— Hei, nu, stai. Întoarce-te, îi zic.

Femeia se plimbă pe marginea drumului. Apoi se opreşte şi priveşte în gol, înspre locul unde ar trebui să înceapă asfaltul. De ce aşteaptă acolo, pe marginea drumului? Nu e acolo nicio staţie de autobuz sau ceva genul ăsta. În ce loc ciudat a ales să-şi petreacă vremea! Sau poate face autostopul? Arunc o privire către Fiatul distrus. Ştii ceva? O să fac şi eu autostopul.

Ah, nu, m-am prins. E prostituată.

Sunt pe cale să mă îndrept într-acolo şi să mă alătur femeii, când mă opresc.

O, băga-mi-aş. Călugăriţa!

Nu vreau să-i găsească poliţaii cadavrul. Amprentele mele sunt pe toată caroseria. Bara de protecţie e toată mânjită de sânge. Nu vreau ca moarta aia să se întoarcă să mă bântuie (mi-a ajuns că am păţit-o cu soră-mea geamănă). Se poate ca proprietarul maşinii să-mi fi reţinut semnalmentele şi să le fi dat poliţailor o descriere detaliată a mea? Dacă cealaltă călugăriţă mi-a văzut faţa şi a desenat o schiţă deloc flatantă? Nu, nu există decât o singură soluţie. Trebuie să fac scrum conserva aia de maşină. Trebuie să mă descotorosesc de călugăriţa aia într-un cuptor de cenuşă, fum şi foc. Bag mâna în geanta Prada şi scormonesc după bricheta Zippo mov: prezervative, ruj, telefonul lui Nino, ceasul cu cuc, inelul pentru penis, bricheta... mă întorc la maşină. Urc repede înapoi pe plafon – pielea de pe

genunchi mă frige rău – şi mă las în jos prin trapă. Iau canistra din portbagaj şi mă caţăr înapoi pe plafon. Îmi încordez la maximum muşchii abdomenului.

Îmi amintesc ultima oară când am incendiat o maşină, cea a directorului de la fosta mea şcoală. Încă simt pe faţă căldura dogoritoare. Parcă simt şi acum mirosul de fum toxic. Privind retrospectiv, a luat decizia corectă de a nu se fi căsătorit cu maică-mea. Dar tot mi-a făcut plăcere să-i distrug maşina. A fost un antrenament perfect. Deschid canistra şi inhalez mirosul. Mă ustură ochii. Perfect, ar trebui să fie de-ajuns. Arunc o privire către femeia de mai devreme, dar nu e atentă. Se află la cel puţin o sută de metri distanţă de-aici.

Torn nişte benzină prin trapă, în Cinquecento. GÂL, GÂL, GÂL, GÂL. Chestia asta pute de nu poţi să respiri. Torn şi peste călugăriţă, pe văl, pe păr şi pe veşmântul lung, negru.

— Îmi pare atât de rău, îi zic.

Mă întreb dacă o să mă ierte vreodată. Bineînţeles că o va face; doar e creştină. Iertarea e esenţială în creştinism.

Scutur canistra ca să pice şi ultimii stropi, apoi o arunc în maşină. Mă aplec să iau o creangă ruptă şi aprind o frunză cu bricheta Zippo. Mai aprind încă una. Plus o crenguţă. Apoi mai dau foc la câteva frunze şi crenguţe. Sunt foarte uscate. Sunt cuprinse de flăcări fierbinţi, roşii şi portocalii. Mirosul mi-e cunoscut. Focul îmi pârleşte sprâncenele. Arunc creanga în maşină, apoi sar jos şi mă îndepărtez în pas alergător. Benzina se aprinde ŞUIERÂND, iar Fiatul ruginit e cuprins de flăcări. Mă las pe vine şi trag cu ochiul prin geam. Scaunele ard binişor. Focul s-a întins de-a lungul spătarelor, arzând pielea crăpată. Flăcările se înalţă până la plafon şi înghit tot interiorul maşinii. Adio, Fiat. Adio, călugăriţă. *Minunat.* Acum chiar că trebuie să beau ceva. Un milkshake de ciocolată cu Baileys, Kahlúa sau un Long Island Iced Tea tare.

Fumul gros, negru, urât emană o duhoare toxică de cauciuc ars. Se aud trosnituri, pocnituri şi şuierături, îl inspir şi mă înec.

Mă îndrept către femeie.

— Hei, hei tu, îi zic.

Întoarce privirea înspre mine. Zăreşte Fiatul.

— Ţi-a luat foc maşina.

— Ştiu.

Se uită absentă la şosea. E dată cu rimel auriu. Prea mult ruj.

Îmi plac genele ei cu diamante; arată genial. Zăresc, într-un luminiş, un cort micuţ, pentru două persoane, dintr-ăla modern, cu acoperiş jos. Ancorat cu frânghii. Are uşă mov. Ne aflăm chiar lângă o şosea cu două benzi pe sens. Ce loc ciudat să-ţi instalezi cortul!

— Ai idee de unde mi-aş putea lua ceva de băut?

— Cucu, zice ceasul meu.

Femeia clatină din cap.

— Nu.

— Un pahar de votcă sau vreun bar?

— Nu e nimic prin preajmă.

Un vâjâit anunţă o maşină ce se apropie. O Lancia trage la marginea drumului. Din ea coboară un bărbat de vârstă mijlocie. Nu se deosebeşte prin ceva anume, nici prea înalt, nici prea scund, nici gras, nici slab. Mă uit cum îl abordează femeia, dând din fundul micuţ. Cei doi se îndreaptă către cort.

Simt mirosul de fum emanat de Fiatul care arde. Aud cum trosneşte şi sfârâie. Are gust de crematoriu. Prin aer plutesc fulgi micuţi de cenuşă care se aştern precum zăpada pe asfaltul încins. Flăcările se întind către copaci. Aş putea să privesc ore-n şir scena aceasta, însă nu pot să stau aici toată ziua (chiar dacă incendiul arată minunat). Am treburi de rezolvat. Am de ucis oameni. Trebuie să mă întorc în Roma. Trebuie să-l caut pe Dynamite. *Acum.* Înainte să o facă Domenico. Voi ajunge prima la Nino.

Îmi verific telefonul. N-am internet. Nici semnal, la dracu'. Nu pot să-mi chem un taxi. Nu pot să o iau pe jos de aici. Oare ar putea să mă ia tipul ăla după ce – ştii tu – termină treaba?

Mă întorc şi privesc incendiul din pădure; Fiatul a dispărut, mistuit de flacăra uriaşă. Au luat foc zece sau douăzeci de copaci. Călugăriţa va fi făcută scrum. Mă uit la cort cum se zgâlţâie. S-ar putea să mai dureze un pic. Fac semn cu mâna să mă ia cineva cu maşina şi studiez şoseaua. Un Maserati. Un Prins. Un SEAT. Un alt Fiat. Simt căldura focului care se întinde. Îmi înţeapă pielea arsă de soare.

O iau înainte pe drum, îndepărtându-mă de cuptorul încins. Aiurez; în faţa ochilor mi se arată un mojito cu rom: o felie de lămâie, nişte mentă, zahăr brun, umbreluţă din hârtie... flutur din mână, însă nu opreşte nimeni. Trec cu toţii în viteză pe lângă mine, ignorându-mă. Se aude un BUF când o creangă cu

frunze portocalii, cuprinse de flăcări, se prăbuşeşte la pământ. Arunc o privire înspre cort. Încă se zgâlţâie şi se leagănă. Incendiul e doar la câţiva metri distanţă. Flutur din mână.

Într-un sfârşit, se apropie o Mazda azurie. Şoferul e un tip tânăr. Opreşte şi coboară geamul.

— *Quanto?* mă întreabă.

— Ah. În engleză?

— Cât face un supt şi-un futai? mă întreabă.

— Du-te dracului. Nu sunt curvă. Deşi m-ai dat pe spate cu engleza ta. Mă poţi lua cu maşina? Până-n Trastevere?

Saltă geamul la loc, apoi demarează.

— Hei? Unde pleci? strig după el.

S-ar putea ca toată treaba asta să dureze ceva.

Se apropie o Alfa Romeo. De data asta, o să mă urc în ea. Flutur din mână. Scutur tot braţul, de zici că sunt o moară de vânt (eu una nu m-aş lua la ocazie). Maşina încetineşte şi se opreşte. Alerg spre ea. La volan e o femeie de vârstă mijlocie. Are ochii căscaţi de groază.

Arată cu degetul către incendiul sălbatic.

— *Mamma mia. Un fuoco?* întreabă ea.

Mă uit către cort.

— O, Doamne! Staţi o clipă.

Flăcările cuprind încetul cu încetul frânghiile cortului.

De ce trebuie să fac eu *totul?* Ăia doi vor fi arşi de vii.

O iau la goană prin pădure, înspre cort. Mă ard la glezne. Tuşesc, tuşesc, tuşesc împresurată de flăcări.

— Hei. Ieşiţi afară. Ieşiţi afară, le zic. Desfac fermoarul cortului şi smulg uşa la o parte. Mă ard la degetul mic. Trebuie să ieşiţi de-aici.

Cei doi sunt în pielea goală şi, evident, şi-o trag. O zbughesc afară prin deschizătură. Fugim departe de incendiu şi ajungem la şosea.

Femeia din Alfa Romeo se holbează la noi, rămânând mască. Ah. (Cred că tustrei compunem un tablou foarte insolit. Eu sunt singura care nu e goală puşcă, ceea ce e destul de neobişnuit pentru mine.) Ambalează motorul şi demarează, îndepărtându-se. Super. *Uite cum îmi scapă ocazia asta.*

E ultima oară când mai fac un gest amabil faţă de cineva. Nino avea dreptate: *nu e pentru mine.* Chiar nu ştiu ce m-a apucat. S-ar putea să fiu încă în stare de şoc.

Mă uit la cei doi. Sunt în curul gol: două scule tari şi o pereche de ţâţe.

— Mă puteţi duce până-n Roma?

Cel fără ţâţe îmi răspunde:

— Da. Merge şchiopătând către maşina lui Lancia, parcată la marginea şoselei, un pic mai încolo. Când deschide portbagajul, mă uit la fesele lui; sunt moi ca aluatul de pizza. Scoate de acolo o geantă, după care trânteşte capota de la portbagaj. Îşi acoperă organele cu geanta. Îmi zice: Poţi să mă aştepţi în maşină.

Deschid portiera şi mă urc în maşină. E drăguţă, spaţioasă. Model nou-nouţ. O urmăresc pe prostituată cu privirea, cum se îndepărtează în curul gol pe marginea şoselei. Mă întreb încotro se duce acum. O fi având vreun amic pe undeva, care să-i poată împrumuta nişte haine? Celălalt tip intră în pădure şi dispare printre copaci. Îl privesc din spatele geamului pasagerului. S-a dus acolo să se schimbe? Mă uit după chei să văd dacă sunt în contact: la naiba, nici urmă de ele. Asta e, va trebui să aştept.

Flăcările se împânzesc acum cu repeziciune. Mai privesc focul câteva minute, după care zăresc un preot care iese dintr-un tufiş cuprins de flăcări. Pe moment, am impresia că am halucinaţii. Ăla e... ăla e *Moise?* E îmbrăcat în sutană şi în cămaşă clericală; veşmântul lung, negru îi ajunge până la pământ. Trece prin flăcări şi se îndreaptă către maşină, deschide portiera şi se urcă.

— Eşti preot?

— Da.

Nu-mi vine să cred. *Alt* preot. A trebuit deja să omor unul săptămâna trecută...

— Ce e? Care-i problema? mă întreabă.

— Nimic, doar că... oh, las-o baltă.

Porneşte motorul şi se angajează în trafic.

— Haide, îmi zice. Nu fi naivă. Crezi că preoţilor nu le plac târfele transsexuale? Suntem în 2015.

— Ah. Da. Desigur, mă gândesc...

— Preoţii sunt cei mai numeroşi clienţi ai lor.

Rulăm cu viteză pe şoseaua străjuită de pini şi intrăm în centrul Romei. Pesemne că şi eu am parcurs cândva, azi-noapte, tot drumul ăsta, însă nu-mi amintesc. Cred că eram pe jumătate adormită.

— Mulţam, îmi zice, că mi-ai salvat viaţa.

— Mda, mă rog.

Nu ştie că eu sunt vinovată de incendiu. Cred că e mai bine aşa.

Privesc în gol, pe geam, la ruinele antice: cărămizi vechi, brune, şi vile romane. Pe un semn de circulaţie scrie *„Ostia Antica*". Parcă toate drumurile duceau la Roma, nu?

— Aşadar, zice preotul, ai venit aici în interes de serviciu sau în concediu?

— Ambele, îi răspund. Nici pentru una, nici pentru alta, de fapt.

N-am niciun chef să dau explicaţii. E mult prea complicat.

— Ţi-a plăcut până acum?

— Nu. Nu prea, îi răspund.

— Ai mai fost până acum în Italia?

Oftez. Mirific. Are chef de stat la taclale. Vrea să ne împrietenim. Hai mai bine să fim prieteni prin corespondenţă.

— Am mai fost în Pompeii, Milano, Taormina.

Probabil n-ar fi trebuit să aduc vorba de Taormina...

— Ce frumos! Îmi place Sicilia la nebunie. Şi pe unde te-ai plimbat în Roma?

Îmi înăbuş un căscat. Aş vrea să tacă din gură. Vreau să mă odihnesc un pic.

— Fontana di Trevi, Piazza di Spagna, fluviul Tibru...

— Trebuie *neapărat* să vizitezi Vaticanul. E cel mai frumos loc din Roma.

— Nu e *în* Roma, îi răspund. E un oraş-stat înconjurat *de* Roma.

Ai zice că un preot catolic ar trebui să ştie măcar atâta lucru.

— Mă duc acum într-acolo; te duc şi pe tine, îmi zice. Abia m-am îmbrăcat în hainele de lucru.

Înaintăm pe străzile prăfuite. Mă străduiesc să adorm, însă preotului nu-i tace gura o clipă. Ajungem, după foarte mult timp, la Vatican.

— Aici lucrez eu, îmi zice preotul. Aceea e Bazilica Sfântul Petru. Va fi aglomerat azi. Am ajuns la ţanc pentru slujbă.

Oftez şi mă dau jos din maşină. N-am vrut nicicum să vin aici, gândul meu era să mă duc în Trastevere. Sute de oameni intră într-o piaţă. În mijlocul ei se află un obelisc. Îl recunosc din *Îngeri şi demoni;* aici a fost elicopterul. Mi-a plăcut când a

explodat cerul. A fost o scenă mişto.

Apasă pe cheie, iar luminile clipesc o dată, semn că Lancia e încuiată.

— Nu vei spune nimănui despre asta?

Mă priveşte fix în ochi şi îşi muşcă buza de jos.

— Cui să spun? *Papei?*

Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

Încuviinţează. Pare uşurat. Convins. Eliberează un oftat.

— De vreme ce mi-ai salvat viaţa, îmi spune. O să-ţi fac o favoare.

— Ah da? îi răspund. Ce anume? *Să mă salvezi?* Nu vreau să fiu botezată...

— Te strecor pe furiş înăuntru, fără să stai la coadă. Trebuie să vezi Sfântul Petru.

— Nu. E-n regulă. Serios. Sunt evreică.

— E musai, insist.

20.

Bazilica Sfântul Petru, Vatican

Ne îndreptăm agale către un loc numit Piaţa Sfântul Petru. Îmi fac selfie-ul de rigoare, însă nu-mi stă gândul la asta. Piaţa e rotundă, circulară. Bine, nu e chiar o piaţă (e un cerc). Pavajul din piatră cubică e brăzdat de linii lungi, drepte, geometrice. La un capăt al pieţei se află o biserică imensă, ostentativă. E cea mai mare biserică pe care am văzut-o vreodată. E o „bazilică". Domul e înalt, lat şi rotund şi se înalţă impunător asupra a tot ce-l înconjoară. De-a lungul bordurii de sus a faţadei se află zeci de statui în mărime naturală. Să fie de-ale sfinţilor sau de-ale papilor slăviţi? Nu-mi dau seama de-aici de jos. Îl urmez pe preot şi traversăm piaţa, îndreptându-ne către Sfântul Petru.

Sunt epuizată după o noapte în care am dormit prost în maşina aia pentru Oompa Loompa. Mă ustură pielea în locul unde m-a ars soarele. Sunt deshidratată. Am ucis *o călugăriţă* din greşeală. N-am progresat deloc în acţiunea de a-l găsi pe Nino. Toată treaba asta s-a dus de râpă. Mă uit la toţi oamenii din jur. Peste tot, numai turişti. Eu ce caut aici? Îmi vine să mă

întind pe jos şi să-mi smulg ochii din orbite. Vreau să mă târăsc într-un colţ şi să mor. Dar piaţa asta nu are niciun colţ, pentru că e în formă de cerc.

O călugăriţă cu înfăţişare prietenoasă trece pe lângă noi. Nu e aceeaşi cu cele de dinainte (nici cea moartă, evident, nici cealaltă, de la mănăstire). Îmi zâmbeşte fără vreun motiv anume. Care-i problema ei? Ce doreşte? De ce e atât de *bucuroasă?*

...poţi/ Zâmbi şi iar zâmbi şi fi mişel![19]

Am învăţat asta pe pielea mea de la Nino.

Îl urmez pe preot şi urcăm un şir de trepte, apoi intrăm pe o uşă imensă, din bronz.

— O să-ţi placă la nebunie, mă asigură.

Bazilica Sfântul Petru se umple de oameni. Miroase a tămâie şi a turişti, iar pe mesele din metal ard mii de lumânări dispuse în şiruri ordonate. Aerul e răcoros şi umed, iar eu tremur. Aş vrea să am o pelerină, ca preotul ăla. Pelerinele sunt foarte *la modă* anotimpul ăsta în Roma. Probabil că e vreo tendinţă nouă, populară. Ridic privirea către omul care se află la altar. Cine e? *Papa?* Şi el e îmbrăcat în sutană şi în nişte robe lungi, unduitoare, ca Gandalf. Trebuia să-mi fi cumpărat alaltăieri, de la Prada, o pelerină din piele. Va trebui să mă întorc curând şi să cumpăr una. Oricum, am nevoie de o geantă nouă.

— Ei, cum ţi se pare? Magnific?

— Mda. *Shalom. Mazel tov.*

Întind gâtul şi mă holbez la tavan. De sus se pogoară în coloane raze năucitoare de lumină de un alb imaculat. Totul e poleit cu aur şi străluceşte. Zăresc sculpturi întruchipând heruvimi şi pe Iisus. Mă orbeşte ceva din spatele altarului: un soare măreţ, auriu. Biserica enormă e ticsită de sute, ba nu, de mii de oameni care forfotesc. Papa (?) ţine slujba în italiană. Sau poate că în latină. Habar n-am.

— Să nu uiţi de micul nostru secret, zice preotul. Dumnezeu fie cu tine. *Ciao.*

Îmi face vesel cu mâna, apoi se îndepărtează pe culoar.

Mă prăbuşesc pe cea mai apropiată bancă. Îmi sprijin capul în mâini. Of, Dumnezeule, ce situaţie de căcat! Când a luat-o totul razna? Situaţia părea atât de promiţătoare săptămâna trecută. Fugeam cu noul meu iubit sexy, care seamănă izbitor cu Brad

[19] *Hamlet,* actul I, scena 5.

Pitt şi care se prea poate să fi fost sufletul meu pereche (şi ce dacă nu-mi ştia numele). Eram stăpânii lumii, îmi găsisem adevărata chemare. Slujba mea de vis. Reuşiserăm să scăpăm de mafie şi să ne ascundem la hotelul Ritz. Aveam diamante şi un Lamborghini, şi o valiză doldora de bani. Dar acum totul s-a dus pe apa sâmbetei, şi cu ce-am rămas?

— *Mă ai pe mine,* îmi zice Beth.

Pe bune, Alvie, revino-ţi. Adună-te.

Gata cu rahaturile astea. Absint? Târfe? Incendii forestiere, la dracu'? *E o prostie.*[20] *Trebuie să te pui pe treabă, fato. Răzbunare. Nino. Hai, concentrează-te. Puţină disciplină.* O să mă duc să-l caut pe *Dynamite* ăsta. E cea mai sigură cale ca să ajung la Nino. Dar cum? Nu e un nume adevărat. Nu pot să-l caut într-un registru sau într-o carte de telefoane. Şi nu are rost să mă duc acum la Radio Londra, fiindcă nu e deschis. Va trebui să fur telefonul lui Nino de la Domenico. Dacă pun mâna pe telefonul ăla, aflu numărul lui Dynamite şi stabilesc o întâlnire. Uşor de zis, mai greu de făcut. Dar o voi face. Trebuie să o fac. Se impune. Oare aş putea să-i fur pistolul lui Domenico? În timp ce-i şterpelesc telefonul mobil. Şi apoi mă duc să pun mâna pe stronzo-ul ăla. Da, da. Aşa o să fac. O să mă pun pe picioare.

Dar dacă Dynamite e o diversiune? O pistă falsă? Atunci, cum am să-l găsesc pe Nino? Şi cum voi fura de la un mafiot cu două gărzi de corp, la dracu'? Nu, e ridicol. Încep să mă descurajez. *De la o vreme... mi-a pierit toată veselia...*[21] *E atât de nedrept. De ce mi se întâmplă mie asta?* Mi se pare că alerg după cai verzi pe pereţi. Fug pe o bandă de alergare, însă nu reuşesc să înaintez.

Studiez mulţimea. Oamenii se roagă, îşi ţin mâinile împreunate şi ochii închişi. Stau îngenuncheaţi pe nişte perne roşii din piele, cu capetele plecate. Şuşotesc. Ştii ceva? Încerc şi eu. Trebuie să încep de undeva. Sunt *disperată.* Am nevoie ca Dumnezeu să fie de partea mea numaidecât. Cred că pot să afirm în mod oficial că nu mă pot găsi într-o situaţie mai proastă decât asta. Ce am de pierdut?

Iau perna micuţă din piele, care e agăţată de un cui de pe bancă. Îngenunchez, închid ochii şi îmi împreunez palmele:

---

[20] *Hamlet,* actul V, scena 2.

[21] *Hamlet,* actul II, scena 2.

Dragă Doamne, te
Rog ajută-mă: vreau să-l
Găsesc pe Nino.

Aştept un pic ca rugăciunea să-şi facă efectul, apoi deschid un ochi şi mă uit în jur.

NINO? CE DRACU'?

El e. Oare a funcţionat rugăciunea mea haiku? Nino se roagă, două rânduri mai în faţă. Îi recunosc ceafa. Întoarce capul într-o parte şi – da – el e. (Cred. *Poate*.) Ce naiba caută aici? Ah da, e foarte pios. Are pe spate tatuajul ăla cu Maica Domnului. De bordul maşinii avea lipită o poză cu Iisus. Tipul e un catolic fervent. Fireşte că vine aici când e în oraş. E la mintea cocoşului.

Îmi croiesc drum cu coatele printre oamenii care se roagă în rând cu mine şi alerg pe coridor către Nino. *Mulţam, Dumnezeu, eşti foarte tare.* Promit să fiu cuminte de acum încolo. Pe bune. Jur pe roşu. Ajung la capătul rândului unde l-am zărit pe Nino, dar... se pare că a dispărut. Scrutez mulţimea, căutându-i părul negru, lins, bărbia proeminentă, faţa chipeşă, cicatricea lungă, roz de pe obrazul drept...

— NINO. UNDE EŞTI?

Zăresc o jachetă neagră, veche din piele, care îşi croieşte drum către ieşire. Bărbatul se întoarce şi se uită peste umăr. Aia e cumva o mustaţă în formă de potcoavă? Oamenii cască ochii la mine şi îşi ţuguiesc buzele dezaprobator. N-ai voie să strigi în biserică. Sau să fugi. Sau să înjuri.

— La dracu'.

Alerg înfierbântată înapoi pe culoarul aglomerat, simt cum îmi curg broboane de sudoare pe sprâncene. Şocul de pe feţele tuturor e vizibil. Papa (?) se opreşte din vorbit şi se holbează la mine.

Mă învârt ca un derviş în transă extatică.

— AAAAAAAAAAAAAAAARGGGGHHHH.

Dau buzna afară pe uşă. Te pomeneşti că o fi vreun soi de *miracol?* Sunt convinsă că n-a fost aici mai devreme. A apărut ca prin magie. Jur că mă convertesc. *Chiar s-a întâmplat pe bune.* Am avut o revelaţie. Mă uit atent prin piaţa circulară de mai jos. Acolo. Lângă fântâna aia? Traversez în goană, în zigzag, piaţa aglomerată, ca o viespe toamna. Nu-mi vine să cred că mi-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc

vreodată de El.

Un tip într-o jachetă neagră din piele...

Alerg către el.

Nu e Nino.

Dar... of, frate, unde-a dispărut?

— Nino? întreb.

Sunt în mijlocul pieţei, însă nu-l văd nicăieri. S-a evaporat. A fost acolo în carne şi oase? Sau a fost o vedenie născocită de mintea mea din cauza stresului şi a lipsei de somn? Era fostul meu iubit? O iau razna?

Scot un ţipăt înfiorător:

— M-AM SĂTURAT.

O să pun mâna pe el data viitoare. O să pun mâna pe el. O să...

Mă prăbuşesc pe dalele din piatră şi-mi sprijin capul în mâini.

Asin ce sunt![22]

Cucu. Cucu.

— Eşti bine, draga mea?

Ridic privirea şi dau cu ochii de o călugăriţă.

— Ai avut o experienţă religioasă?

— Da, da. Sunt în extaz.

— Aşa se întâmplă mereu.

21.

Trastevere, Roma, Italia

— Cum dracu’ aţi intrat *voi* aici?

Mafioţii sunt în apartamentul meu. Sunt în sufragerie, jucând cărţi şi bând bere italienească.

— Uşa era deschisă, Elizabeth.

— Nu, nu era.

Domenico ridică din umeri.

— În fine, zic eu în continuare. *Nu sunt în cârdăşie cu Nino.*

Ridică ochii şi mă priveşte furios.

— Uite, îi zic. Şi eu îl vreau mort. La fel ca tine. Vezi?

Îi arăt tatuajul de pe fund.

[22] *Hamlet,* actul II, scena 2.

— „Mori, Nemo”? mă întreabă Domenico.

— Da. Păi. E doar o greşeală de ortografie. Suntem în aceeaşi tabără, îţi jur. Arunc o privire prin sufragerie. Doze goale de Nastro Azzurro. O scrumieră plină cu chiştoace de ţigară. Din câte se pare, se află aici de ceva vreme. Presupun că pe mine mă aşteptau. L-am văzut pe Nino la Vatican.

Domenico se încruntă.

— Eşti sigură că era el?

— Da, aşa cred. De fapt, nu. Nu sunt sigură. S-ar putea să fi fost el.

Domenico se întoarce la jocul de cărţi.

— *Scopa,* zice.

Câştigă.

— Vreau să-l cunosc pe Dynamite ăsta.

La dracu’, poate îi facem o vizită împreună.

Domenico încuviinţează.

— *Sì.*

Zăresc o vază cu trandafiri roşii, înalţi, pe măsuţa de cafea. Sigur nu se aflau acolo până acum. Oh, Dumnezeule. Ce înseamnă asta?

— Domenico, mi-ai cumpărat tu flori?

Domenico se uită la buchetul de trandafiri.

— Nu, de ce-aş fi făcut asta?

— Habar n-am. Mă uit la Riccardo şi la Giuseppe. Nişte chipuri lipsite de expresie. Nu le-au cumpărat ei. Băga-mi-aş... cred c-a trecut Nino pe aici. Domenico, chiar a fost uşa deschisă?

— Aşa am zis.

Verific să văd dacă în vază e vreo felicitare, dar nu găsesc nimic. Trandafiri. Din nou trandafiri *roşii,* fix ca la Ritz.

— Ştiu asta cu florile. Sunt de la el.

Ah, dragul de el. Ce drăguţ din partea lui...

Nu, Alvie, să nu care cumva să cazi în plasă. Ţi le-a trimis doar fiindcă se simte vinovat.

Aşa şi trebuie. Dobitocul.

Sau – şi, cunoscându-l, varianta asta e mai plauzibilă – i-a trimis pe post de ameninţare? Mă zgâiesc la bobocii purpurii. Ţepii de pe tulpini par ascuţiţi.

Domenico clatină din capul lui urât.

— De ce ţi-ar cumpăra Nino flori?

— Ţi-am mai zis. Îi place de... fir-ar să fie, asta înseamnă că

ştie unde locuiesc. M-a urmărit? Mi-a urmărit telefonul? Dar e imposibil. Dacă mai e încă aici?

Domenico dă restul de bere pe gât şi trânteşte sticla pe masă. Riccardo şi Giuseppe schimbă nişte priviri.

— Trebuie să răscolim apartamentul, le zic.

Domenico îşi scoate pistolul, iar eu îl urmez îndeaproape. Sunt pregătită, gata să fac uz de schema mea ucigaşă. O să-i trag un genunchi în boaşe. Dăm buzna din sufragerie în dormitor. Mi-ar plăcea să am pistolul lui Domenico. Verificăm bucătăria, baia, cabinetul. Nu e nici în dormitorul pentru oaspeţi, nici în vreunul dintre dulapuri. Nu se ascunde nici în pod, nici sub pat. Întoarcem apartamentul cu susul în jos, căutându-l.

— Nu e aici, la dracu'.

— *Minchia,* zice Domenico.

— *Stronzo,* zic şi eu.

Domenico se aşază la loc. Clatin din cap şi oftez. Mă simt complet dezgustătoare. Sunt lipicioasă toată. Miros a fum de la incendiul din pădure şi încă mai am Durex Play în păr.

— Mă duc să fac duş, le zic. Apoi mergem.

∴

Intru în sufragerie îmbrăcată în costumul din piele. Sunt spălată, dichisită, gata de treabă. Sunt *plină de energie.* Sunt al dracului de încântată. Mafioţii moţăie pe canapea.

Bate cineva la uşă.

O, nu. Cine să fie? Nenorociţii de poliţai? Nu e Nino, fiindcă el nu bate niciodată.

Domenico ţine mâna pe pistol.

— Staţi un pic, le zic. Ar putea fi oricine.

Se încordează. Umerii i se ridică. Chipul lui de brută capătă o expresie sumbră. Au venit să mă aresteze pentru c-am ucis-o pe soră-mea? Pentru că l-am ucis pe Ambrogio? Pe tâlharul ăla? Pe călugăriţă? Inspir adânc.

— Vin într-o clipă, strig.

Domenico se ascunde, strecurându-se în dormitor. Bună idee.

Îmi netezesc părul. Îmi muşc buza. Încerc să descui încuietoarea dublă. Cheile zornăie, lovindu-se de metal. Îmi tremură mâinile şi degetele. Palmele mele sunt leoarcă de transpiraţie. Uşa se deschide şi... dau nas în nas cu maică-mea, care-l cară pe Ernie într-un coşuleţ pentru bebeluşi.

Rămân cu gura căscată de uimire. *Cum dracu' a ajuns aici? E*

vreo glumă proastă? Eu şi cu maică-mea ne-am scos mereu ochii una alteia. Ah nu, n-am zis bine... *vreau să-i scot ochii.* E mai rău decât dacă ar fi fost poliţia. Aş prefera să mă duc la închisoare.

— *Alvina?* întreabă maică-mea.

Îşi duce mâinile la gură. Are o expresie răvăşită. Arată de parcă ar fi văzut o fantomă şi, într-un fel, chiar asta a păţit.

Băga-mi-aş situaţia ar putea lua o turnură foarte urâtă. Mama e singura care ne poate deosebi. A ştiut mereu, fără să dea greş. Zici că ne ştie după *miros.* Ronnie şi Reggie. Jekyll şi Hyde. Omul cu masca de fier... ei bine, presupun că asta lămureşte atunci situaţia. Va trebui să fiu Alvie de acum înainte. Maică-mea n-ar putea păstra secretul nici în ruptul capului. I se citeşte pe faţă.

— De fapt, acum mi se spune *Beyoncé,* mamă. Ăsta e numele pe care l-am folosit în ultima vreme.

— Credeam că eşti moartă, îmi răspunde.

Maică-mea are o voce ascuţită. Şi accent australian.

Oscilează între *EastEnders*[23] şi *Neighbours*[24]*,* de parcă nu se poate hotărî asupra originii. Locuieşte de zece ani în Oz, acolo unde trăiesc toate creaturile veninoase. Sperasem să rămână acolo pentru totdeauna. Însă n-am eu norocul ăsta, aşa că iat-o aici. Îşi dă jos mănuşile din mătase, deget cu deget, după care le împachetează şi le pune în buzunar. E îmbrăcată într-un costum purpuriu cu fustă, dres de 15 deni şi poartă o pălărie. E genul de vestimentaţie pe care ar purta-o Theresa May în timp ce ar spune ceva foarte enervant.

— Mamă? Poftim? Dar cum m-ai găsit?

— N-a fost *atât* de greu. Nu eşti vreun yeti.

Nu, sunt Monstrul din Loch Ness.

— Credeam... credeam.

Îşi înăbuşă un hohot de plâns.

— Credeam că *Beth* era în viaţă.

Îi alunecă o lacrimă pe obraz. O şterge cu degetul.

Mă uit la Ernie cum stă în pătuţ; e al meu. Nu vreau să-l aibă *ea.* Îl ridic şi-l iau în braţe.

— Ma ma ma, zice.

— Bună, purceluşule, îi zic şi îi mângâi obrăjorul moale,

[23] Serial britanic a cărui acţiune se petrece în estul Londrei.

[24] Serial australian.

rozaliu şi grăsuţ. Acum, că a ajuns într-un final înapoi la mine, nu-i voi mai da drumul vreodată. Îl privesc în ochii lui mari şi albaştri. Ia spune, mi-ai dus dorul, bebeluşule?

Maică-mea mă împinge la o parte şi intră în apartament. Simt un damf amărui de Elnett. Mereu foloseşte prea mult fixativ; capul ei e inflamabil (bine de ştiut). Coriandru. Chiparoasă. Urme de opoponax. S-a dat cu o adevărată bombă chimică – Dior Poison, insecticidul ei preferat. Aşază coşuleţul pentru bebeluşi pe podea şi se uită la dezordinea din noul meu apartament. Zăreşte bătăuşii care stau întinşi pe canapea. Apoi se pare că îmi observă pentru prima oară nasul.

— Oh, îmi zice, ridicând o sprânceană. Arăţi... ciudat. Te-ai îngrăşat?

— Şi eu mă bucur să te văd.

Mă învârte într-o piruetă şi se uită la fundul meu.

— Ce naiba ai mâncat? Clatină din cap şi îşi ţuguie dezaprobator buzele. De câte ori trebuie să-ţi repet? Pringles nu fac parte din alimentaţia de bază.

Ernie regurgitează uşor şi apoi scuipă pe mine. Mă şterg cu cămaşa.

Riccardo şi Giuseppe cască şi se întind pe canapeaua de piele. Au feţe soioase, murdare, ghetele, pline de noroi, iar pantalonii de trening cu care sunt îmbrăcaţi arată ca vai de ei. Maică-mea strâmbă din nas, apoi îşi încrucişează braţele şi aşteaptă.

Ce aşteaptă?

Nu ne slăbim din priviri.

Domenico iese din dormitor. Clipeşte şi o studiază pe maică-mea de zici că e vreo pasăre exotică. Pasărea Paradisului, te pomeneşti? O manucode cu pene lucioase sau o astrapia cu coadă panglică? Numai eu ştiu că e un *albatros.* Un semn rău. Un blestem malefic. Nu trebuie să-i omori.

— Ei bine, n-ai de gând să mă prezinţi? mă întreabă mama.

Îşi dă jos pălăria şi mi-o pune în braţe (ce sunt eu, vreo *slujnică*?). E o pălărie din paie cu un bor neobişnuit de lat şi cu o eşarfă roz, pretenţioasă legată în jurul ei.

De ce n-am ucis-o în Taormina? Ar fi trebuit să o aştept şi să-i fi înfipt un glonţ între ochi. Acum o să strice totul. Acum îşi va dori să *vorbească...*

— *Signora,* permiteţi-mi să mă prezint. Numele meu este Domenico Osvaldo Mauro. Sunt un prieten apropiat al fiicei

dumneavoastră. E o plăcere neaşteptată să fac cunoştinţă cu o tânără doamnă atât de fermecătoare. Se întinde şi îi ia mâna maică-mii, pe care o sărută delicat. Iertaţi-mi, vă rog, înfăţişarea neglijentă; n-am avut ocazia să mă îmbrac la patru ace.

Ia stai un pic, tânără? *Pe bune?*

Mi se pare că maică-mea roşeşte, însă mi-e greu să-mi dau seama din cauza machiajului. Astăzi, chiar că s-a tencuit bine; zici că-i o mască mortuară.

— Domenico, ea e Mavis, mama mea. Mavis, el e Domenico, le zic.

— Mavis? Ce nume frumos! replică Domenico, deopotrivă şocat şi surprins.

Sper că glumeşti.

Maică-mea îşi retrage mâna.

— Oh? Vă mulţumesc. E franţuzescul pentru *sturz căutător...*

Ăăă, nu. Nu e.

— Mamă. Bun. Mă bucur să te văd. Tot nu mi-ai spus cum m-ai găsit.

— Nu. Nu ţi-am spus, aşa-i? Trebuie să recunosc că e o situaţie cât se poate de neobişnuită. Vreau să ştiu ce se petrece.

Caută din priviri un loc unde să se aşeze, şi ochii i se opresc asupra unui fotoliu verde-deschis. Şterge praful de pe el şi se aşază, aranjându-şi fusta. Stă picior peste picior şi îşi ridică privirea către mine.

— N-ai de gând să mă serveşti cu o ceaşcă de ceai? Sau cu un pahar de şampanie?

Îşi înclină capul într-o parte, ca un papagal obraznic.

— N-am ceai. Nici şampanie. Abia m-am mutat aici, îi răspund.

— Ei bine, nu aşa îţi primeşti oaspeţii. Lumea va crede că ai fost crescută în codru. Mama îşi curăţă o scamă invizibilă de pe jacheta roşie. Mă gândesc că n-ai nici de mâncare. De parcă ar conta că sunt lihnită.

— Aşa cum ţi-am zis, abia m-am...

— Şi *nu,* nu mă refer la *Pop-Tarts* de căpşune. Habar n-ai în ce condiţii infernale am călătorit din Taormina pân-aici. De una singură, cu nepotul tău orfan şi fără cineva care să mă ajute cu bagajele. Iar acum... iar acum... Arată cu mâna către mine, apoi îşi acoperă faţa cu mâinile. Iar acum, *asta.*

Bănuiesc că se referă la faptul că sunt în viaţă. E limpede că e

dezamăgită de asta.

— Ei bine, nu ţi-*a cerut* nimeni să vii, îi zic.

Mă uit la Ernie, care a aţipit la mine în braţe.

— Deci... cum m-ai găsit, mamă?

— Poliţia i-a urmărit telefonul surorii tale, evident, îmi răspunde. (Băga-mi-aş n-ar fi trebuit să-l pornesc deloc. Ştiam eu că e riscant.) Deşi nu înţeleg nicicum de ce e telefonul lui Elizabeth la tine... poliţiştii vor sosi aici în orice clipă. Trebuie doar să parcheze maşina. Îmi aruncă o privire sfredelitoare. Ştii că sora ta e moartă?

O privesc fix şi nu scot o vorbă.

Domenico îşi drege glasul.

— Păi... noi vom pleca, ne zice.

Domenico se îndreaptă către canapea. Cei doi malaci stau răscrăcăraţi pe ea. Giuseppe are gura căscată şi îi curge un firicel de salivă pe barba nerasă. Riccardo stă cu un picior pe fotoliu, celălalt atârnându-i pe podeaua sufrageriei. Domenico îi trage un şut în tibie lui Riccardo.

— Băi. *Stronzo. Sveglia.*

Îi trage un dos de palmă peste faţă lui Giuseppe. Cu tot cu inele şi cu încheieturile degetelor.

Cei doi se trezesc şi sar în picioare.

— *Che cazzo? Che cazzo?* îl întreabă.

Se freacă la ochi şi cască.

— *Polizia,* le răspunde.

Domenico se întoarce înspre maică-mea.

— Mavis, plăcerea a fost de partea mea. Sper că ne vom mai întâlni cândva.

Nenorocitul chiar face o plecăciune în faţa ei.

Ştiam eu că poliţaii aveau să mă găsească în cele din urmă. Băga-mi-aş trebuie s-o şterg de-aici. Însă, dacă plec, voi trezi suspiciuni. Dacă mă prind, s-a zis cu mine. Poate că nu doresc decât să-mi pună câteva întrebări? Au impresia că-i pot ajuta la rezolvarea cazului. Nătângii ăia cred că Salvatore e vinovatul. Voi fi bine. Acum, că maică-mea e aici, va trebui să fiu Alvie. Voi juca rolul surorii gemene loiale. Mi-ar fi de ajutor dacă Domenico ar pleca dracului de-aici... nu e nevoie decât de un singur cuvânt nepotrivit. O aluzie. Un indiciu. Ar putea să se ducă totul de râpă din cauza lui.

Cineva bate cu putere în uşa de la intrare. Domenico păleşte.

Îmi dau ochii peste cap şi deschid. Nu-mi pasă. E prea târziu. Pe hol se află doi poliţişti. Aceiaşi doi păcălici pe care i-am întâlnit în Taormina, Commissario Savastano şi Commissario Grasso. Ei au venit la domiciliu când a murit Ambrogio. I-am recunoscut din prima.

— *Buongiorno, signora,* mă salută poliţaii.

— *Buongiorno,* zice Domenico.

— *Buongiorno,* zice Riccardo.

— *Buongiorno,* zice Giuseppe.

— *Ciau, ciau, ciau,* le răspund.

— Noi eram pe picior de plecare, zice Domenico. Se întoarce către mafioţi. *Andiamo.*

Cei trei se strecoară pe lângă poliţişti.

— *Arrivederci,* salută Domenico.

Îi privesc cum se îndepărtează pe hol.

Cei doi poliţişti se uită la mine.

— Domnişoara Elizabeth Caruso?

— Nu, e cealaltă, zice maică-mea. Plânge cu sughiţuri. Domnilor poliţişti, ea e domnişoara Alvina Knightly.

Aceştia mă privesc şi se încruntă.

— Şi cadavrul din Taormina? întreabă Savastano.

— *Acela* era al lui Elizabeth Caruso.

Maică-mea e scuturată de un hohot de plâns.

O, Doamne, mai bine-aş fi moartă!

∴

— N-am petrecut decât o noapte în Taormina. Soră-mea m-a scos din minţi. (Măcar partea asta e adevărată.) Aşa că i-am zis că trebuia să mă întorc în Londra. I-am spus că era ceva legat de serviciu. Ştiu, ştiu, n-ar fi trebuit să mint, dar aveam nevoie de un pretext ca să pot să plec. Mă scotea din sărite *în ultimul hal.* Soră-mea era foarte enervantă. Desigur, acum mă simt vinovată. Vorbesc serios. *(Nu chiar.* Era o vacă.) I-am spus că trebuia să mă întorc în Anglia, în schimb, m-am plimbat pe insulă şi am vizitat toate obiectivele turistice renumite. Ba chiar am urcat până pe vârful muntelui Etna; priveliştea a fost superbă.

— Unde aţi dormit? În ce hoteluri? întreabă Commissario Savastano.

Creionul lui e hotărât să-mi înhaţe răspunsul şi să-l treacă în carneţelul cu spirală.

— Am dormit sub cerul liber. Vremea a fost plăcută şi uscată, aşa că nu m-a deranjat.

Maică-mea pufneşte dezaprobator. Crede toate balivernele, fără doar şi poate. Îşi aduce aminte când am dormit în copac...

— Şi ce aţi făcut după aceea?

— Am luat feribotul, pe 30 august, înapoi către continent, după care am luat trenul către Roma. Am vrut să mai vizitez câte ceva înainte să mă întorc în Anglia. Piazza di Spagna, Vaticanul... vă rog să mă iertaţi, însă sunt foarte supărată.

Îmi acopăr faţa cu palmele. Respir greoi pentru o clipă. Inspir adânc şi oftez. Trag cu ochiul pe furiş, printre degete. Ernie se foieşte în pătuţ. Maică-mea mă ţintuieşte cu privirea. Poliţiştii se află de cealaltă parte a mesei şi mâzgălesc ceva în carneţele.

— Nu înţeleg un lucru, zice maică-mea, mijind ochii. De ce e la tine telefonul lui Elizabeth?

Îi arunc maică-mii o privire ucigătoare. Nu pare să bage de seamă. Mai că aş crede că s-a înţeles cu poliţaii să mă condamne pentru omor. Ah, nu. Stai. Probabil că aşa şi e.

— *Sì, sì.* Telefonul va rămâne la noi, intervine Grasso, întinzând mâna. Vă rog frumos, *Signorina* Knightly.

Caut iPhone-ul soră-mii în geanta Prada şi îl scot de acolo. I-l pun în palma întinsă. Îmi storc creierii. Ce se găseşte în telefonul ăla? Ceva incriminator? Cred că mi-am acoperit destul de bine urmele. Am folosit telefonul cel nou când i-am trimis mesaje lui Nino şi când mi-am făcut toate pozele alea în magazinul Prada.

Commissario Savastano ia telefonul şi îl sigilează într-o pungă transparentă din plastic.

— Telefonul meu s-a stricat, aşa că Beth mi l-a dat pe al ei. Mai era şi ea drăguţă *uneori...*

Poliţiştii încuviinţează. Maică-mea se încruntă. Încă nu-i vine să creadă că cea pe care au găsit-o e Beth.

— Dar de ce m-a sunat Beth, când eram în Australia, să-mi spună că *tu* erai moartă?

Poliţiştii se uită nedumeriţi unul la celălalt. Futu-i. Are dreptate. De ce-am făcut asta? N-am vrut să las treburi nerezolvate şi atunci mi s-a părut că-i o idee bună. Am sunat-o pe maică-mea, dându-mă drept Beth, şi i-am spus că Alvie dăduse ortul popii. I-am zis că murise în piscină. Măcar partea aia e adevărată.

Mă fixează trei perechi de ochi. Dintr-odată, mi se face mult

prea cald.

— Cred că nu-ţi aminteşti bine, mamă. Pun mâna peste mâna maică-mii. Cobor vocea. Creierul îţi joacă uneori feste. Îţi spune ceea ce *vrei* să crezi atunci când adevărul e mult prea... nasol.

Maică-mea îşi retrage mâna. Acum plânge, jeleşte de-a binelea. Poate că de-abia acum a acceptat realitatea. E de-a dreptul isterică, la dracu'. Bun. Arată ca una sărită de pe fix. Vor crede povestea mea.

Aud în cap ecoul hohotului de râs al lui Mr Bubbles.

Commissario Savastano îşi mângâie barba nerasă şi încărunţită.

— Aşadar, aţi petrecut noaptea din 26 august la vila familiei Caruso?

— Da. Puteţi să o întrebaţi pe Emilia. E dădaca angajată de ei, le zic.

Poliţiştii încuviinţează. Au interogat-o deja.

— Doar o noapte?

— Da, le răspund.

— Aţi observat sau aţi auzit ceva suspect cât timp aţi stat acolo? Ceva care să vă fi dat de bănuit că sora dumneavoastră se afla în pericol?

— Ăăă, doar o clipă, să mă gândesc... Mă încrunt. Mă prefac că mă gândesc. Că îmi storc creierii. Ştiu că şi-o trăgea cu vecinul de alături – Salvatore, aşa cred că îl chema. Credeţi că asta ar fi putut avea de-a face cu uciderea ei?

La fix.

A fost genial.

Maică-mea scoate un ţipăt strident, de zici că-i un papagal sugrumat.

— Ah da, Salvatore Bottare.

— Da, el e. El e tipul pe care-l căutaţi, le zic.

— Iar dumneavoastră îl suspectaţi pe acest vecin, pe *Signor* Bottare, că ar fi vinovat de crima odioasă?

— Oh, da. El e. Pun pariu că el a făcut-o.

Oftează.

— În regulă.

— Tot ce trebuie să faceţi acum este să-l găsiţi, încerc să arborez un zâmbet triumfător.

Savastano îşi drege glasul. Bea o gură de apă.

— Aseară a fost găsit trupul neînsufleţit al lui *Signor* Bottaro.

A fost descoperit într-o pădure din apropiere de Taormina, destul de aproape de cel al lui Elizabeth. Mă holbez la poliţai.

— Iertaţi-mă, *puteţi repeta*?

— Salvatore e mort.

Simt cum mi se scurge tot sângele din obraji. Chiar mă întrebam unde îl îngropaseră Nino şi Domenico. *Nu* e bine ce se întâmplă.

— Aţi găsit trupul lui Salvatore?

— Da.

— Mort, într-o pădure?

Beth râde isteric la mine în cap.

— Taci dracului din gură.

— Pardon?

— Ah, nu vorbeam cu tine.

Maică-mea se încruntă. Pe mine mă trec toate apele.

— Avem motive să credem că persoana sau persoanele care v-au ucis sora i-au ucis şi pe Ambrogio Caruso şi pe Salvatore Bottaro.

— Oh. Chiar aşa să fie?

Mă foiesc pe scaun.

— *Signorina* Knightly, mai spuneţi-mi ceva: aţi auzit vorbindu-se despre un tablou? Despre un Caravaggio? întreabă Grasso.

Nu-mi iau privirea de la covorul ros. Maică-mea îmi trage un şut în tibie.

— Alvina, domnul poliţist ţi-a pus o întrebare.

— *Totul se duce de râpă,* îmi zice Beth.

Taci taci taci taci.

— Puteţi repeta, vă rog? îi spun.

— Aţi auzit vorbindu-se despre un tablou de Caravaggio cât timp aţi stat la vilă?

— Nu. Cu siguranţă nu. Nici nu ştiu ce înseamnă asta.

Maică-mea îşi dă ochii peste cap când mă aude.

— Un *Car-a-vag-gi-o,* îmi zice. Îşi mută privirea către poliţai. N-a promovat la cursul de artă.

Poliţiştii se uită unul la altul. Îşi pun capacele la pixuri şi îşi închid carneţelele.

— Vă mulţumim, ne-aţi fost de mare ajutor.

Ridic privirea şi încuviinţez. Pe faţă mi se aşterne un zâmbet larg.

— Vă stau la dispoziţie dacă mai aveţi nevoie de ajutor la

investigaţie. Cu orice aş putea să ajut...

Se ridică. Dăm mâna. Pleacă.

Iuhu! Iuhu! Ce *uşor* a fost! Am trecut cu brio peste asta, la dracu'. Sunt o adevărată *profesionistă.* E aproape ca şi cum n-aş avea nimic de ascuns. Nu m-am pierdut cu firea. M-am ţinut de poveste. Asta a fost o performanţă demnă de un Oscar. M-am ţinut tare chiar şi atunci când mi-au dat vestea halucinantă că i-au găsit cadavrul lui Salvo. De-abia am tresărit.

Maică-mea se îndreaptă către mine şi îşi îngustează privirea.

— Indiferent pe unde treci, laşi haos în urma ta.

— Haide, mamă, nu da vina pe mine. A fost momentul nepotrivit, locul nepotrivit. Nimic mai mult.

— Lucrurile sunt mai complicate decât laşi tu să se înţeleagă.

Mă aplec să-l iau pe Ernie în braţe şi îl gâdil sub bărbie.

— Nu, nu sunt. Nu mai exagera atât. Nu mai face din ţânţar armăsar.

∴

Domenico şi zdrahonii lui se întorc după plecarea poliţiştilor şi după ce maică-mea s-a instalat comod la mine în apartament.

— *Totul e în regulă,* îi zic din vârful buzelor. *Au plecat.*

— Ce-au vrut sticleţii ăia? întreabă Domenico.

— Nimic, îi răspund. E-n regulă.

— *Nimic?*

Domenico clatină din cap.

Încui uşa de două ori.

Îşi drege glasul.

— Hm-hm.

Tresar speriată. E un sunet exploziv, de AK47.

— Doamnelor, aş fi deosebit de onorat să vă scot la cină astă-seară.

Oh, Doamne. Te rog, nu. Îmi dau ochii peste cap.

— Nu e nevoie, Domenico. *Serios.*

Domenico se uită la maică-mea. Maică-mea se uită şi ea la el.

— Cunosc un local intim şi fermecător, în Piaţa Navona. E, cum se zice, *romantic.* Priveliştea înspre fântâna magnifică a lui Bernini, Fântâna celor Patru Râuri, este incomparabilă.

— Nu. Nu, *mulţumim,* îi zic.

Îi fac semn din ochi. Îi arunc o *privire,* însă nu se prinde. Sau nu-i pasă. O soarbe pe maică-mea din priviri, de parcă ar fi Marilyn Monroe sau Elena din Troia. Îîîh. Maică-mea îl priveşte şi

ea lung. Ce se petrece? Domenico se pune într-un genunchi, de zici că e pe cale să o ceară de nevastă.

— Când lumina lunii sărută pieile din marmură ale zeilor celor patru râuri, veţi simţi prezenţa Atotputernicului însuşi. E – *come si dice?* – divin.

Îi sărută degetele, apoi desenează o stea. Steaua explodează în aer.

— Nu. Nu, şi gata. *Nu, şi gata,* insist eu.

Maică-mea îşi trece o buclă imaginară după urechea împodobită cu perle, îşi coboară privirea – e încălţată cu sandale Ferragamo – şi îşi muşcă buza de jos.

Domenico se apleacă un pic înspre ea şi îi vorbeşte pe un ton intim.

— Mă voi asigura personal ca papilele dumneavoastră gustative să fie răsfăţate de cele mai somptuoase delicateţuri ale Romei: *baccalá* şi flori de *zucchini* uşor prăjite în aluat, *saltimbocca di vitello* învelite în *prosciutto* dulce, şi *rigatoni carbonara* atât de bune, încât vă vor da lacrimile.

— În niciun caz. Vorbesc serios. *Nu mergem.*

Oh, Dumnezeule mare, cred că *flirtează.* Cât de greţos!

— *Maritozzi* cu frişcă şi coji glasate de portocală. *Tiramisu* scăldat în cel mai fin vin de *Marsala...*

— Ei bine, Alvina, eu vreau să merg, îmi zice maică-mea, netezindu-şi fusta şi foindu-se pe scaun. Mi-e destul de foame. Şi cu asta, basta. Îşi ia poşeta şi e gata de plecare. Mulţumesc, Domenico. Ar fi foarte drăguţ.

Domenico îmi aruncă o privire nedumerită. Pot să-i citesc gândurile: *Alvina? Nu e ăsta numele tău, nu-i aşa? Aşa o chema pe fata pe care am îngropat-o.*

Îmi dreg glasul.

— Cum rămâne cu Ernie? Doarme. Nu poate să meargă.

Ce bine! Asta le-a distras atenţia. Însă pentru câtă vreme? Am încurcat-o.

Ernie doarme în coşuleţ. Sforăie molcom. Văd cum i se mişcă ochii pe sub pleoape. E fericit că visează sâni plini cu lapte (sau ce-or fi visând bebeluşii; e băieţel, aşa că probabil sâni).

Maică-mea se apleacă şi îl înveleşte bine, trăgându-i păturica până sub bărbie.

— Domenico, ce fel de restaurant e cel unde mergem? Ar fi în regulă dacă am lua copilul cu noi?

Domenico se uită la Ernesto, apoi la Riccardo şi la Giuseppe. Cei doi au adormit din nou pe canapea. Sunt mai degrabă animale decât oameni. Dorm mult, ca leii.

— *Non si preoccupi, signora,* îi răspunde Domenico, înclinându-se aproape imperceptibil. Va fi o plăcere pentru oamenii mei să aibă grijă de nepotul dumneavoastră. Vă veţi putea bucura de o seară relaxantă, fără povara acestor responsabilităţi. *Stronzi,* latră Domenico.

Mafioţii se trezesc.

— Aveţi grijă de copil.

Tipii ăştia? Nu. Sper că glumeşte.

— Oh, zice maică-mea. Eşti sigur?

— Mda, intervin eu, *eşti sigur?*

Riccardo se ridică şi priveşte bebeluşul de parcă nici nu ştie la ce se uită. Giuseppe se ridică şi se scarpină în cur, apoi se încruntă la Domenico.

— Bineînţeles, zice Domenico. N-ai de ce să te temi, Mavis. Acum, te rog să mă scuzi, mă duc să-mi schimb hainele...

Îl urmez înspre dormitor.

— Cum rămâne cu Dynamite? îl întreb.

— *Domani.* Mâine. *Un po di pazienza.*

Îmi închide uşa în nas.

∴

Domenico iese din dormitor. Mă frec la ochi ca să văd mai bine. E acelaşi tip de dinainte? Ucigaşul cu sânge rece? Mafiotul ăla prostănac? Încerc să-mi aduc aminte prima oară când l-am văzut în pădurea aia din Sicilia: stătea în bena unei camionete şi fuma un trabuc cubanez. Era îmbrăcat într-o salopetă jerpelită. Avea faţa julită. Unghiile murdare. Grăsan şi dizgraţios. A turnat ciment peste soră-mea. A spus că frate-su fusese „spintecat”, lucru care m-a îngreţoşat de tot. Şi acum, iată-l într-un costum în trei piese, arătând la fel de dichisit precum Chris Eubank, versiunea albă, sau precum Daniel Craig în *Casino Royale.* La patru ace precum Drake, la dracu’. Are cravată mov cu imprimeu *paisley* şi o batistă din mătase, asortată. Pantofii lui sunt atât de lucioşi, oglindă, nu alta. De unde naiba a scos pălăria aia *bowler?* Ah, asta se găsea în cutia pentru pălării. (Ce ţi-e şi cu mafioţii şi pălăriile lor?)

C-adesea judeci omul după port[25]*, deşi mă gândesc că în*

[25] *Hamlet,* actul I, scena 3.

cazul ăsta portul e înşelător.

Maică-mea icneşte când îl vede pe Domenico. Arată de zici că e pe cale să aibă un orgasm.

— *Andiamo,* doamnelor. Să mergem, ne zice, deschizând uşa de la intrare.

22.

Piaţa Navona, Roma, Italia

Stăm afară, la terasa unui restaurant de modă veche, chiar în mijlocul Pieţei Navona. Locul e incredibil. Romantic ca la carte. Suntem eu, Domenico şi mama; zici că suntem ăia din Brady Bunch, la dracu'. Parcă mă şi văd zicându-i „tată" mafiotului ăstuia nemilos.

Citesc meniul. Prin aerul blând al nopţii plutesc arome ademenitoare de *lasagne al forno* şi *spaghetti alla puttanesca.* Lumânările pâlpâitoare aruncă umbre calde prin piaţa străveche. Feţele de masă au imprimeuri cadrilate roşii şi albe. Ni s-au adus măsline de culoarea smaraldului; bag una în gură şi îi mestec pulpa sărată şi cărnoasă. Capodopera vestită a lui Bernini se află la doar câţiva metri depărtare. Cerul înstelat e străpuns de un obelisc egiptean impunător. Din fântâni magnifice ţâşneşte apă înspumată care se revarsă în torente. Îmi aprind o ţigară şi închid ochii, încerc să pretind că nu mă aflu aici, că sunt în altă parte: *mergând cu maşina cu Nino prin Toscana, într-o cadă cu apă fierbinte cu Nino, la Ritz, în pat cu Nino la mine în apartament...*

— Ce obicei împuţit! mă admonestează maică-mea, tuşind din cauza fumului ce vine de la ţigara mea.

Domenico îşi stinge trabucul.

Eu îmi aprind o altă ţigară.

Ding.

Un mesaj. De la el. Bineînţeles.

— ŢI-AU PLĂCUT FLORILE?

Sunt pe cale să-l şterg, însă... n-o fac.

— AU FOST UN DAR SAU O AMENINŢARE?

Un bărbat care cântă la vioară se apropie de masa noastră

micuţă. Interpretează melodia aia despre luna care loveşte cerul ca aluatul unei pizze mari.

— *Asta-i dragostea...* îngână Domenico, bătând din picior în ritmul muzicii.

Îi dă bărbatului o bancnotă de 500 de euro.

— *Grazie. Grazie,* zice bărbatul.

Face un gest larg cu arcuşul şi se întoarce către mama.

— *Signora,* nu aveţi cumva vreo preferinţă?

Maică-mea se îndreaptă de spate pe scaun. Se şterge la gură cu un şerveţel.

— Oh da, mulţumesc. Care e melodia aia pe care o cântă mereu, ştiţi voi, în filmele a căror acţiune se petrece în Italia?

— „Tu Vuò Fà L'Americano"? o întreb.

— Ştiţi voi, piesa aia pe care o cântă Jude Law în *Talentatul domn Ripley?*

— E „Tu Vuò Fà L'Americano", îi zic.

— Cam aşa sună, zice ea. Mericano, mericano, mericano... ta, la, la, la, la, la, la.

— Ah, zice Domenico. *Sì. Sì.* O ştiu. „Tu Vuò Fà L'Americano".

— Da. Aia, confirmă maică-mea.

Băga-mi-aş piciorul, când am zis eu, n-a fost bine, trebuia s-o spună el.

— *Può suonare questa canzone?* îl întreabă Domenico pe muzicant.

Violonistul începe să cânte; e fix lângă urechea mea.

— *'Mericano, mericano, mericano,* cântă maică-mea din toţi rărunchii.

Cred că mă ia o durere de cap. Îmi frec tâmplele, apoi iau cuţitul în mână. Îmi trec degetul mare de-a lungul lamei. Pe cine să ucid prima oară? Pe lăutar sau pe afona de maică-mea? Cine să fie, cine să fie, cine să fie...

— Mavis, zice Domenico, aplecându-se peste masă. Spune-mi, rogu-te. Ce-au vrut poliţiştii azi? Îmi pare atât de rău că a trebuit să plecăm.

Iau în mână paharul de vin, însă e deja gol. Iau în schimb paharul maică-mii şi beau o gură din el.

— Voiau să-i pună nişte întrebări fiicei mele. Se afla în Taormina în perioada în care sora ei geamănă a fost ucisă. Spune-mi, Domenico. De cât timp o cunoşti pe fiica mea?

Domenico se încruntă şi se uită la mine.

— De când a ajuns în Taormina.

— Deci nu de foarte multă vreme.

— Nu.

— Şi n-a încercat încă să se culce cu tine?

— *Mamă,* îi zic.

Cum poate să-l întrebe aşa ceva?

Domenico mă priveşte.

— Nu, încă nu, îi răspunde.

— Te numeri printre cei norocoşi, îi spune. Unul care i-a scăpat printre degete...

Scrâşnesc din dinţi. Dacă sparg paharul ăsta, aş putea să folosesc un ciob ca să-i tai gâtul.

— Mai vrei vin? întreabă Domenico, turnând vinul roşu în paharul oricum pe jumătate plin al maică-mii.

Îîîh, încearcă să o îmbete. Începe să arunce cu insulte; funcţionează.

— Oh, mai vreau şi eu, îi spun în timp ce goleşte sticla.

— Mulţumesc, îi spune maică-mea, sorbind o înghiţitură. *Delizioso.*

Domenico şi maică-mea ciocnesc paharele pentru a şasea sau a şaptea oară. Eu mă holbez la scaunul gol aflat de cealaltă parte a mesei, în dreptul meu. Parc-aş fi invizibilă.

— Sper că îţi place porţia de linguine, Mavis. Spune-mi, e pe gustul tău?

— Oh da, îi răspunde maică-mea. Domenico, engleza ta e *desăvârşită.* Pot să te întreb unde ai învăţat-o?

Şi eu m-am întrebat asta... e foarte în stil Regency[26].

— Am învăţat engleză la şcoală, ca toţi copiii din Sicilia. Dar am fost îndeajuns de norocos încât să deţin un exemplar în engleză din *Persuasiune* de Jane Austen. E cartea mea preferată, îi zice. Se întoarce către maică-mea şi se întinde să-i ia mâna într-a lui. „Îmi străpungi sufletul. Sunt jumătate agonie, jumătate speranţă. Nu-mi spune c-am sosit prea târziu, că astfel de sentimente nepreţuite au dispărut pentru totdeauna. Mă ofer ţie din nou, iar inima mea îţi aparţine chiar mai mult decât acum opt ani şi jumătate, când aproape c-ai frânt-o”.

— Oh, Domenico.

[26] Stil britanic ce s-a manifestat în arhitectură, îmbrăcăminte şi mobilă la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi începutul secolului al XIX-lea, şi care s-a remarcat prin trăsături sofisticate, complexe.

Maică-mea îşi face vânt cu lista de vinuri.

— „Să nu se mai spună că bărbatul uită mai repede ca femeia, că dragostea lui piere mai repede. N-am iubit pe nimeni în afară de tine”.

— Vai mie.

Înfig furculiţa cu furie în pastele din faţa mea. Şterg sosul din farfurie cu ultima bucată de ravioli. Preţ de câteva clipe rămânem într-o tăcere stânjenitoare.

— Alvina, zice maică-mea.

Domenico se încruntă.

— Elizabeth?

— Beyoncé, le zic.

— Alvina?

— Betta?

— Staţi că tuşesc, le spun.

— Nu poţi să ceri un pahar cu apă? întreabă maică-mea.

— Haide să mergem până la baie, îi zic.

— Ei bine, *tipul* pare un tânăr amabil, i se adresează maică-mea uşii toaletei.

Se referă la *Domenico?*

— Mda, sigur. E un scump.

Trag apa la toaletă şi mă întâlnesc cu ea la chiuvete.

— În ce domeniu lucrează? mă întreabă, înfoindu-şi părul.

Se priveşte în oglindă şi îşi ţuguie buzele. Apoi se mai dă încă odată cu ruj, chiar dacă nu e nevoie.

— Extermină dăunători, îi răspund.

Cam cum faci tu cu parfumul tău...

Mă întind după săpun şi dau drumul la robinet. Apa îmi opăreşte mâinile.

— Ah. Ei bine, *face* ceva folositor. Apelează multă lume la el pentru o astfel de treabă? Mă refer acolo, în Taormina?

— Ai fi surprinsă... e o slujbă sezonieră.

Îşi deschide trusa de machiaj şi se pudrează.

— Din câte se pare, se câştigă foarte bine. Ai văzut câţi bani i-a dat acelui muzicant? O bancnotă de 500 de euro.

— Ah da, se câştigă bine. De fapt nu, nu se câştigă atât de bine.

— Alvina, voi fi sinceră cu tine. Oftează. Lucrurile între mine şi Rupert *nu* merg bine.

Îîîh. Cel de-al doilea soţ al mamei, Rupert Vaughan

Willoughby, e cel mai mare ratat de pe Pământ. (Ah nu, ăla e Nino. Atunci, ăsta e pe locul *doi.)*

— Serios? Oare de ce?

S-a prins în cele din urmă că eşti un sucub? Ţi-a observat coada de şarpe şi ghearele de pasăre prădătoare? A descoperit că eşti Regina Demonilor?

— Sunt deja câţiva ani de când nu s-a mai ridicat la înălţimea aşteptărilor în *dormitor.* Iar eu sunt femeie. Am şi eu nevoile mele.

Oh Dumnezule, n-ar fi trebuit să o întreb. Nu mă aflu aici. Nu iau parte la discuţia asta. *Nino într-un Lamborghini. Nino în slip. Nino uns cu Nutella...*

Mă îndrept către uşa de la baie, însă maică-mea continuă să vorbească de una singură în faţa oglinzii, transfigurată precum Vrăjitoarea cea Rea când o priveşte pe Albă-ca-Zăpada.

— Cum să-ţi zic, n-a fost niciodată mai mare decât o *ciupercă,* însă mai demult încerca măcar...

— Mamă, eu plec. Paaaaaaa.

— Mă mut la tine împreună cu Ernie. Vom sta în camera pentru oaspeţi, îmi zice.

Împing uşile şi mă întorc în restaurant, încercând să-mi stăvilesc senzaţia de greaţă. Nu vorbeşte serios. Nu va rămâne la mine. Îmi şterg informaţia asta din minte.

Domenico mă aşteaptă imediat după colţ. Mă împinge într-o firidă şi mă lipeşte de un perete.

— *Che cano?* îmi şuieră în ureche.

Îmi dau ochii peste cap.

— Acum, ce mai e?

— Tu eşti... *cealaltă soră geamănă?*

Oh Dumnezeule, nu asta, *nu din nou.* Deja m-am săturat *până peste cap...*

— Mda, pupă-mă-n cur.

Îşi bagă mâna în buzunarul hainei. Simt cum mă împunge cu pistolul. Mi-l înfige sub coaste, în diafragmă.

— Bine. Bine. Pot să-ţi explic.

— Aştept, îmi zice.

Şi acum, ce?

Beth îmi zice:

— *S-a terminat*, *Alvie.*

— *Ambrogio* a ucis-o pe Elizabeth fiindcă îşi dorea să fie cu

mine...

Hai c-am dres-o. Felicitări!

Domenico ridică din sprâncene. Cred că pune botul.

— *Minchia.*

— Aveam o aventură cu el. Soră-mea trebuia să dispară din peisaj...

Bravo, Alvie! E *perfect.* Te descurci *de minune.* Nota zece cu felicitări pentru că nu te-ai pierdut cu firea. O să o muşte momeala, fraierul.

— Deci, *Ambrogio* a ucis-o pe Elizabeth? *El* a omorât-o?

— Da. Săptămâna trecută, îi răspund. Vezi tu, *eu* am fost dintotdeauna preferata lui...

Eu am fost geamăna mai sexy. Aş putea să povestesc ore-n şir despre faptul că Beth era praf în pat. Aş putea să-mi înşir toate calităţile şi să-i terfelesc numele prin noroi.

— Iar sora ta şi-o trăgea cu Salvatore?

— Da, dar cum ai aflat asta?

— Mi-a spus Nino, îmi răspunde Domenico.

Chiar. Presupun că are sens. Nino şi Domenico sunt ca fraţii. Se cunosc de foarte mult timp.

— Iar atunci când *Salvatore* a aflat că Beth a fost ucisă...

— L-a ucis *la rândul lui* pe Ambrogio.

— Exact, îi zic. Domenico. Te... rog... dă-mi drumul, îmi pare rău c-am minţit.

Flutur din gene. Îmi scot pieptul în evidenţă. Încerc să joc cât mai bine rolul de „domnişoară la ananghie”.

Mă împunge şi mai tare cu ţeava pistolului. O să-mi străpungă dracului plămânii cu el.

— Să nu mai faci asta niciodată, îmi zice.

Scutur din cap.

— Nu mai fac.

Îmi dă drumul şi se îndepărtează. Mă sprijin de perete. După ce îmi trag sufletul, îl urmez pe coridor.

Când ajungem înapoi la masă, ne întâlnim cu maică-mea. Domenico se uită urât la mine.

— Ah, iată-vă, bolboroseşte maică-mea. Cerem nota de plată?

∴

Ne întoarcem pe jos la apartament, iar Domenico şi maică-mea au luat-o înainte. Eu îi urmez la câţiva paşi în spate. Briza e diafană, precum un pulover Gucci din caşmir şi lână merinos.

Clinchetul apei dintr-o fântână aduce cu note de Vivaldi. Platanii uriaşi se unduiesc uşor în vânt în timp ce noi ne deplasăm pe sub crengile lor. Cotim şi o luăm înspre un pod peste Tibru. Apa şerpuieşte şi străluceşte în lumina argintie a lunii.

— Ah, Domenico, *ce frumos* e! remarcă maică-mea, admirând priveliştea.

— *E bella come te,* Mavis. *E la fel de frumos ca tine.*

Cotim şi ajungem pe strada şerpuitoare unde locuiesc eu, pavată cu dale din piatră şi străjuită de balcoane. Uşile vechi din lemn sunt decorate cu capete de lei fioroşi. Pentru liniştea mea, mă uit împrejur după Nino, însă nici urmă de el. Cel puţin deocamdată. Domenico şi maică-mea se ţin de mână. Mă simt în plus.

— Ei bine, Domenico, îţi mulţumesc pentru o seară minunată. Chiar nu era nevoie să ne răsfeţi astfel. Te-ai comportat ca un adevărat cavaler. Alvina, mulţumeşte-i.

— Mda. Mulţam. Merci, îi zic.

Asta are impresia că am cinci ani.

— *Signora,* plăcerea a fost de partea mea. Eşti cel puţin la fel de tânără şi de frumoasă ca fiica ta, dacă nu chiar mai mult. Sper că ţi-a plăcut cina?

— Oh da. Foarte mult. Mi-a plăcut în mod deosebit vinul roşu. Îmi mai spui o dată cum se numea?

— *Regina di Renieri.*

— Ah, da. *Regina,* zice ea, sughiţând.

— *Regina* înseamnă *regină,* îi explică Domenico.

Pe bune, cui dracu' îi pasă?

— Şi mi-au plăcut la nebunie ciocolatele servite alături de desert. Cum le zicea, oare, *Baci?*

— *Sì, Baci. Baci* înseamnă *săruturi.*

— Au fost prea dulci pentru gustul meu, intervin eu. Cam siropoase.

Urcăm şirul nesfârşit de trepte care duc la apartamentul meu. Ajunşi la capătul lor, gâfâim cu toţii cât timp îmi caut cheile. Se pare că Domenico şi cele două matahale ale lui se simt ca acasă. Nu ştiu unde va dormi maică-mea. Apartamentul n-are decât două dormitoare. Va trebui să iasă şi să-şi găsească un hotel... la ora asta târzie din noapte. Cu tot cu bebeluş. Dăm uşa de perete şi intrăm în sufragerie. Riccardo şi Giuseppe ridică privirile către noi. Se joacă cu Ernesto, care râde, gâdilându-l pe

burtică şi ciufulindu-i părul în timp ce se târâie în patru labe pe podeaua sufrageriei. Peste tot în jurul lor sunt împrăştiate jucării pentru copii. Se pare că s-au distrat pe cinste.

— Vă urez noapte bună, zice Domenico, sărutând mâna întinsă a maică-mii.

Maică-mea chicoteşte ca o fetişcană.

Îmi dau ochii peste cap.

— Noapte bună, le zic. Mă duc la culcare.

Nu mai suport situaţia asta. Seara asta a fost infernală. *Nu se poate* să fie mai rău de-atât. Trântesc uşa de la camera mea şi cad lată pe pat. Mă holbez la tavan. Într-unul din colţuri se vede o pată de umezeală. Trebuie să provină de la o ţeavă spartă de deasupra. Sting lumina şi sunt pe cale să adorm, când aud o bufnitură în perete.

BUF.

BUF.

BUF.

BUF.

— Domenico. Armăsar italian ce eşti.

— Fă dragoste cu mine, Mavis. Regina mea.

Oh Dumnezeule, *puteam să bag mâna-n foc c-o să se întâmple asta.*

— Întrece orice scârboşenie, zice Beth.

De data asta, sunt de acord cu ea.

Îmi îngrop capul în pernă. Nu mă ajută cu nimic să blochez zgomotul.

BUF.

BUF.

BUF.

BUF.

Uşa de la dormitorul meu se deschide cu un ZBANG puternic. Mă ridic în capul oaselor şi aprind lumina.

Acum ce mai e?

Îl zăresc pe Domenico stând în tocul uşii, gol de la brâu în jos, în erecţie. *Să mă omoare careva. Şi să o facă acum.*

— Întreabă mama ta dacă nu ai vreun prezervativ.

Deschid gura şi o închid la loc. Am rămas fără cuvinte.

Nenorocita de maică-mea. Nenorocitul ăsta. Ea are şaizeci şi unu de ani. Aproape şaizeci şi doi. El are jumate din vârsta ei.

— Nu, n-am, îi răspund.

(Ba da, am. Dar nu i-l dau. Am pe undeva prin geanta Prada un pachet de prezervative cu striaţii şi aromă de zmeură, dar le păstrez pentru o ocazie specială. Le ţin pentru când îl găsesc pe Nino.)

— Nu-ţi face griji, îi zic, e prea bătrână să mai rămână însărcinată.

— Ştiu, dar am hepatită A, B şi C.

Închide uşa şi pleacă.

Aud din sufragerie nişte voci estompate. Îl aud cum îi întreabă pe cei doi mafioţi. Cred că unul din ei are un prezervativ, fiindcă după două sau trei minute, iar:

BUF.

BUF.

BUF.

ZIUA A ŞASEA: POLIŢAIUL

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ

Sâmbătă, 29 august 2015
Taormina, Sicilia

Soră-mea e moartă. Eu sunt putred de bogată. A sosit vremea să sărbătoresc. Trag pe nas o linie de cocaină de pe pieptul lui Nino, după care ling ce-a mai rămas. Transpiraţie fierbinte, sărată. Cocaină acidă. Creierul meu se trezeşte din nou. Îi ling pielea. Gura mi-e amorţită. Simt un gust amar. Îmi trec degetele prin părul fin şi negru de pe pieptul lui Nino.

— Mai vrei să prizezi o linie? îl întreb, întinzându-i bancnota de cincizeci, făcută sul. Haide, mai prizează una. Chestia asta e mişto rău.

Nino pregăteşte cocaina pe trupul meu. Prizează o linie între sânii mei. Mă linge de la pubis până la gât.

— Hei. Opreşte-te. Mă gâdilă, îi zic, zvârcolindu-mă ca să scap din mâinile lui.

Mă mai linge un pic pe faţă, apoi mă muşcă de ureche.

— Opreşte-te. Stai. Te omor, îi zic.

Limba îi e fierbinte şi umedă.

Îi trag una peste cap cu perna. El se preface că e mort. Din pernă iese o pană mică, albă, care aterizează lin pe pat. O urmăresc cum se aşază pe aşternuturi, apoi mă întind lângă el. Mi se pare atât de erotic să mi-o trag în patul surorii mele gemene moarte. Aşternuturile poartă încă mirosul de Armani Code Black al lui Ambrogio. Lenjeria intimă împrăştiată pe podea e a surorii mele. Până şi rujul cu care m-am dat e al lui Beth: Rouge Allure, de la Chanel. I-am lăsat lui Nino urme pe sculă.

Ascultăm liniştea care palpită, noaptea pustie cufundată în linişte. Nu mai există nimic dincolo de zidurile astea. Noi suntem totul. Salvatore nu mai zace mort pe podeaua din bucătărie. Domenico nu e aici să cureţe mizeria. Nu există nicio soră îngropată în pădure, niciun Ambrogio rece, la morgă. Tot ce

contează suntem eu şi Nino. Lumea se învârte pentru noi.

— Betta, îmi şopteşte la ureche.

Îi simt respiraţia caldă pe gât şi mi se face pielea de găină. Îi inspir parfumul bărbătesc, cu note moscate.

— Vino cu mine. Mi-a venit o idee.

Mă prinde de mână şi mă trage în sus. Sare din patul dublu.

— Ce? Poftim? Unde mergem?

— O să fie minunat. O să-ţi placă la nebunie.

Îşi adună hainele de pe jos.

— Am mai făcut asta de o grămadă de ori. E o nebunie. Al dracului de distractiv.

Vorbeşte precipitat. Are ochii sticloşi.

— Ce anume? Ce-i aşa de minunat? îl întreb.

Vreau să rămânem locului şi să mai prizăm cocaină.

Nino e gata de plecare. Mă uit la el cum îşi trage pe picioare blugii albaştri. Trupul lui seamănă cu al lui Brad Pitt, cu al lui Tyler Durden în *Fight Club.* Mă gândesc la scena aia când e în bustul gol în subsol. La scena aia când e gol în baie... Brad e perfect, ca un erou din filmele de acţiune, însă nu se compară cu *el.*

Îmi caut hainele. Chiloţii. Sutienul. Nu-mi găsesc rochia, aşa că dă-o naibii. Acum nu e nimeni prin preajmă care să ne vadă. Cei mai mulţi sunt morţi. Iese pe uşa de la dormitor. Îl urmez pe jumătate goală. Alerg pe coridor în lenjeria La Perla roşie, din mătase, a lui Beth, străbat vila şi ies pe uşa de la intrare. Am ajuns în grădina lui Beth. Zăresc piscina, care pare umplută cu argint topit. O parte din mine se aşteaptă să o văd acolo pe soră-mea geamănă. Dar nu, e moartă: nu fi idioată. Suntem doar noi. Stai liniştită.

Afară aproape beznă, iar deasupra muntelui Etna străluceşte o lună în creştere.

Nino se întoarce şi îmi zâmbeşte larg. Pare mai tânăr, seamănă cu un băieţandru.

Noaptea are miros dulceag şi simt mireasma de bomboane a plumeriei.

Aud greierii cântând.

E o noapte de vară sufocantă.

— Nino.

Râd. Mintea mea e vraişte. Zâmbesc larg. Cânt „Nino. Nino. Nino”, imitând sirena unei maşini de pompieri.

— Grăbeşte-te, Betta. Haide.

Chicotesc întruna. Îmi muşc buza, încercând să mă opresc. E tot ce pot să fac ca nu care cumva să strig *mă cheamă Alvina.*

Împingem nişte frunze la o parte. Trecem de nişte lămâi. De nişte livezi de măslini. De nişte case. Simt cum adie o briză caldă. Ajungem într-un luminiş cufundat în linişte. Atunci îl prind din urmă. Oh futu-i, sunt atât de drogată. Mă aplec şi mă sprijin cu palmele de genunchi; am ameţit. Îmi ridic privirea ca să văd unde mă aflu. Nino se apropie de mine. Mă ia de braţ, iar eu îl urmez. Stăm pe marginea unei prăpăstii în adierea brizei, ne ţinem de mână şi privim peste buza genunii. E a dracului de mare distanţa până jos. Pare periculos. Mortal. Razele lunii aruncă o lumină stranie, unduindu-se pe apa tăcută. Totul e alb-negru, ca într-un film vechi. Inima îmi bate cu putere acum. Ce căutăm aici? Locul ăsta seamănă cu prăpastia în care l-am aruncat pe Ambrogio. Mă trece un fior de gheaţă.

— Nino, care era ideea ta?

— Urmează să sărim.

— Ai înnebunit dracului de tot?

— Ai încredere în mine? mă întreabă.

Mă opresc. E o întrebare foarte bună. Se va descotorosi de mine aşa cum s-a descotorosit de soră-mea? Pe ea a făcut-o să dispară.

Nino mă strânge şi mai tare de mână. Are palma transpirată.

— Uno, due...

— Nino, stai.

— Uno, duc, tre.

Întâi m-a futut, iar acum vrea să mă omoare. O poveste veche de când lumea. Dar de ce? Oh Dumnezeule, ştie că nu sunt Beth? Ştie că i-am ucis şeful? Dacă ar şti că l-am ucis pe Ambrogio, că i-am zdrobit capul cu o piatră, s-ar răzbuna şi m-ar omorî, aşa cum l-a omorât pe Salvo.

Trage de mine şi – nu mă pot abţine – sar.

Deodată îmi dispare pământul de sub picioare şi sub mine se cască un hău...

Un hău...

şi cădem,

cădem,

ţipând.

— AAAAAAAAAAAAA.

Mă izbesc de un zid de aer rece marin.

Lumina stelelor devine difuză.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

Adrenalina e incredibilă, ca niciodată.

Am luat-o razna de tot.

Îmi las mintea într-ale ei şi privesc către noi doi cum cădem de-acolo de sus. Văd cum ni se rostogolesc trupurile. Văd curbura Pământului când se roteşte. E o minge albastră-verzuie care se micşorează.

Apoi ne prăbuşim în apă.

Zgomotul e asurzitor. Aud un RĂGET cumplit şi îmi revin. Sunt cât se poate de lucidă. Vibrez. Simţurile îmi sunt mult prea ascuţite. Mă simt uimitor de plină de viaţă. Iar acum suntem în adâncul apei. Nino smuceşte de braţul meu drept şi mă trage la suprafaţă. Apa e rece ca gheaţa, neagră, densă. Îmi ies din gură bule de aer. Înot cât pot de repede către suprafaţă, dând din picioare. Zbătând din braţe. Nino mă ţine încă de mână. Nu mi-a dat nicio clipă drumul. Ţâşnim amândoi din apa rece sloi în aerul nopţii. Îmi trag sufletul. Stropesc în jur cu apă. Înjur. Tremur de adrenalină.

— FUTU-I. FUTU-I. FUTU-I.

Nino mă sărută. Mă strânge în braţe şi îi simt pielea umedă, alunecoasă. Inimile noastre bat ca una singură. Călcăm apa printre valuri sub cerul vast, înstelat. Ne ridicăm şi coborâm, ne ridicăm şi coborâm, ne ridicăm şi coborâm, ne ridicăm...

Sărutul ăsta. Marea sărată. Buzele lui reci ca gheaţa. Tremur. Mă trec fiori în apă. Şi de-abia pot să respir.

Nino mă trage din nou înspre el.

— Betta, îmi zice. Îţi place?

Uf. Din nou numele ăsta. O să-i spun şi gata.

Închid ochii şi mă abandonez în braţele lui. Îi simt pieptul gol peste al meu.

— Nino, trebuie să-ţi spun ceva.

Mă opresc.

Nu cred că pot să o fac.

În minte îmi apare chipul lui Beth.

Îl privesc temătoare.

Ochii îi sclipesc întunecaţi în lumina lunii.

— Ce este, Betta? Haide.

— E cea mai tare noapte din viaţa mea.

De data asta, eu îl sărut.

23.

Sâmbătă, 5 septembrie 2015
Trastevere, Roma, Italia

Îmi găsesc hainele pe podeaua dormitorului. Le ridic de pe jos şi mă îmbrac. Chiloţi Prada. Pantaloni din piele. Pantofi din piele. Jachetă neagră din piele. Mă uit în oglinda mare să văd cum arăt. Îmi trec degetele prin păr. Mi se duce vopseaua roz. Va trebui să mă vopsesc din nou. Nu *acum.* Am de rezolvat o treabă mult mai urgentă şi mai importantă, părul mai suportă amânare. Mă ling pe vârful unui deget şi îmi curăţ rimelul de ieri, apoi mă dau cu nişte fond de ten ca să-mi acopăr vânătăile – albastre şi verzi – de pe noul meu nas. Îmi aplic un ruj violet. Mă mai dau cu puţin fond de ten. Îmi pun ochelarii de soare cu lentile tip oglindă. Scot pălăria fedora veche a lui Nino. O înclin într-o parte pentru un plus de stil. Încerc să văd cum îmi stă şi invers. Arată fabulos în combinaţie cu părul meu fucsia spălăcit.

Bun.

Sunt gata pentru Dynamite.

Sunt gata să-mi găsesc bărbatul.

Nino îşi va dori să nu se fi pus vreodată cu mine. Va regreta clipa în care ne-am cunoscut. O să-l găsesc şi o să mă culc cu el. (Una scurtă. Doar o doză. Merit asta.) După care îl ucid, încet şi dureros, când îi e lumea mai dragă, când se crede în siguranţă. Iar apoi va dispărea.

Îmi verific din nou ceasul cu cuc. Bun, banii sunt tot în el. Dar azi trebuie să călătoresc fără prea multe lucruri după mine. Nu pot să le car pe toate. S-ar putea să fiu nevoită să părăsesc în grabă locul ăsta. S-ar putea să nu mă mai întorc vreodată.

Înşfac bancnotele din ceas şi mi le îndes în sutienul push up. Bun, altceva? De ce mai am nevoie? Mă uit prin cameră. Nu pot lua toate hainele astea cu mine, nici lubrifiantul, nici periuţa de dinţi electrică... toate sunt grele, voluminoase. M-ar încurca. Va trebui să le aleg cu cap. Aş vrea să am un cuţit de măcelar, însă nu se mai găsesc altele ascuţite în bucătărie. Am căutat deja.

Iau inelul pentru penis şi prezervativele, ţigările şi paşaportul. Nu mai am nevoie de cel al soră-mii; toată lumea ştie că a mierlit-o. Închid fermoarul de la geantă. La drum. Îmi aprind o ţigară.

Intru în vârfurile picioarelor în camera lui Domenico şi mă asigur că încă doarme. E în pat cu maică-mea, iar Ernie doarme dus între ei. Bebeluşul ţine în braţe faţa lui Domenico şi îşi suge degeţelul mare. Portretul unei familii perfecte. Nici acum nu-mi vine să cred că-i place de *maică-mea.* Te pomeneşti c-o fi vreun necrofil? Mă rog, fiecare cu gusturile lui.

Sărmanul Ernie, îl părăsesc *din nou.* E deja a doua oară când fac asta. Nu pot să nu mă simt prost. Să-l părăsesc aşa, lăsându-l cu nebuna de maică-mea şi cu nenorocitul ăsta de psihopat. Bietul copil va avea nevoie de multe ore de terapie. Poate chiar de mai multe decât mine. Ştii ceva? Îl iau şi pe el. Nu vreau să rămână cu maică-mea. O să-l adopt. E un plan super.

Fur copilul, găsesc telefonul lui Nino şi numărul lui Dynamite. Apoi voi lua pistolul.

Podeaua începe să scârţâie când intru pe furiş şi mă uit după arma lui Domenico. Scotocesc prin buzunarele hainei lui, însă nu e acolo. La dracu'. Nu găsesc nici telefonul lui Nino. Nu e nici pe noptieră, nici lângă perete, la încărcat. Ce naiba a făcut cu el? Telefonul face parte din plan.

Pun pariu că Domenico doarme cu pistolul sub pernă. Eu aşa aş face în locul lui. Oare acolo sunt şi telefonul, şi pistolul? Merită să arunc o privire. Mă furişez până lângă pat şi mă uit cu atenţie la faţa lui de brută. Sforăie zgomotos, aşa cum îmi închipui că ar sforăi un căpcăun. Pare să doarmă buştean. La dracu', îmi încerc norocul. Îmi strecor încet încetişor, câte un pic, mâna sub perna lui. El se întoarce pe o parte şi mi-o prinde ca într-o capcană. Nasul lui e la un centimetru de ţâţele mele. Sigur se va trezi dacă o să mă mişc... ei bine, planul *ăsta* n-a funcţionat.

— Băga-mi-aş zic eu, murmurând.

Se trezeşte maică-mea.

— Alvina? zice ea.

Se freacă la ochi şi se ridică în capul oaselor.

Vocea ei îmi zgârie auzul. E mult prea devreme pentru căcatul ăsta. Poartă nişte chiloţi stacojii din mătase. Are machiajul întins şi părul încâlcit. *Oh, Dumnezeule.* Maică-mea şi Domenico. Nu-

mi pot şterge din minte imaginea asta. Închid ochii, însă nu văd nimic altceva decât penisul imens şi erect al lui Domenico. Îmi va rămâne întipărit în minte pentru veşnicie. E ca un fel de screen saver falic, pe care nu ştiu cum să-l şterg. Redeschid ochii rapid.

— Bună, mamă, îi zic.

Domenico se întoarce pe cealaltă parte şi îmi pot retrage braţul.

— Te-ai simţit bine aseară? o întreb.

Bineînţeles că s-a simţit bine; am auzit TOTUL.

— Oh, *da.* Mulţumesc pentru întrebare, îmi răspunde.

Îîîh. Extaz postcoital.

Mă uit la faţa ca de porc mistreţ a lui Domenico, însă doarme buştean în continuare şi sforăie.

N-ai ochi? Nu poţi să spui că-i vorba de iubire.[27]

Nici măcar eu nu mi-aş trage-o cu el.

Aud ceasul cu cuc cântând în cealaltă cameră.

Îmi vine o idee.

— Mamă, aşteaptă o clipă, am un cadou pentru tine. Mă întorc repede în dormitor şi iau ceasul ăla idiot.

Ea mă urmează până pe hol. Îi dau ceasul maică-mii. Ea se uită suspicioasă la cadou, de zici că-i o bombă artizanală.

— L-ai furat din casa bunicii?

— Nu, l-am cumpărat din Londra.

Dă ceasul înapoi cu o oră, apoi mi-l înapoiază.

— Domenico nu ştie *nimic* despre exterminarea dăunătorilor. L-am întrebat care e cea mai bună soluţie ca să scapi de un gândac şi mi-a sugerat să-l împuşc. Alvina, iar umbli cu minciuni?

— Să ştii că asta e o idee foarte eficientă. Gândacii sunt dificil de ucis.

— De ce te-ai trezit cu noaptea-n cap? mă întreabă. Nu-ţi stă în fire.

— Mă duc să cumpăr nişte lapte.

Maică-mea ridică o sprânceană.

— Ei bine, există un început în toate.

Mă uit în ochii ca nişte mărgele ai maică-mii: zici că e un pterodactil din Cretacic. O s-o întreb fără ocoliş.

— Pot să-l iau pe Ernie cu mine? Mai iei şi tu o pauză. Cred că

[27] *Hamlet,* actul III, scena 4.

ţi-ar prinde un pic de ajutor. Eşti prea bătrână ca să ai grijă de un bebeluş.

Maică-mea se încruntă. Nu e convinsă.

— Dacă Celine Dion poate să facă un copil la venerabila vârstă de patruzeci şi doi de ani, atunci eu pot să am grijă de nepotul meu, îmi zice.

— Dar tu ai şaizeci de ani, nu patruzeci.

— Aiurea, îmi răspunde. Medicul meu dermatolog zice că am tenul unei femei de treizeci de ani.

Sigur nu are un asemenea ten. Probabil că şi-o trage cu el.

— Ai vârsta pe care simţi că o ai.

Mi-o închipui pe maică-mea în braţele lui Domenico. Imaginea e mult prea respingătoare.

— Ei bine, cred c-ar trebui să mi-l dai mie pe Ernesto. Seamăn un pic cu Beth, aşa că ar putea să creadă că sunt mama lui.

— Ha. Tu şi sora ta nu semănaţi deloc. Şi cu asta, am încheiat discuţia.

— Dar ţi-am dat un ceas cu cuc...

Din dormitor se aude Ernesto plângând. Maică-mea se întoarce în cameră.

Oftez. Se întâmplă să mai aibă şi ea dreptate din când în când. Mi-a fost destul de greu să târăsc căţeluşul ăla după mine, nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi cu un *bebeluş.* Mi-l închipui pe Ernesto într-un portbebe agăţat de pieptul meu, plângând pe toată durata unui schimb de focuri. Pistoale încinse. Gloanţe care zboară peste tot. Nu, nu, nu, n-am niciun chef de aşa ceva. E greu să „le ai pe toate”. E mult de muncă să şi creşti copii *şi* să ai şi o carieră. La ce dracu’ le stătea mintea feministelor ălora? Poate că pur şi simplu nu am instincte materne atât de dezvoltate.

— Bine. Fie. Nu-mi pasă.

Domenico iese din dormitor. Se întinde şi cască. Gura lui seamănă cu a unui hipopotam. Unul cu o grămadă de plombe.

— Am o vorbă cu tine, îi zic.

Închide uşa în urma lui.

— Dynamite? îl întreb. Haide, să mergem. Acum.

— *Sì.* Putem să mergem azi. Dar s-ar putea să nu vorbească, îmi zice. S-ar putea să-i fie loială lui Nino.

— Dynamite e *o tipă?* îl întreb.

— *Sì, sì,* e o tipă.

Nu ştiu de ce, însă crezusem că e vorba de un tip.

— Nu ai modalităţi prin care să-i faci pe oameni să vorbească?

— Nu torturez femei.

Îl urmez în sufragerie. Pufnesc indignată.

— *Pe mine* m-ai torturat.

— Nici vorbă, îmi răspunde Domenico. Te-am lăsat blocată într-un gard.

Se aşază şi porneşte televizorul.

— Mai ai toate unghiile. Nu ţi-ai pierdut încă niciun deget de la picioare...

— Bine, am priceput.

Comută canalele de la televizor ca să ajungă la ştiri.

— Nu-mi pasă. Vreau s-o văd. O fac eu să vorbească, îi zic.

∴

Locul ăsta îmi pare cunoscut. Nu ştiu de ce. N-am mai fost aici până acum. Toate străzile astea pietruite seamănă unele cu altele. Toate uşile astea din lemn...

Domenico bate cu pumnul în uşa de la intrare.

Aud o voce venind dinăuntru.

— Ai un pic de răbdare, zice.

Uşa de deschide şi... *Rain?* Îmi ia o clipă până îmi aduc aminte exact cine e. Stă în faţa noastră, îmbrăcată în nişte colanţi şi o bustieră, acum transparentă din cauza sudorii, încălţată cu nişte pantofi sport Nike, şi bea un shake din proteine dintr-o cană de blender.

— Rain? întreb eu. Ce cauţi *tu* aici?

Cred că Domenico a greşit uşa.

— Beyoncé? Am încercat să te sun... Mă înşfacă zdravăn şi mă azvârle în hol.

Mă lipeşte de un perete.

— Mi-o *tragi* şi apoi nu-mi mai răspunzi la telefon?

Mă ridică, şi picioarele mele nu mai ating podeaua.

— Poliţiştii. Mi-au luat... mi-au luat telefonul.

Chit că n-are nicio relevanţă, e *adevărat.*

La naiba, schema mea ucigaşă n-ar avea niciun efect. N-are boaşe.

Mă zbat, însă mă ţine foarte strâns. Lovesc în gol cu picioarele.

Îmi dă drumul şi mă prăbuşesc pe podea. Îmi frec umărul. M-a durut.

Târfă nebună de legat.

Cred că mi-a dislocat umărul.

Rain mă trage de mână să mă ridic înapoi în picioare. Îmi iau geanta Prada. Domenico intră în apartament şi închide uşa de la intrare.

— Oh, bună, Domenico, zice Rain.

— *Ciao,* Dynamite.

— Ia stai o clipă. Ce dracu'? *Tu* eşti Dynamite?

— Da. Mă rog, aia e, de fapt, porecla mea... cam ca *Beyoncé,* aş zice.

Rain ne pofteşte înăuntru în hol şi verifică uşa de la intrare. Răsuceşte cheia de trei ori, pune lanţul şi apoi se uită pe vizor. E mai paranoică decât mine. Nu cred că e cineva acolo. Se întoarce şi mă priveşte în ochi, apoi mă sărută scurt pe buze.

— Speram să te mai văd...

— Voi două vă cunoaşteţi? întreabă Domenico, scărpinându-se la ceafă.

— Da, îi răspunde Rain. E o târfă foarte, foarte rea.

Aş putea să spun acelaşi lucru despre ea.

Îşi şterge sudoarea de pe frunte cu un prosop mov.

Clatin din cap. *Cine* e femeia asta? Ce se petrece?

— Intraţi şi luaţi loc, ne invită Rain.

Face un gest cu mâna, poftindu-ne în apartament. Poartă o brăţară Fitbit la mână. Are unghiile turcoaz-deschis. Şi le-a dat cu ojă de când ne-am văzut ultima oară. E o culoare mişto; îmi place.

O urmăm pe Rain în sufragerie. Aerul e încins, sufocant. Nu am mai fost *aici* până acum. Mi-aş fi amintit *aşa ceva...*

În mijlocul încăperii se află o bandă de alergare pornită. De la televizorul cu diagonală mare se aude tare melodia „Drag Me Down" a celor de la One Direction. Băieţii sunt îmbrăcaţi ca nişte astronauţi. În costume portocalii. Cu pletele în vânt. Dansează printr-o navă spaţială lucioasă. Cred că îşi făcea exerciţiile fizice. Rain ia telecomanda şi ia maul lui Harry Styles. Pe pereţi sunt înşirate rafturi pline până în tavan cu cutii din plastic. Sunt sute de cutii stivuite. Zăresc o cutie din carton deschisă, care se află pe podea, chiar lângă uşă; arunc o privire în ea. E plină cu nişte obiecte rotunde, argintii cam de mărimea perelor. Mă încrunt. Seamănă cu nişte grenade. Ah, nu, stai un pic. S-ar putea să fie grenade.

— Când ai spus că lucrezi în *vânzări...* îi zic.

Rain îşi dă jos bustiera transparentă şi colanţii. Îşi scoate chiloţii tanga minusculi, negri, din mătase, şi rămâne goală-puşcă în faţa noastră. Privirile ni se întâlnesc preţ de o clipă, apoi se întoarce şi pleacă. Îi privesc spatele tonifiat şi musculos.

— Mă întorc într-o clipă, ne zice.

Eu şi Domenico ne aşezăm şi ne uităm la MTV.

— Ce fund mişto are! îmi zice. Ţi-o tragi cu ea?

— Da. Ce s-a întâmplat cu Jane Austen?

— Ah, aia a fost pentru mama ta.

Rain se întoarce după vreo şase sau şapte minute, îmbrăcată într-o rochie mini din spandex. Are părul ud. A făcut duş. Arată ca un model Adidas. Vede că o sorb din priviri şi zâmbeşte.

— Îmi plac pantofii tăi sport, îi zic.

— Bun, cu ce pot să vă ajut? ne întreabă Rain. Face un gest cu mâna înspre încăperea aglomerată. Mă gândesc că aţi venit să cumpăraţi o armă.

Eu şi Domenico facem schimb de priviri.

— Acum am nişte puşti grozave cu ţeavă scurtă, proaspăt aduse din SUA. Sau, dacă vă interesează ceva mai de modă veche, am o Lupara din 1972. E foarte frumoasă şi e ca nouă.

Îmi face cu ochiul.

Mă uit în jur prin încăpere. Cutiile astea trebuie să fie pline cu arme. Zici că suntem într-un fel de depozit/sufragerie/sală de gimnastică.

— Nu, nu. N-am nevoie de o armă, zice Domenico, descheindu-se la haină.

I se vede patul pistolului. N-ai cum să nu-l observi.

— Frumos, e un Colt? îl întreabă.

— *Sì*, de 10 milimetri, îi răspunde. A fost al tatălui meu.

— Ah, eu am nevoie de o armă, îi zic.

Domenico clatină din cap.

Rain zâmbeşte larg. E fermecătoare. E mai frumoasă decât îmi aminteam. Seara aia e învăluită complet în ceaţă. E o arătare. O zeiţă.

— Şi ce anume ţi-ai dori, scumpo?

În mod normal aş zice *cu cât mai mare, cu-atât mai bine.* Dar sunt pe fugă. Sunt subtilă. Vicleană. O ucigaşă sub acoperire.

— Ceva micuţ, care să-mi încapă în buzunar?

Îi arăt buzunarul hainei.

— Hmm. Să văd.

Ia o mapă de pe un raft şi răsfoieşte câteva pagini.

— *Pam-pi-pam-pi-pam.* Ah, da, am un Diamondback de 9 milimetri, un Karh Arms CW380, un Kel-Tec P-32, un FN Baby Browning .25 sau un NAA-22S scurt. Sunt toate arme excelente. Cele mai bune din gama lor. Pe care ai vrea să le vezi?

Se uită răbdătoare la mine. Picioare suple. Abdomen plat. Frate, mi-aş dori şi eu să arăt aşa. Însă fără să fiu nevoită să alerg pe banda aia.

— Pe primul, ăla cu diamantele.

Încuviinţează, apoi se întoarce. Mă uit la ea cum se îndreaptă către un şir de cutii, apoi cum se urcă până pe ultima treaptă a unei scări pliabile. Ia de sus o cutie mică şi neagră din plastic şi mi-o aduce.

— Iată-l. Acesta e DB9-le.

Deschide capacul cutiei şi scoate la vedere un pistol micuţ, negru mat. Mânerul are un model cu diamante: e un design drăguţ, cu forme evazate din plastic, însă nu are pe el bijuterii adevărate. Păcat. Mă gândesc că aş putea să cumpăr nişte strasuri ca să-l înfrumuseţez un pic.

— Nu-i aşa că e minunat? mă întreabă.

Domenico se încruntă la mine.

— Nu ăsta-i motivul pentru care am venit aici...

— Ah, nu? întreabă Rain, ridicând privirea.

— Nu, confirm eu. Însă, dacă tot suntem aici...

Iau pistolul din cutie. E uşor, atât de uşor de nici nu zici că e adevărat. Pare mai degrabă o jucărie pentru copii, dar ştiu că e letal. Poate să-ţi găurească ţeasta. Poate să-ţi zdrobească rotula.

— Atunci, de ce-aţi *venit* aici? întreabă Rain.

Îşi ţine mâinile în şold. E atât de tonifiată, încât zici că practică înot sincron.

Încerc să ascund pistolul în buzunar. Încape perfect.

— Voiam să te invit în oraş astă-seară. Ştii tu... să te invit la cină.

— Te referi la o întâlnire? mă întreabă.

— Da, la o întâlnire.

Se apleacă şi mă sărută. Are buzele moi, calde şi dulci de la shake-ul de proteine.

— Nino, zice Domenico. L-ai văzut de curând?

— Cine întreabă? zice Rain.

— Eu.

— Oh... *acel* Nino, zice ea, întorcându-se înspre mine. Deci despre el vorbeai. Ce ciudat că îl cunoaştem amândouă pe acelaşi tip.

Domenico clatină din cap şi îşi aprinde un trabuc.

Ha, Domenico, ai văzut? Nici n-a fost nevoie de *tortură.*

— L-am văzut. *Cât daţi?* întreabă ea.

Se uită la Domenico, apoi la mine.

Domenico oftează.

— O să cumperi pistolul ăla penibil, Alvina?

Scot pistolul din buzunar. Îl cântăresc într-o mână, apoi în cealaltă. Simt diamantele micuţe ieşite în relief şi îl mângâi ca pe o pisică.

— Ştii ce, cred că da.

— Cât costă informaţia şi pistolul? Arunc un ochi la cutia din carton de lângă uşă. Aah, şi o grenadă. Vreau şi una din aia.

S-ar putea să-mi fie de folos. Nu ştii niciodată. Am impresia că m-aş distra pe cinste cu aşa ceva.

Domenico îşi dă ochii peste cap.

— Eşti sigură că ştii cum să le foloseşti? Sunt foarte periculoase.

— Da, ştiu, de-aia vreau una.

— Pot crea un adevărat prăpăd. Sunt mai puternice decât un pistol.

— Dumnezeule, nu mă mai trata cu superioritate! Înţeleg. *Îmi doresc una.*

Domenico ridică din umeri şi se întoarce înspre Rain.

— Cât fac informaţia, pistolul şi grenada?

Rain dă pe gât restul de shake de proteine.

— E absolut dezgustător. Nu ştiu de ce continui să beau aşa ceva. Vă pot servi cu ceva, oameni buni? Un pahar de whisky sau de *julep?*

— *Niente,* zice Domenico.

— Eu vreau un pahar cu whisky, îi zic.

Simt nevoia de un pahar. Am intrat în panică. A fost oare Nino chiar în camera asta? A stat exact în locul în care stau eu acum? Ce treabă a avut pe-aici? Au făcut sex? *Femeie, mult primejdioasă!*[28] Şi-a tras-o cu omul meu? Deschide dulapul cu

[28] *Hamlet,* actul I, scena 5

băuturi şi toarnă câte un pahar. Unul pentru ea şi unul pentru mine. Îmi întinde un pahar cu vreo două degete de whisky; e de un auriu-închis, ca mierea.

— Vrei gheaţă? mă întreabă.

— Nu, îl beau sec, îi răspund.

— Care e genul tău preferat de restaurant?

— Nu ştiu? Italian? răspund eu.

— Deci, cât face? ne întrerupe Domenico.

Voi plăti, oricât va costa. Nu mai pot suporta situaţia asta. Nu-mi face bine la sănătatea mintală. Trebuie să-l găsesc *urgent* pe ticălosul ăla. Devin foarte stresată. Nici nu-mi aduc aminte când am compus ultima oară un haiku. Mintea mea e complet răvăşită. Beau whisky-ul dintr-o înghiţitură. Mă arde pe gâtlej.

— Zece mii de euro, zice Rain. Şi vă dau din partea mea nişte muniţie pe gratis.

Pune nişte gloanţe în cutie, alături de pistol.

Domenico scoate un fluierat printre dinţi.

— Fie, îi zic. Unde e?

Ea ridică dintr-o sprânceană subţire, perfectă. Nu-şi ia ochii de la mine.

— Vreau banii înainte, iubire.

— Nu mă lua cu *iubire.* Scot din sutien un teanc gros de bancnote. Una, două, trei, patru...

Număr zece mii de euro.

— Nino a venit aici acum câteva zile.

Ştiam eu. I-am simţit mirosul.

— Voia o identitate nouă. I-am făcut rost de paşaport, de permis de conducere...

— O, îmi dai şi mie unul?

— Şi-a schimbat numele în „Luca Mancini”.

— Luca? Ce dracu’?

— Şi şi-a cumpărat un pistol. Un Glock 40 nou...

BUF. BUF. BUF.

Bate cineva la uşă.

De afară, se aude o voce strigând.

— *SIGNORINA. POLIZIA.*

24.

Piazza della Republica, Roma, Italia

— *POLIZIA. POLIZIA.*

E vocea unui puşti: ascuţită şi plângăcioasă.

— Băga-mi-aş. E băiatul care stă de pază, zice Rain. Să mergem.

Îndeasă banii într-o poşetă de pe canapea. E o gentuţă Marc Jacobs, în nuanţa safirului, ca ochii ei.

Domenico mârâie.

— *Che palle.*

— Urmaţi-mă, ne îndeamnă Rain.

O zbugheşte înspre partea din capăt a apartamentului şi iese pe uşa de la bucătărie. Avem noroc că ne aflăm la parter.

Îmi iau pistolul din cutie, plus un pumn de gloanţe şi grenada. Îi urmez pe Rain şi pe Domenico afară din apartament şi traversăm grădina.

Îmi îndes muniţia în buzunare şi dăm buzna pe poartă afară din grădină.

Rain se întoarce şi îi aruncă o privire furioasă lui Domenico.

— De ce-au venit poliţaii aici?

— Nu ştiu. *Eu* nu i-am chemat.

— *Beyoncé?*

— *Habar n-am.*

Pun pariu că poliţaii ăia sicilieni sunt iar pe urmele mele. O, frate, de ce nu-mi dau pace? Voi fi mereu pe fugă?

Rain, Domenico şi cu mine alergăm pe o stradă pietruită care dă într-o piaţă aglomerată. La Piazza della Rotunda. Ca să vezi, iată Panteonul. Cât de mişto! E superb. Maiestuos. Al dracului de sublim. Are mai bine de un kilometru înălţime şi nişte coloane impunătoare şi un dom imens. Faţada e inscripţionată cu litere romane. Habar n-am ce scrie. Mă uit în jur după poliţişti, însă nu-i zăresc. Nu încă.

— Vă duc la locuinţa lui Nino, ne zice Rain. Pe-aici, haideţi.

O urmăm şi traversăm piaţa.

— Hei, mai încet.

Am obosit. Tipa e mult mai în formă decât mine.

Trecem în fugă pe lângă un restaurant din care răsună voci

vesele. Ar fi locul perfect unde să stai şi să observi oamenii. Aş putea sta acolo toată ziua, mâncând chipsuri cu sare şi bând vin alb şi rece. Dar, mă rog, nu chiar acum; avem treabă. Îl vom găsi.

Să-mi bag piciorul.

ACUM E-ACUM.

Din clipă-n clipă.

Cotim şi o luăm pe o stradă. Rain se opreşte şi arată cu degetul către o clădire.

Obloane în nuanţa piersicilor. Ziduri crem. Ghivece cu flori drăguţe.

— Îţi baţi joc de mine? Acolo e?

— Şşt, zice Domenico.

Îşi scoate Colţul imens. Eu pun mâna pe Diamondback.

Mă opresc.

Se simte tensiunea din aer.

Dintr-odată, se aude un sunet asurzitor:

PAC. PAC.

Mă întorc.

Rain e la pământ.

În mijlocul frunţii i-au răsărit două găuri negre. Futu-i. Ce-a fost asta? *Eu* am făcut-o? Mă uit atentă la pistol. Mă uit prin ţeavă. Dar e rece. N-am tras eu. Nici măcar nu e încărcat. N-am fost eu. Atunci cine? Poliţaii? Domenico? Ridic privirea şi îl văd pe Domenico cum traversează piaţa în fugă. N-avea cum să fie el; era în faţa mea. Îi puteam vedea mişcările. Oamenii ţipă. Vorbesc serios, *ce se petrece*? Studiez piaţa. Nici urmă de poliţai. Dar atunci... Nino. Desigur. Trebuie să ne fi zărit. Suntem chiar lângă apartamentul lui. Mă uit în sus şi văd o fereastră deschisă. Prin ea flutură perdeaua din mătase. Ne-a văzut sau ne-a auzit. Nemernicul ne aştepta. Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Că îmi vuieşte capul. Mă uit la pieptul lui Rain. Nu se mişcă. Nu respiră. Nenorocitul de Nino. Ce situaţie de căcat. De ce a trebuit s-o ucidă pe Dynamite? Eu ce fac, de ce *rămân aici?* Trebuie s-o iau la sănătoasa.

Aud zgomotul unei sirene.

Îşi face apariţia o maşină mică de poliţie. E elegantă, neagră, cu dungi subţiri roşii, inscripţionată cu alb *„Carabinieri”.* Virează la dreapta şi se îndreaptă înspre mine, blocând capătul străzii.

Din ea iese un poliţist care strigă la mine.

— Bla, bla, bla, bla, bla.

Îşi îndreaptă *pistolul* fix către capul meu. Cobor privirea şi văd Diamondbackul din mâna mea. Mi se înmoaie picioarele. Îmi ţiuie urechile. Mă întorc şi fug înapoi prin piaţă. Trec de o fântână. De o străduţă lăturalnică. De o cafenea cu terasă. Roma trece zbârnâind pe lângă mine într-o vârtej ameţitor. Gâfâi. Sunt transpirată. Respir precipitat. Inima îmi bate cu putere, încotro mă îndrept? Fug şi fug şi fug. Imediat ce o rup la fugă, îmi dau seama de greşeală. Sunt *o catastrofă* la alergat. Unde mi-a fost capul? Oh, Dumnezeule, trebuie să mă aşez.

Găsesc o firidă şi mă prăbuşesc, sprijinindu-mă cu spatele de peretele rece din piatră. Îmi aprind un Marlboro Light şi trag nervoasă din ţigară. Şi apoi, din senin, cineva mă plachează, la dracu'. BUF. Sunt la pământ. Văd o uniformă albastru-închis. Pistolul altcuiva. Scap ţigara şi Diamondbackul.

Băga-mi-aş abia primisem pistolul ăla.

— *Tu sei în arresto,* îmi zbiară poliţaiul în ureche.

Se lasă cu toată greutatea pe mine, strivindu-mă la pământ.

— În *engleză,* te rog. Ţi se pare cumva că *arăt* a italiancă?

Când o să bage lumea la cap lucrul ăsta?

— *Sunteţi arestată,* îmi traduce.

— Bine. Mda, m-am prins.

Praful de pe stradă îmi intră în nas şi în gură. Poliţaiul mă rostogoleşte pe spate şi apoi mă pironeşte din nou la pământ. Îmi prinde cu un clinchet nişte cătuşe metalice. Mă smulge de pe jos şi mă împinge fără ca măcar să verifice dacă sunt în regulă. Pe bune, unii oameni sunt *complet lipsiţi de maniere.*

— E strigător la cer. Nu *eu* sunt vinovată.

Cătuşele mă strâng. Sunt incomode. Mă târăşte spre maşina lui. O altă maşină de poliţie, urmată de încă una, gonesc către piaţă.

— Alooo, faci o greşeală imensă.

Poliţistul îmi împinge cu putere capul în jos. Mă trânteşte pe bancheta din spate a maşinii, apoi urcă degrabă la volan. Calcă acceleraţia la podea, iar sirenele încep să urle.

— Ce dracu' crezi că faci? Ţi-am zis deja că nu eu sunt vinovata.

— Stăteai lângă un *cadavru* şi ţineai în mână un *pistol,* îmi strigă poliţaiul din faţă.

— Ştiu. Ştiu. Dar nu eu am *împuşcat-o.* N-ai prins persoana

potrivită. Îţi jur.

— Vom vedea. Vom face autopsie.

— *Ha ha,* zice Beth. *De data asta au pus gheara pe tine.*

— Vreau să-mi iau dracului un avocat.

25.

Piazza Venezia, Roma, Italia

E cât se poate de *firesc.* Am fost prinsă fix de *data asta,* când nu eu i-am ucis. E o situaţie ironică, exact ca în piesa aia a lui Alanis (n-am nevoie de o lingură; am nevoie de un pistol). Mă vor elibera însă. Trebuie să o facă. Nu au de ales. Vor vedea că e un glonţ diferit. Îşi vor da seama că s-a tras de la distanţă. Cel puţin, aşa sper. Toată situaţia asta seamănă cu o glumă proastă. SUNT ATÂT DE FURIOASĂ.

— Nino. El ce cel pe care îl căutaţi. El e nenorocitul de *ucigaş în serie.*

Îi arunc o privire nervoasă poliţaiului prin oglinda retrovizoare. Oh, e chiar drăguţ, dacă mă gândesc mai bine. E prima oară când am stat să-i iau seama pe îndelete. Seamănă leit cu un prinţ Disney. E versiunea italiană a lui Aladdin: are plete, sprâncene dese, ochi frumoşi. E chipeş chiar şi când stă încruntat (mă priveşte încruntat chiar acum). Am o slăbiciune pentru bărbaţii în uniforme şi pentru *poliţaii italieni,* trebuie să recunosc. Aproape că a meritat să fiu arestată. Deja m-am excitat.

Maşina goneşte pe străzile aglomerate, virând ca să evite traficul. Sirenele urlă. Luminile albastre sunt pornite. Cătuşele îmi lasă urme adânci în piele la încheieturi. Noroc că îmi pot ţine mâinile în poală. Ha, tipul ăsta-i un ageamiu. Trebuia să-mi fi prins mâinile la spate. Cu toate astea, nu am cum să mi le scot. Îmi sprijin capul de geam şi oftez adânc. Ce situaţie de tot *căcatul.* Trebuie să scap de aici. Trebuie să-l găsesc pe Nino. Nenorocitul. Nu-mi vine să cred că abia a împuşcat-o pe Rain. Cu ce i-a greşit? Că ne-a dus la el la apartament? Sau a împuşcat-o fiindcă îi cunoştea noua identitate? Ea i-a făcut rost de paşaport. Poate că nu a vrut să lase lucrurile neterminate. Îşi

ştergea urmele. Pun pariu că Nino a sunat la poliţie. Ticălosul i-a trimis la apartamentul lui Rain.

Simt geamul rece pe obrazul meu încins. Trebuie să evadez. Dar cum? E ridicol. De ce mi se întâmplă mie una ca asta? *Stronzo*-ul e liber ca pasărea cerului. Şi tocmai a ucis-o în plină zi pe fata aia. La *trei paşi* de mine. Şi ştii ce, chiar începea să-mi placă de ea. Prinsesem drag de ea. Îmi plăceau pantofii ei sport. Oja ei. Gentuţa aia Marc Jacobs. Aş fi vrut să nu mă fi cotonogit, dar altfel a fost o fată de treabă.

Pistolul meu e la prinţul Disney, dar mai am grenada aia. (Frate, ce noroc că nu m-a percheziţionat. Pun pariu că a crezut că aia era singura mea armă. Ha ha. Mare greşeală.) Grenada îmi atârnă grea în buzunarul jachetei. O simt acolo, sprijinită de şold. Vor trebui să mă percheziţioneze la secţie. Acum a fost doar o scăpare din partea lor. Când o vor găsi, mi-o vor lua şi voi intra într-un rahat foarte, foarte mare...

Îmi vine o idee trăsnită.

Gata, m-am hotărât.

E *super.* Ştii ce? O voi face.

Arunc o privire în oglinda retrovizoare. Poliţaiul e atent la drum. Scot grenada cu mâinile încătuşate. Îmi răsucesc încheieturile, iar cătuşele îmi taie adânc în piele. Mă doare, dar ştiu că merită. Va fi minunat. Ţin carcasa inegală din metal în căuşul palmelor. Maşina de poliţie goneşte, se hurducăie şi se înclină. Sper că voi avea timp. Mă mut încetul cu încetul înspre partea din faţă a banchetei, până ajung chiar pe marginea ei. (Ce bine că nu port centură de siguranţă. Hei, asta nu e *ilegal*?) îmi încordez coapsele şi ridic fundul. Simt cum mă dor tendoanele din genunchi. Îmi dau jos pantalonii şi chiloţii, aşa cum am făcut-o când am fost cu Rain în taxiul ăla. E dificil, însă pielea e elastică, iar chiloţii tanga sunt minusculi. Mă chinui să-mi duc mâinile între picioare, fiindcă mă dor încheieturile. Au. Au. Au. Cătuşele sunt mai strânse decât credeam. Metalul lor îmi taie carnea şi îmi sfredeleşte oasele. Împing grenada înăuntru încet, *cu grijă.* O simt cum o ia în sus, sus, sus prin vagin (care e un pic umed). Carcasa argintie e rece, dură şi – oh – destul de noduroasă. Îmi întind degetele şi o împing cu vârfurile acestora cât pot de mult. Futu-i, ce senzaţie intensă. Nu, rectific: ce senzaţie *a dracului de minunată*! Metalul se freacă de punctul G. Gâfâi, mă zvârcolesc, gem.

— *OOOOOOOOHHHHHHHHHH.*

— Ce dracu’ faci acolo?

— Nimic. *Oh, oh, OH.*

Îmi trag la loc pe mine chiloţii şi pantalonii şi mă pleoştesc la loc pe banchetă. Maşina dă într-o groapă. Explozibilul mi se zgâlţâie în mine. Zici că e un vibrator-ou imens sau o minge vaginală Ben Wa mare, cu striaţii. Maşina frânează brusc în faţa secţiei. Cred că voi avea un orgasm.

Alvie, să nu care cumva să uiţi, e un aspect important. Închipuie-ţi că e un bileţel foarte important pe care ţi-l laşi ţie înseţi: nu trage de cui ca de aţa unui tampon. N-ar fi deloc în regulă.

*

Mă percheziţionează *aproape* peste tot. Nu găsesc nimic. Mă aruncă într-o celulă şi încuie uşa metalică. Ascult paşii gardianului care se îndepărtează. Apoi se aşterne liniştea. Nimic. Nu e nimeni. Sunt singură. Celula e mică şi foarte murdară. Exact ca Archway, la dracu’. Tavanul e gri, pereţii sunt gri, patul e gri, podeaua e gri. Miroase a pişat şi a disperare. Distanţa dintre zăbrele e prea mică ca să-ţi poţi strecura capul printre ele (un aspect pozitiv, presupun). Geamul e mult prea sus ca să mă pot uita pe el. Salteaua e micuţă, iar pe ea se găseşte o pătură subţire. Toaleta a fost albă la un moment dat. Nu are capac. Nu are şezut. Nu vreau să o ating. O să mă ţin până când îmi voi da drumul pe mine. Nu va dura foarte mult, nu-i aşa?

Cineva şi-a scrijelit cu sânge numele pe perete: *Anna, Augusto 2013.* Altcineva a încercat în zadar să-l şteargă. Petele de sânge sunt al dracului de greu de scos; am învăţat asta în Sicilia. Mă întreb cine a fost „Anna”. O fi fost şi ea nevinovată, ca mine?

Prind zăbrelele în mâini şi zbier spre coridor:

— NINO. TICĂLOS NENOROCIT. ÎŢI ARĂT EU ŢIE DUPĂ CE IES DE AICI.

Data trecută, m-a abandonat la Ritz cu diamante în valoare de sute de mii de lire sterline. Însă de *data asta* mi-a împuşcat noua iubită sexy şi m-a lăsat să putrezesc într-o celulă. N-am mai văzut până acum aşa dovadă de mârlănie. N-am mai fost trădată vreodată în halul ăsta. Dacă până acum eram *supărată* pe el, acum sunt de-a dreptul *furibundă.* Voi ieşi de aici. Apoi va

avea de furcă cu mine. O să-i tai scula şi o să i-o îndes pe gât. Alvie va fi cea care va râde la urmă.

Mă învârt ca un leu în cuşcă. Mă foiesc. Am nevoie de un plan perfect. Trebuie să găsesc o soluţie. Poliţaii îşi vor da seama de greşeala pe care au făcut-o şi vor porni în curând pe urmele lui Nino. Îl vor căuta pe adevăratul ucigaş. Îşi vor da seama că nu eu sunt vinovată. Au oameni şi tehnologie de nădejde. Iar eu nu ştiu de unde să pornesc, acum că Dynamite e moartă.

Ce-ar fi dacă am lucra cu toţii, *cot la cot?* Poliţaii mă pot ajuta să-l găsesc (şi să-l ucid). Trebuie să-l câştig de partea mea pe prinţul Disney şi să-l conving că îi pot ajuta. Dar cum să fac asta? Cum să-l conving?

Mă preocup mai încolo de asta.

Înainte de toate, trebuie să văd cum fac cu arma letală.

Verific coridorul din afara celulei, însă nu văd pe nimeni. Îmi dau jos pantalonii şi chiloţii tanga, ca să scot grenada. Îmi muşc buza. Degetele îmi tresar necontrolat. Trebuie să o fac ca la carte... îmi bag degetele înăuntru încet şi cu grijă...

— *Vei exploda,* zice Beth.

Şi mă cuprinde spaima.

OH, DUMNEZEULE!

UNDE MI-A FOST CAPUL?

AM O BOMBĂ ÎN VAGIN.

Unde-i cuiul?

Voi muri.

Îmi bag degetele adânc înăuntru, sus, sus, sus, dar nu ajung la ea.

Nu cred că pot s-o scot.

S-a blocat.

S-a blocat.

S-a blocat.

— Nenorocitul de Nino, futu-i, FUTU-I.

Încerc să respir regulat. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Expir aerul cu un şuierat ascuţit. Parcă aş fi un porc de Guineea astmatic. Trebuie să respir într-o pungă. Să inhalez un amestec de gaz şi aer, sau ceva de genul ăsta... am nevoie *să n-am o bombă îndesată în pizdă.* Ce mă fac?

Mă ghemuiesc în poziţie fetală pe podeaua rece şi dură din ciment.

Haide, Alvie. Ce naiba? Nu poţi s-o laşi acolo.

— *Cea mai tare zi din viaţa mea.*

— Du-te dracului, Beth, eşti moartă.

Inspir adânc şi îmi poziţionez mâinile între picioare. Pătrund un pic mai adânc. Dar nu ştiu de care parte să trag. E de-ajuns să fac o mişcare greşită şi declanşez chestia asta... nu pot să-mi strecor degetele în sus pe margini. Oh, Doamne, mă dau bătută. Nu am cum să o scot de-acolo. Ce încurcătură, la dracu'! Va trebui să mă duc la spital şi să mărturisesc tot. Dar cum naiba le voi explica asta? Inspir adânc. *Haide.* E în regulă, ăştia au văzut de toate. În fiecare zi a săptămânii ajung la urgenţe oameni cu obiecte străine blocate în diverse orificii: sticle, tuburi de aerosoli, doze de bere şi hamsteri. Am citit la un moment dat despre un bărbat din China care îşi îndesase un ţipar în fund. Ţiparul era viu şi i-a ros măruntaiele de i le-a sfârtecat. O grenadă? Asta-i *apă de ploaie.* Nici nu vor clipi. Sunt convinsă că se întâlnesc tot timpul cu astfel de situaţii. Dar ce se întâmplă după ce o extrag? *Aici stă totul.*[29] Voi fi condamnată pentru port ilegal de arme. Prima oară, pistolul, iar apoi, bomba. Nu, nu, nu, asta e sinucidere curată. Am nevoie de alt plan.

26.

Haide, Alvie, gândeşte, gândeşte, gândeşte. Unde ţi-e geniul poetic? Trebuie să gândesc *altfel.* Privesc toată situaţia asta din perspectiva greşită. Nu trebuie să *trag.* M-am prins, trebuie să *împing.* Arunc încă o privire pe coridor, mă uit în ambele părţi, şi în stânga, şi în dreapta; nimeni. În regulă. Să începem. Hai să dăm naştere unui bebeluş-bombă. Mă las pe vine cât pot de jos şi *strâng, strâng, strâng, strâng, strâng.* Împing în jos, jos, jos grenada (am norocul să am un planşeu pelvin minunat). Simt cum coboară prin vagin şi îmi cade în căuşul palmei. Ha ha. Până la urmă, a fost destul de uşor. (De unde toată agitaţia asta cu naşterea?) Nu am avut nevoie de anestezie epiduralã sau de cezariană, ca Beth. Studiez grenada din palmă. E mai bine decât o minge de ping-pong. Aş putea să am propriul spectacol în Bangkok. Şterg proiectilul de aşternutul de pe pat şi îl bag în buzunarul hainei. A fost cât pe ce. Ar fi putut să iasă urât. Însă

[29] *Hamlet,* actul III, scena 1.

nu, a fost în regulă. Sunt profesionistă...

Aud o voce de bărbat.

— *Signorina* Knightly?

— Da? Care-i faza? Mă eliberaţi?

— Comisarul doreşte să vă vadă. Veniţi, vă rog, cu mine.

Gardianul descuie uşa din metal. Văd că are la el geanta mea. Ah, asta e bine. Îmi înapoiază lucrurile.

Probabil că mă vor elibera. O iau de la el şi mi-o atârn de umăr.

— Pot să mă duc până la baie? îl întreb. Aia de-acolo era mizerabilă.

— Desigur. Vă rog să mă urmaţi.

Imediat ce am încuiat uşa de la baie caut şi găsesc pastilele dosite în portofel şi citesc ce scrie pe etichetă: doză dublă. Scot una din învelişul din plastic. Apoi încă una. Şi încă una. Folia din aluminiu pârâie. Îmi cad în palmă. Sunt micuţe; nu sunt mai mari decât o gămălie de ac şi au o formă drăguţă, de diamant în miniatură, însă ştiu că mărimea poate fi înşelătoare (nu când vine vorba de penisuri sau de dildouri, ci de alte lucruri, precum drogurile). Pastilele astea sunt puternice. Ling una dintre tabletele de nuanţa cobaltului; trebuie să verific ce gust au. Nu vreau să fie evident că l-am drogat. Prinţul Disney *nu* ar fi încântat de aşa ceva. Pilula e amăruie. Astringentă ca lămâia. Înţepătoare ca MDMA-ul. Va trebui să o amestec cu ceva dulce, altfel, va băga de seamă numaidecât.

Trei pilule de doză *dublă;* exagerez cumva? Vreau să-şi facă repede efectul. Să fie eficiente. Cu toate că două ar trebui, probabil, să fie de-ajuns. La dracu', iau şi eu una. Cine ştie? Ar putea să fie distractiv. Bag o pastilă în gură şi o înghit cu apă de la robinet. Îmi şterg faţa cu un prosop din hârtie. Mă întreb ce efect va avea. N-am mai luat niciuna până acum; sunt, evident, pentru masculi. Presupun că va trebui să aştept şi să văd... ooo, ce palpitant. Parc-aş fi Alice în Ţara Minunilor; mă voi micşora sau voi creşte? Parc-aş ronţăi o ciupercă halucinogenă. Mănâncă-mă. Bea-mă. Fute-mă. Strecor celelalte două pilule în buzunar şi îmi îndes portofelul la loc în geantă. Mă uit în oglindă să văd cum arăt, îmi aranjez părul şi îmi ţugui buzele. Fac o piruetă ca să iau seama la fundul meu. Presupun că nu e *rău.* Însă nu e totuşi *perfect.* Aş fi vrut să am nişte lenjerie magică de la Beth. Nişte chiloţi cu decupaj inghinal sau un corset din latex

de Atsuko Kudo. Ies din baie şi închid uşa.

Gardianul mă conduce prin hol către un birou. În buzunarul stâng am pilulele de Viagra, în cel drept, grenada. Ce bine că le port mereu cu mine! Nu ştii niciodată când se iveşte ocazia să ai nevoie de ele. Când ar putea interveni o urgenţă. *Fii pregătită.* Da, ăsta e mottoul meu. L-am învăţat din Girl Guides.

Mă uit printre jaluzelele subţiri; iată-l pe prinţul Disney. Îl văd cum stă la birou. Ce bine că nu e o sală de interogatoriu; aşa ceva mi-ar fi dat planurile peste cap. Camere de supraveghere şi toate oglinzile alea semitransparente. Bea ceva dintr-o doză. E colorată în albastru şi galben. Nu pot citi eticheta de aici. Fac un pas înapoi de la geam când îşi ridică privirea şi mă zăreşte. Gardianul bate la uşă.

— *Sì. Chi è?*

Deschide uşa şi trece pragul.

— *Signorina* Knightly, *commissario.*

— *Grazie,* zice prinţul Disney, ridicându-se de la birou.

Păşesc în încăpere, moment în care gardianul pleacă. Închid încet uşa în urma lui, răsucind cheia în broască, aşa încât nimeni să nu audă. Bag cheia în buzunar şi trag jaluzelele, să nu se poată uita nimeni înăuntru.

— Bătea un pic cam tare lumina, îi zic, ridicând din umeri şi întorcându-mă către el. Arăţi *minunat* în după-amiaza asta. Ţi-ai schimbat ceva la păr?

Mă aşez pe scaunul de vizavi de el şi îmi pun picioarele pe birou.

Prinţul Disney se încruntă.

— Deci, domnişoară Knightly, sunteţi pregătită să vorbiţi?

— Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă, îi zic.

— Mă numesc comisarul D’Amore.

— Ce nume de familie frumos, îi zic. Ai şi un *prenume* drăguţ cu care să-l asociezi?

Oftează.

— Mă cheamă Alessandro.

Alessandro se încruntă. Bretonul castaniu-închis îi cade pe frunte. I se citeşte enervarea în ochii de prinţ Disney. Doza galbenă e de Limonata, o băutură acidulată de la San Pellegrino. Se află pe mijlocul mesei de lucru, însă nu-mi dau seama de aici cât lichid mai e în ea.

— Arată bine. Ai una şi pentru mine? îl întreb, arătând înspre

doză.

Îşi dă ochii peste cap, dar se ridică şi merge până la frigider. E micuţ, special conceput ca să ţii berea la rece. Mă fixează cu privirea în timp ce deschide uşa. Îi arunc un zâmbet cât pot de suav. Bagă mâna în interiorul frigiderului. Îi strecor două pilule în băutură imediat ce se întoarce cu spatele la mine. O ridic şi o agit puţin. Lichidul sfârâie şi face spumă. O aşez la loc când se întoarce.

— Mmm, arată bine, îi zic.

Îmi întinde o doză şi îmi ling buzele.

— Ah. Ai cumva un pai?

Deschid doza cu un fâsâit. Simt miros proaspăt de citrice.

Îşi dă ochii peste cap. Din nou. Alessandro deschide sertarul de la birou şi cotrobăie prin el. Scoate un pai lung din hârtie, de genul celor pe care le primeşti la McDonald's la shake-uri, şi îl aruncă înspre partea mea de masă. Îl introduc în doză.

— Altceva? mă întreabă.

— Nimic, am tot ce-mi trebuie. Ai luat prânzul?

(Din câte am observat, Viagra îşi face mai greu efectul dacă bărbatul a mâncat, uneori durează chiar şi *nouăzeci* de minute. Sper să nu aibă stomacul plin. Ar fi o catastrofă.)

— Nu. Am muncit de mi-au sărit capacele. Ridică o sprânceană şi se uită la mine de parcă e vina mea că fostul meu iubit e un psihopat. Toată presa din Roma mă hărţuieşte să arestez pe cineva. Ca să nu mai zic de primar...

— Hei, Alessandro. Nu da vina *pe mine.* Ar trebui să fii nervos pe Nino. Dar eşti stresat, înţeleg.

— Stresat? Stresat? Bineînţeles că sunt stresat. Voi avea o cădere nervoasă. Un lunetist împuşcă mortal o femeie într-una din cele mai aglomerate pieţe ale oraşului. La doi paşi de *Panteon.* În miezul zilei. Şi încă e în libertate? Suntem în toiul sezonului turistic.

— Scumpule, trebuie să te *relaxezi.*

Ridică doza şi bea o gură. Sunt convinsă că şi-ar dori să fie o tărie în ea. Mă întreb dacă s-a dizolvat Viagra. Acum îmi doresc să-i fi pus trei... văd cum i se mişcă mărul lui Adam când înghite.

— Ah, face el.

Plescăie din buze şi trânteşte doza de masă.

Aluminiul se clatină pe suprafaţa netedă şi scoate un sunet gol.

Pariez c-a fost *amară.* Limonata e oricum acidulată, însă trebuie să fi fost din cale-afară de acră cu cele două pilule amestecate în ea.

— Bun, ţi-ai dat seama că n-am tras eu în ea. E un punct de pornire excelent.

— Pistolul dumneavoastră nu era încărcat. Nu mai fusese folosit vreodată. S-a tras de la distanţă, îmi zice.

— A-ha. Asta ţi-am zis şi eu.

Bărbaţii ăştia ascultă vreodată? Sunt nevoită să repet mereu ce am spus.

Sorb din băutură prin pai; e acidulată şi rece ca gheaţa. Sug paiul ostentativ. Mă întreb dacă va pricepe aluzia.

— Bineînţeles, îmi zice; pare iritat. Sunteţi doar un martor inocent, care s-a aflat *întâmplător* la locul crimei, ţinând în mână un pistol, la dracu'.

— Exact, îi răspund. O coincidenţă.

— Un pistol pentru care nu aveţi permis.

— Tocmai mă duceam să obţin unul. *Nu* sunt o criminală doar pentru că nu ştiu să mă organizez. Ţi-am zis, criminalul e Nino.

Alessandro se ridică în picioare, are umerii aduşi în faţă, fruntea încruntată şi se sprijină cu pumnii de biroul lucios. Îmi aduce un pic aminte de Bestia din *Frumoasa şi Bestia,* însă nu are atât de mult păr facial şi are o dantură mai bună. Îl privesc printre gene şi îmi muşc buza de jos. Apoi mai sug un pic paiul.

— Şi tot *întâmplător* sunteţi prietenă cu bărbatul pe care îl incriminaţi.

— Nino e o fostă cunoştinţă. Nu l-aş numi *prieten.*

Alessandro dă cu pumnul în masă. Lovitura reverberează.

— Bun... ce altceva ai mai descoperit?

I se citeşte pe chip: *nimic.*

Ha. Chiar mă distrez.

— Ei bine, eu ştiu cine a făcut-o. Nino Brusca e înarmat şi periculos. Am cumpărat pistolul ca să mă protejez. De *el.* Simt nişte furnicături acolo jos... cred că pilulele îşi fac efectul. Nu-mi vine să cred că m-ai arestat pe *mine.*

Îi arunc o privire de căprioară rănită.

— Doar mi-am făcut treaba.

Mă abţin să nu izbucnesc într-un plâns de crocodil, îmi întinde un şerveţel.

Alessandro clatină din capul lui frumuşel. Are părul des şi

lucios. Mă întreb ce balsam foloseşte. Părul meu nu străluceşte niciodată aşa. Ia doza în mână şi o dă pe toată pe gât.

— Ah, face el din nou.

Se şterge la gură cu mâna şi aruncă doza în coşul de gunoi. (Sunt impresionată; chiar l-a nimerit. Mie nu-mi iese niciodată.) Sorb din băutura acidulată, îmi dau seama că nu ştie ce să creadă. Pe chipul lui frumos se citeşte nedumerirea, ca şi când i-ai fi cerut lui Ken să aleagă între Sindy şi Barbie. Chiar e o creatură frumoasă, la fel de chipeş ca Justin Trudeau. Nu deţine nicio informaţie compromiţătoare despre mine. Toate dovezile sunt circumstanţiale. Iar eu sunt aici, oferindu-i ajutor. Oferind mai mult de-atât...

— Alessandro, îi zic, aplecându-mă în faţă. Îmi fac vocea să tremure. Mi-e frică. Cred că e posibil ca *eu* să fi fost ţinta, nu cealaltă femeie...

Se uită la mine cu ochii lui ca două bomboane Ferrero Rocher. Cred că se dă pe brazdă.

— Dacă îmi... dacă îmi promiţi că voi fi în siguranţă, atunci te pot ajuta să-l găseşti, îi zic. Tu şi cu mine suntem în aceeaşi tabără. Suntem amândoi de aceeaşi parte a baricadei.

Simt o senzaţie ciudată în păsărică; sângele s-a pus serios în mişcare. Mi se pare că dintr-odată clitorisul meu e enorm, prea viu, prea sensibil. Vaginul începe să-mi pulseze. Ce se petrece acolo jos? Mă foiesc un pic pe scaun. N-am luat decât *o* chestie din aia şi mi s-a mărit vulva încă o dată pe cât era.

— E cald aici, sau mi se pare mie?

Îmi dau jos jacheta din piele şi o aşez pe spătarul scaunului (având grijă să nu lovesc explozibilul; voi avea nevoie de el mai târziu). Alessandro mă priveşte. Privirea lui zăboveşte o fracţiune de secundă prea mult pe pieptul meu. Mă joc cu părul, îmi înclin capul într-o parte şi îi arunc o privire plină de dorinţă. Îmi desfac picioarele, apoi le pun unul peste celălalt. (Aş vrea să nu fi fost îmbrăcată cu pantalonii ăştia, o fustă sau poate o rochie micuţă s-ar fi pretat mult mai bine. Ar fi fost ideal să nu fi purtat deloc chiloţi, ca Sharon Stone în *Instinct primar.* Aşa, chiar că i-aş fi atras atenţia.)

Alessandro îşi coboară privirea către biroul aflat în dezordine şi amestecă nişte hârtii. Arunc o privire înspre ceas. Fiecare secundă contează. Nino ar putea să părăsească oraşul sau chiar să plece din Italia. Ştiu că are paşaport fals... banii... şi un mobil

întemeiat. Îl mai las un minut, apoi fac mişcarea decisivă. Însă poliţiştii sunt uneori prea formali. Prea corecţi. Prea reci. Prea riguroşi. Ezită să se culce cu suspecţii sau să facă sex fără obligaţii cu martorii lor. Ştiu, ştiu. Sunt în *Italia,* nu în Anglia. Nu se aplică aceleaşi reguli. Regulile UE, sau care-or fi ele. Cei mai mulţi poliţişti sunt corupţi. Excitaţi. Nesătui. Şi totuşi, îmi asum un risc: sex în biroul lui? S-ar *putea* ca planul să nu funcţioneze.

Alvie. Opreşte-te. Nu poţi gândi aşa.

— *N-are cum să-ţi iasă,* zice Beth.

Indiferent dacă crezi că eşti sau nu capabil, ai dreptate. Cine-a zis asta? Dacă poţi să o visezi, poţi să o faci. Prostii de genul ăsta. Dar e *adevărat.*

Mă simt lipicioasă, agitată. Mă trec valuri de căldură din cap până-n picioare. Mi s-au aprins obrajii. Am păsărică umedă. Mă foiesc pe scaun.

Alessandro îşi dă haina jos şi şi-o agaţă într-un cui lângă uşă. Îşi slăbeşte nodul la cravată şi şi-o dă şi pe asta jos. Aş vrea să-şi scoată mai multe haine de pe el. Îmi dau seama că sub cămaşa cambrată se ascunde un trup bine lucrat. Se îndreaptă înapoi către birou, dar se opreşte brusc locului. E cuprins de panică. Mă uit la el între picioare şi – dap – iat-o. A funcţionat. Planul meu excentric. Pare o erecţie de zile mari, însă nu am cum să-mi dau seama până n-o încerc, şi de-abia aştept să-l dezbrac.

Mă întorc pe scaunul rotativ şi îi arunc o privire hulpavă. Îmi iau o şuviţă de păr între degete şi mă gândesc cum ar proceda Megan (Fox). Dă-i băiate, Alvie. Eşti un *star.*

— Mă simt în siguranţă cu tine, Alessandro. Eşti un bărbat atât de corpolent, de puternic, de chipeş... ştiu că tu nu m-ai răni vreodată, spre deosebire de Nino. Tu poţi să fii *eroul* meu.

Alessandro roşeşte până-n vârful urechilor. Mă aplec, pe scaun, către el.

— Eu, ăăă, eu... se bâlbâie. Şovăie. *Un momento.* Vă rog.

Se întoarce şi o ia la fugă înspre uşă; apasă pe clanţă, însă e încuiată. Asta îmi oferă răgazul de care am nevoie.

Sar şi mă duc după el. Acum e momentul. Nu are cum să plece.

Îi sar în spate şi îmi înfig călcâiele în talia lui.

— Nu. Nu pleca. Te doresc atât de mult. Mă scoţi din minţi. Încă din clipa în care te-am văzut... (Azi-dimineaţă, când m-a

arestat.) Numai la tine mi-a stat gândul.

— Alvie? mă întreabă. *Che cazzo...?*

— Posedă-mă acum sau pierde-mă pe vecie.

Se întoarce în încăpere împleticindu-se şi ne prăbuşim pe biroul lui din lemn. I-am prins bine de tot talia între picioare. Nu-i voi da drumul.

27.

Îl întorc cu faţa la mine şi îl sărut.

— Alvie?

— *Scopami,* Alessandro.

Îmi dau jos tricoul. Sutienul. Cu o mână îi deschei fermoarele. Cu cealaltă îl strâng de fund. Geme şi se împinge înspre mine. Gata, a cedat. Îl sărut din nou ca să nu mai vorbească, să nu mai gândească sau să nu fugă. Îl prind de penis şi i-l trag afară din boxeri.

— Mmm, Alessandro, îi zic. Ce sexy eşti!

Ce bine că i-am aflat prenumele. Lucrurile astea funcţionează mai bine când foloseşti prenume. Altfel, e prea formal.

Îl las aşezat pe birou şi mă pun în genunchi pe podea în faţa lui. Îi iau penisul în gură. E mare, fierbinte şi pulsează. Îl ling în sus şi-n jos. Are gust de gel de duş cu aromă de arbore de ceai. Îmi las capul în jos de tot şi îi simt penisul în capătul gâtului. Îmi rotesc vârful limbii pe el. Îi mângâi boaşele adorabile.

Mă retrag şi mă ridic. Îmi dau jos pantalonii din piele. Îmi dau jos chiloţii tanga minusculi şi îl privesc în ochi.

— Uite ce vom face...

Mă aşez goală pe biroul lui şi îmi desfac picioarele.

— Mă vei duce la Nino. Am nevoie să fiu cinci minute singură cu el.

Încuviinţează. Îşi bagă degetele la mine în gură.

— Bag-o în mine, armăsarule.

∴

Mi-o trage încontinuu, încontinuu, încontinuu, din nou şi din nou şi din nou. Termină, iar după vreo două secunde e pregătit pentru o nouă rundă. (De *cinci* ori la rând.) Zici că e posedat sau că a luat droguri. (Ah da, de fapt l-am drogat, într-adevăr.)

Obosesc şi începe să mă usture. Nu cred că mai rezist. Mă sprijin de dulap şi văd cum se învârte podeaua cu mine.

— Ajunge, îi zic, toată lac de sudoare. De-abia mai respir. Haide... să... mergem... şi... să... îl... găsim... pe... Nino...

∴

Pe măsură ce îl urmez pe prinţul Disney către sala de interogatoriu, încep să aud bolboroseli neclare în italiană, iar când ajung acolo mă trântesc pe un scaun; sunt vraişte. Mă mut un pic mai aproape de el, aşa încât să ni se atingă coapsele pe sub masă. Îl strâng uşor de genunchi. Alessandro îşi drege glasul. Mă uit în jur prin sala de interogatoriu. Pe o scară de la unu la zece, unul e de nota doi jumate, altul, de trei jumate, iar altul, de şase şi-un sfert. Alessandro e, fără îndoială, cel mai sexy (de cel puţin nouă jumate). Mă bucur că a trebuit să-l seduc pe el. E distractiv să îmbin afacerile cu plăcerea.

— *Oggi,* trebuie să vorbim în *inglese,* zice Alessandro. *Signorina* Knightly nu vorbeşte italiană. *Va bene?*

— *Va bene,* răspund poliţaii.

Totul merge strună.

Alessandro stă în fruntea mesei din încăperea înghesuită, puternic iluminată. Deasupra capetelor noastre pâlpâie un neon. Ceilalţi trei poliţai sunt aşezaţi în jurul nostru pe nişte scaune ieftine de birou, îmbrăcaţi la patru ace în costume albastre. Presupun că sunt uniformele lor obişnuite de poliţie, însă arată de parcă abia ar fi fost desprinşi din cea mai nouă colecţie Armani. Alessandro are cele mai multe decoraţii pe rever. Din asta deduc că el e şeful. E chiar mai sexy proaspăt spălat şi îmbrăcat în haine curate după megapartida de mai devreme. Emană un miros curat, de antiperspirant. Îmi dau jos pantoful şi îi mângâi gamba cu degetele de la picioare.

— *Signorina* Knightly a acceptat cu amabilitate să ne ajute cu anchetarea uciderii lui Rain Campbell...

— Dynamite, îi zic.

— Poftim?

Se întoarce către mine. Toţi ceilalţi poliţai se holbează la noi.

— *Dynamite?*

— Poftim?

— Nimic. Nu contează. E porecla ei din lumea interlopă.

— Domnişoara Knightly îl cunoaşte pe suspect, despre care ne-a spus că îl cheamă... Se uită în carneţel. Domnul Giannino

Maria Brusca.

— Îl cheamă Nino, intervin eu. Numele ucigaşului e *Nino...* e îndrăgostit de mine.

Alessandro se încruntă. Îi zâmbesc.

— Bine, dragule, spune mai departe.

— Camerele de luat vederi l-au surprins pe suspect părăsind La Piazza della Rotunda şi îndreptându-se către hotelul Raphaël pe Largo Febo. Am pus sub supraveghere ieşirile din clădire şi credem că se află înăuntru în momentul acesta.

Încuviinţez. Se discută lucruri foarte importante. Am o mină serioasă... însă în sinea mea jubilez; ard de nerăbdare. Muhahaha. Planul meu dă roade. Mă vor duce direct la el. N-am nevoie decât de *un minut* singură cu el; îl voi face *terci, piftie, praf şi pulbere.* Lucrurile vor sta diferit faţă de data trecută, când aproape că m-a aruncat în faţa metroului. Eu voi fi în avantaj de data asta. Eu voi face acum regulile jocului.

Alessandro scoate un obiect dintr-o sacoşă şi îl întinde pe masa din lemn. E un fir negru, lung, legat de o cutie mică, neagră şi de ceea ce pare a fi un microfon. Scoate şi o rolă de bandă adezivă, pe care o pune lângă obiectul negru.

— Ce e *aia?*

— Domnişoară Knightly, îmi zice prinţul Disney, întorcându-se către mine. Veţi purta aparatul acesta pe sub haine. Roşeşte. E foarte simpatic. Când vă veţi întâlni cu domnul Nino, va trebui să vă comportaţi natural, *firesc.* Discutaţi aşa cum aţi face de obicei. E crucial să nu suspecteze nimic. Va trebui să obţineţi o mărturisire până la ora 21.00. Suspectul va trebui să recunoască faptul că a tras focurile care au ucis-o pe doamna Campbell. În clipa în care înregistrarea e gata, eu şi colegii mei îl vom aresta.

— Nici vorbă. Nu port aşa ceva.

Alessandro îmi şopteşte la ureche.

— Înţelegerea pică dacă nu îl porţi. Vei fi acuzată de posesie ilegală de armă de foc...

— E un plan excelent, le zic. Sar de pe scaun şi dau cu pumnul în masă. Îmi place la nebunie. E perfect.

— De ce v-ar face dumneavoastră mărturisirea? întreabă unul dintre poliţai.

— După cum v-am mai spus, îi place de mine. Îmi tot trimite trandafiri roşii. Mesaje deocheate. E obsedat, vă daţi seama. Dar chiar nu e genul meu.

Îi fac cu ochiul prinţului Disney.

Beth îmi zice:

— *Fii serioasă.* Tu eşti *obsedată.*

— *È chiaro?* întreabă Alessandro, privind în jur.

Încuviinţează cu toţii din cap.

— *Sì, commissario.*

Îl mângâi în sus pe coapsă. Îl masez pe sub masă. Alessandro înghite în sec şi închide ochii. Pastila de Viagra îşi mai face încă efectul. Ajung cu mâna la el între picioare. Ooo, ia te uită, da, aşa mai merge...

Mă aplec înspre el şi îi şoptesc la ureche.

— Îmi pot recupera pistolul dacă fac asta?

— Nu.

Îi dau drumul.

Alessandro ia aparatul în mână şi reglează comutatorul micuţ.

— *Uno, due, uno, due,* zice, testând microfonul.

Iau banda adezivă şi îmi ridic tricoul.

— Haideţi, băieţi. *S-o facem.*

∴

— Ai zece minute la dispoziţie, îmi zice Alessandro, întorcându-se înspre mine de pe scaunul din faţă, după care vom aresta suspectul.

Încuviinţez. Nu am stare şi mă foiesc pe bancheta din spate. Simt cum atârnă aparatul lipit cu bandă adezivă de piept şi de burtă. Nu e prea comod. Mă gâdilă şi mă trage de piele, smulgându-mi firele subţiri de păr. Va ustura foarte tare când îl voi smulge de pe mine.

— Ai destul timp la dispoziţie ca să obţii o mărturisire.

— Hmm, mda, ce să zic. Vom vedea.

— Va trebui să recunoască faptul că *el* a împuşcat-o pe domnişoara Rain Campbell.

— Bine. În regulă. Am priceput, îi zic. Nu e mare scofală.

Oricum, n-am nevoie decât de o secundă ca să scot cuiul din grenadă. Îi ucid şi pe Nino, şi pe poliţai, dintr-un foc. Apoi am scăpat. Am şters-o. O arunc, apoi o iau la goană în cealaltă direcţie. Nu vreau să mă fac terci şi pe mine. Păcat că va trebui să îl ucid şi pe prinţul Disney, însă nu le poţi avea pe toate.

Suntem într-un convoi de maşini civile care se deplasează cu viteză prin centrul Romei. Cotim, apoi oprim pe Largo Febo, lângă hotelul unde se află Nino. Arunc o privire prin geamul

fumuriu. Uau! Tipul n-are gusturi rele. Hotelul Raphael e acoperit cu iederă; e de un verde viu, închis şi intens, presărat cu flori violet aprins. E cea mai frumoasă clădire pe care am văzut-o. Nu e de mirare c-a tras aici.

Poliţaii opresc motorul. Simt un nod în gât. Am umerii încordaţi. Strâng din dinţi şi mângâi grenada din buzunar.

A *sosit clipa.*

Jocul a *început.*

∴

Mă opresc locului. Iată-l acolo la bar, întors cu spatele la mine. Uite-i părul, negru şi strălucitor, neted şi lucios ca smoala. Şi jacheta uzată din piele, cu ţinte, îmi amintesc prea bine mirosul de Marlboro roşu. Ţintele argintii sclipesc în lumina lămpii. Ăla e, fără urmă de îndoială, cu fundul lui musculos şi încordat, care arată minunat în pantalonii ăia negri din stofă. E numai muşchi, fără pic de grăsime. Îmi amintesc de fesele lui, de muşchii spatelui. Căldura pe care o emană, ca un cuptor, pielea lui... de parcă ar fi fost *ieri.* Stă în picioare şi bea de unul singur dintr-un pahar scund. Pare să aibă whisky în el; băutura are o nuanţă chihlimbarie-închisă. Fără gheaţă. Fără pai. Aş vrea să am cianură la mine. I-aş strecura-o în băutură. Mă întreb care ar fi ultimele lui cuvinte. *Ucis de drept, prin chiar trădarea mea*[30]?

Mă uit să văd cât e ceasul: 20.51. Am la dispoziţie nouă minute... băga-mi-aş.

Îmi îndrept spatele şi mă duc la el.

— Bună, Nino, îi zic, ca şi cum am fi prieteni la cataramă. Ca şi cum nu am fi încercat să ne ucidem unul pe altul toată săptămâna trecută. Nu-mi iei ceva de băut?

Dacă Nino e surprins să mă vadă atunci înseamnă că nu o arată. Se întoarce către mine şi mă salută înclinând uşor din cap.

— Betta, îmi zice. *Ciao.*

Oh, Dumnezeule, e *atât de chipeş!* Cu atât mai mult cu cât stăm faţă-n faţă, şi e el, în carne şi oase, aievea, nu vreo fantomă. Sau vreo fantezie. Sau vreo halucinaţie. Are tenul măsliniu şi un început de barbă. Ochii lui de onix scapără.

Te văd, Prinţule Negru. Da, pe tine, armăsarule. Ar câştiga cu siguranţă la *America's Next Top Model,* dacă ar participa.

Pe tejgheaua barului din mahon lustruit se unduiesc tot felul

[30] *Hamlet,* actul V, scena 2.

de umbre în lumina lumânărilor.

Cum poate să semene cu un înger, când el e Lucifer?

Moartea e prea blândă pentru nenorocitul ăsta. Îl voi spulbera până în fundul iadului.

Se întoarce înspre bar şi îşi pune paharul pe tejgheaua din lemn.

— *Un altro whisky,* îi cere barmanului.

Vocea lui răguşită, baritonală, aspră. Nu i-am mai auzit-o decât atunci la metrou şi la mesageria vocală.

— Daţi-mi mai bine un Malibu. Un Malibu şi o Cola, îi zic.

Nino se întoarce şi îmi aruncă o privire.

— O Cola *normală,* îi zic barmanului. Cu gheaţă şi lămâie. Şi cu un pai.

Barmanul încuviinţează.

— *Sì, certo.*

— *Un altro whisky,* zice Nino.

Îşi împinge paharul gol către celălalt capăt al tejghelei.

— *Sì, signor* Nino. *Prego.*

Ne aruncăm priviri furioase unul altuia.

Îl voi face bucăţele, una cu pământul, terci.

Am jurat.[31]

Stai numai să vezi.

Nino dă pe gât restul băuturii şi trânteşte paharul cu putere. Mă uit la unghiile lui roase, la inelul său cu sigiliu roşu aprins.

Oftează, apoi se întoarce către mine.

— Aşadar, îmi zice, *m-ai impresionat.*

— Vorbeşti serios?

— Mda. M-ai prins în cele din urmă.

Mă uit la cutele care îi brăzdează fruntea, adânci şi întunecate precum Marele Canion. Încerc să-i desluşesc chipul impasibil.

— Mda, păi ar trebui să fii impresionat. Te-ai cărat cu maşina mea. Cu banii mei. Cu *hainele* mele. N-am avut chiloţi aproape o săptămână. E uimitor că totuşi te-am găsit.

Mângâi grenada din buzunar, îmi trec degetul peste cuiul ei...

Nino scutură din cap. Se întinde să ia, dintr-un vas mic, argintiu, o măslină neagră, fără sâmbure, pe care o înţeapă cu o scobitoare pentru cocktail. Nici măcar nu-i tremură mâna. Ce frumos e din unghiul ăsta! Îngerul luminii. Beelzebul. Împăratul muştelor.

[31] *Hamlet,* actul I, scena 5.

— Betta, îmi zice, şi tu ai fi făcut acelaşi lucru. Dacă ţi-ar fi venit ţie ideea înaintea mea.

Da, păi, *are* dreptate, ca să fiu sinceră. Dar nu despre asta e vorba, la naiba.

— Nu, n-aş fi făcut-o.

— Ba da.

Îl voi face *terci.* Mai ales dacă îmi mai spune Betta încă o dată. Băga-mi-aş piciorul. Sunt Alvie Knightly. Alvie Knightly mereu şi pentru totdeauna.

Se întoarce şi mă priveşte în ochi, dându-mi minciuna în vileag.

Sper că n-a observat aparatul pe care-l port pe sub haine.

— *Signorina,* cocktailul dumneavoastră.

Barmanul îmi aşază băutura pe un şerveţel negru. A servit-o într-un pahar de Martini, cu umbreluţă. Ridic paharul şi miros cocktailul. Cocos. Cola. Bitter lemon. Sorb o înghiţitură prin pai.

— E bun, îi zic. Vrei să guşti?

I-ar fi de folos ceva care să îl mai îndulcească.

— *Un altro whisky, signor* Nino, îi zice barmanul, aşezându-i băutura pe tejghea. *Con i nostri complimenti.*

Nino încuviinţează şi ridică paharul. Mă uit la el cum bea: maxilar bine definit, mărul lui Adam, barbă nerasă pe gât. Se întinde după încă o măslină.

Nici prin cap nu-i trece că e pe cale să moară?

Până aici i-a fost, asta e cina cea de taină pentru el.

Ne uităm unul la altul o clipă. El îşi abate primul privirea în altă parte.

— Unde mi-e valiza cu bani?

(E bine să ştiu asta înainte să îl ucid.)

— A luat-o Domenico. A luat şi maşina.

— Poftim?

Nici vorbă. Minte.

— Banii au dispărut?

— *Sì,* îmi răspunde.

— Toţi?

Încuviinţează din cap.

Îl snopesc în bătaie.

— Nu, nu te cred.

Nino se întoarce şi se uită la mine de parcă mă vede prima oară.

— Dar… ce ţi-ai făcut?

Îmi ia mâna într-a lui şi mă trage către el, apoi îmi cuprinde faţa cu palmele. Buzele îi sunt atât de aproape de ale mele, încât aproape că le pot simţi gustul. Îl privesc în ochi. Îmi ia bărbia în palmă şi se încruntă.

— Mi-am făcut operaţie la nas, îi zic.

— Îmi plăcea mai mult cum îţi stătea înainte.

— Vorbeşti serios?

CE DRACU'? *Sigur* minte.

— Betta, nu era nevoie să faci asta. Îmi place de tine aşa cum eşti.

Nino pare rănit, aproape jignit.

Aşa cum sunt? Precum Colin Firth/Domnul Darcy? Cine naiba se crede? Timbaland[32]?

— N-am făcut-o pentru tine, netrebnicule. E deghizarea mea iscusită.

Mă mângâie pe obraz.

Nu-mi pasă ce crede. De fapt – ia stai o clipă – poate-mi pasă. Îl doresc, acum că mă atinge. Mă excit doar stând aici. Vreau să îl duc direct în pat. Vreau să o facem ca într-un film porno. Sunt convinsă că *tot* ce a zis nu e decât o mare cacealma, însă ştii ce? Îşi *dă silinţa.*

Vreau să ne-o mai tragem o dată aşa, de rămas-bun, înainte să-i spulber creierii.

— Te-ai culcat cu altcineva? mă întreabă. Cât timp am făcut pauză?

— Eu n-am făcut pauză, îi răspund.

— Eu, da.

Ce dracu'? Acum e Ross din *Prietenii tăi?*

— Ei bine, eu n-am făcut. *Tu* te-ai culcat cu altcineva? îl întreb.

— Nu. *Tu?*

— Nu. Poate. Cu o femeie.

Alessandro nu se pune. A fost din interes, nu de plăcere.

— Te-ai culcat cu o femeie? mă întreabă. Frumos.

— Frumos? Frumos? A fost mai mult *de-atât.* E aia pe care ai împuşcat-o. Era minunată.

Îmi sare gândul la poliţaii care ascultă ultima noastră

[32] În engleză, „aşa cum eşti" se traduce prin *the way you are,* iar personajul face o referire la una dintre piesele lui Timbaland, „The Way I Are".

conversaţie. Ne-am abătut un pic de la subiect, însă nu-mi pasă. Am o senzaţie ciudată în străfundul stomacului – ce să fie, îngrijorare, regret? Ştiu ce e: mi-e groază. Nu vreau să îi ucid pe acei poliţişti. Nu au greşit cu nimic. Ba chiar m-au ajutat, dacă stau să mă gândesc. Îmi fuge gândul la călugăriţă.

— Mă bucur că m-ai prins, îmi zice.

Îl privesc furioasă. Se joacă cu focul... iau grenada în mână şi o ţin strâns.

— *Grăbeşte-te, Alvie, o* aud pe Beth spunându-mi. *Trage naibii de cui.*

— Ţi-am lăsat diamantele. Ai primit florile? mă întreabă Nino, cuprinzându-mă de talie.

— Poftim? Ţi-a fost *dor* de mine?

Mă îndoiesc.

Se întoarce cu faţa de la mine. Îşi ridică paharul, apoi îl pune la loc.

— Nu ai primit bileţelul de la mine? Felicitarea? Bineînţeles că mi-a fost dor de tine, îmi zice.

Dumnezeule! Ce om! Cum ştie să se joace cu mintea altora. De ce fac bărbaţii asta? Ba e caldă, ba e rece. Când le convine, când nu le convine. Uneori e bine, alteori, nu.

— Ziceai că vrei să lucrezi cu mine.

Ah da, chiar am spus asta.

— Ştiu c-am zis că era o idee proastă. Însă apoi... m-am mai gândit la asta.

— Nu zău?

— Mi-am zis, ştii ce, fata asta chiar e deosebită. Promite mult. S-ar putea să meargă.

Inima mi se opreşte în loc. Plămânii mei uită să respire.

Despre ce naiba vorbeşte?

— Ca în *Domnul şi doamna Smith?*

— Dar nu aveai deloc experienţă; a trebuit să te pun la încercare. Şi, după cum am mai spus, sunt impresionat că m-ai prins. N-am crezut că o vei face.

— M-ai *pus la încercare?*

Cum îndrăzneşte? Cât tupeu!

Beth râde.

Îmi încleştez maxilarul. Simt cum mi se înroşesc obrajii. O să-mi sară ţandăra. Dar apoi îmi pică fisa: încă din timpul liceului, nu, stai, încă din timpul grădiniţei, băieţii se poartă urât cu tine

atunci când te plac cu adevărat. Oh, Dumnezeule, Nino e *îndrăgostit.* Şi poate... *poate...* sunt şi eu? (E o graniţă foarte neclară între a iubi şi a spulbera pe cineva cu o grenadă.)

Bun. Asta e. Am fost fraieră. Pe cine păcălesc? Nu pot să îl ucid. Nu acum. Îi voi da o şansă... îi voi salva viaţa. Dar îl dau hrană la câini dacă mai face *o singură dată* vreo boacănă.

Mă uit la telefon să văd cât e ora. E deja 20.59. Am un singur minut la dispoziţie înainte să dea buzna poliţaii. Ce mă fac? Mi-i închipui aşteptând în hol, *înarmaţi.* Cu pistoalele pregătite. Gata să tragă. Vor intra şi îl vor aresta. S-ar putea să nu-l mai văd vreodată. Nu avem timp pentru o astfel de discuţie. *Discuţia* n-a făcut niciodată parte din plan. Trebuia doar să obţin o mărturisire din partea lui. Aveam de gând să îl spulber în bucăţi.

— *Ce faci?* mă întreabă Beth. *De ce nu îl omori?*

Taci din gură, Beth. Ştiu eu ce fac. Tu de partea cui eşti, la urma urmei?

— *De partea ta, Alvie. Ştiu că m-ai ucis, însă tot sora mea eşti. Şi a sosit clipa. Ai ocazia să îţi iei revanşa. Ai avut o săptămână infernală, dar ai scos-o la capăt până la urmă. Ai fost mai deşteaptă decât el. Refuz să stau deoparte şi să mă uit cum dai cu piciorul la ocazia asta.*

Oh, frate! Dacă are dreptate?

Pe legea mea, / Căci nu-s decât un pui nesimţitor.[33]

Uf. Hamlet, poţi să te duci naibii.

Nu. Nu voi asculta nici de el, nici de soră-mea. Îl voi salva.

Îmi bag mâna sub tricou şi opresc aparatul din buton. Linia se întrerupe cu un clic.

— Nino, îi zic, aplecându-mă către el. Auzi, ai încredere în mine?

Face o pauză.

— În regulă. Bine. Mă rog, putem vorbi mai încolo despre asta. Dar acum... trebuie să plecăm. Mă uit atent prin bar. Mai e vreo altă ieşire de aici? În afară de uşa aia?

— *Sì. Sì.* Terasa de pe acoperiş.

Arată cu mâna înspre ferestrele în stil franţuzesc, care dau înspre barul de pe acoperiş: palmieri şi mese din fier forjat. O privelişte beton asupra centrului Romei.

— Bun. Perfect. Beau cocktailul dintr-o înghiţitură. Vino cu mine.

---

[33] *Hamlet,* actul II, scena 2.

— Ce faci?

— *Ai încredere în mine,* îi zic.

Mă aplec înspre el şi îl sărut. Buzele lui calde, limba lui fierbinte.

Mă excită tot pericolul ăsta. Băga-mi-aş cât de mult îl doresc.

Îl iau de mână şi îl privesc în ochi.

— Eşti pregătit? Urmează-mă.

28.

Eu şi Nino ţâşnim prin ferestrele în stil franţuzesc şi ajungem pe terasa de pe acoperiş.

— Poliţaii, îi zic. Trebuie s-o-ntindem.

Dar e prea târziu. Sunt pe drum.

Din spatele nostru se aud bubuind focuri de armă. Simt duhoarea prafului de puşcă şi a fricii.

PAC. PAC.

— M*işcă-te,* îi zic.

Îl iau din nou pe Nino de mână şi îl trag. Traversăm terasa într-un suflet. Sărim pe o altă terasă aflată mai jos, apoi escaladăm un gard din fier.

PAC.

— CE DRACU’ AI FĂCUT, BETTA?

Nu-l aud. Îi citesc pe buze. Bubuiturile sunt asurzitoare. Nu aud decât un ţiuit surd, ca de zgomot alb.

— N-AM AVUT DE ALES. MIŞCĂ-TE ODATĂ.

Nino mă trage în jos; îmi julesc genunchiul de pavaj. Ne aşezăm pe vine, pitiţi după un perete, lipiţi unul de altul. Nino îşi scoate pistolul din pantaloni. Dumnezeule, e *imens.* E un Glock 40 nou, lucios (mult mai mare decât al meu). Îl privesc cum îi ia în vizor cu degetul pe trăgaci. Stăm cu ochii pe uşa hotelului.

Alessandro dă buzna prin ea.

Trebuie să recunosc că arată sexy, însă nu la fel de sexy ca Nino.

— *Signorina?* Unde sunteţi? Sunteţi teafără?

Ah, dragul de el. S-a îndrăgostit.

Pistolul lui Nino face PAC. PAC.

Mă uit pe furiş peste zid. Cineva din incinta hotelului ţipă.

Alessandro zace întins nemişcat pe podeaua terasei. Nino l-a împuşcat în gât. Îi ţâşneşte sânge din jugulară. Se împrăştie peste tot. Îi studiez silueta lipsită de viaţă, chipul, mâinile, braţele şi picioarele. Simt o urmă de empatie. Bietul Alessandro, dar am fi putut fi eu sau Nino în locul lui.

— Să mergem, îi zic.

Îl iau de mână. Are palma aspră, bătătorită şi caldă. Mă inundă un val de adrenalină. Mă simt fermecată. Sunt deosebită. Alvie. Îmi strânge mâna într-o încleştare feroce, ţinându-mă de ea al dracului de bine. Sărim de pe marginea terasei pe un acoperiş înclinat. Ţiglele sunt dintr-o ceramică mult prea subţire. Noii mei balerini Prada alunecă. Mă uit în jur şi văd Colosseumul şi domul Bazilicii Sfântul Petru. În depărtare, se vede fluturând un steag al Italiei. Încolo sunt ruinele Forului Roman. Deasupra noastră se învârt stoluri de grauri ca nişte nori negri şi groşi. Cerul e portocaliu şi roz. Gonim şi toate trec în ceaţă pe lângă noi, lăsăm în urma noastră imaginea distorsionată a oraşului.

PAC. PAC.

Mă uit înapoi. Alţi trei sau patru poliţai ies în fugă.

Alergăm pe acoperişuri. Câtă adrenalină!

Mă doare păsărică. Sunt excitată, udă. De-abia aştept partida de sex de împăcare.

Îl urmez pe Nino de-a lungul burlanelor. Dacă alunecăm, cădem în gol. Băga-mi-aş. Futu-i. Nu te uita în jos. Totul pare minuscul de aici de sus. Oamenii seamănă cu nişte furnici, maşinile sunt micuţe. Roma e un sătuc în miniatură.

Între clădirea asta şi următoarea e un hău de vreo doi sau trei metri. Va trebui să sărim peste el. Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Haide. Vino cu mine, îmi zice Nino, şi îşi ia zborul, se înalţă, jacheta din piele fluturându-i ca aripile unui liliac.

Seamănă cu Batman (numai că el are mustaţă în formă de potcoavă). Aterizează cu o bufnitură pe acoperişul cu ţigle roşii, alunecă, apoi se agaţă (acum nu prea mai seamănă cu Batman). Una dintre ţigle se desprinde şi alunecă, rostogolindu-se până jos de tot. TROSC.

Nino se ridică şi se întoarce către mine.

— Haide, sari, îmi zice.

Întinde mâna.

Închid ochii şi inspir adânc. Acum e-acum. N-am de ales. Nu

mă pot întoarce la acel hotel.

PAC. PAC.

Se apropie.

Oh, băga-mi-aş dar dacă mă prăvălesc în gol?

Acoperişul ăla pare foarte îndepărtat. Nu ştiu dacă voi reuşi să sar. Ridic privirea şi îl zăresc pe Nino. *Nino al meu.* Îmi iau avânt şi pur şi simplu sar...

Stomacul mi se face ghem.

Şi cad.

Cad.

Îmi întind braţele să mă agăţ de acoperiş, dar nu îl nimeresc.

— BĂGA-MI-AŞ. BĂGA-MI-AŞ.

Nu mai există nimic. Braţele mi se zbat în gol. Nino mă prinde de încheietură. Mă izbesc de perete. Atârn între cele două acoperişuri. Mă legăn, iar faţa mi se zdreleşte de cărămizi.

— AU. BĂGA-MI-AŞ. BĂGA-MI-AŞ.

Nu privi în jos. O, Doamne! O, Doamne!

Îmi ridic privirea şi mă uit în ochii lui.

— Ajută-mă. Ajută-mă. Te rog, îi zic.

Îmi va da drumul sau mă va trage în sus? Mă ţine strâns cu ambele mâini de încheietură; articulaţiile lui s-au albit.

— Nino, te rog. Te rog.

Se uită la mine cu ochii lui negri ca obsidianul şi îmi aruncă o privire fermă. Trăim cumva o clipă intimă, însă – ce? Oare... oare ezită? Care e problema lui? Stă *pe gânduri?*

— Nino. Nino.

De ce aşteaptă?

— Nu mă lăsa să atârn aşa.

Am avut dreptate: e diavolul.

Cred c-am făcut pe mine.

∴

— Haide, îmi zice Nino.

Mă trage şi mă ridic în picioare, clătinându-mă.

A fost cât pe ce.

— Ce ţi-a luat atât?

PAC. PAC. PAC.

Poliţaii ne prind acum din urmă. Sar peste acoperişuri în fugă.

Scot grenada din buzunar. Trag cuiul şi o arunc.

— Îmi pare rău, zic. N-am avut de ales.

Apoi urlu către Nino din toţi rărunchii.

— FUGI! MIŞCĂ. MIŞCĂ. MIŞCĂ.

— Ma cos' hai fatto?

BOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOMMMMMM.

Acoperişul se cutremură din temelii. Toată planeta pare că se cutremură. Îl iau de mână pe Nino şi ne pitim. Mă uit la el cât timp stăm întinşi acolo, la teama din ochii lui şi la chipul lui mânjit de sânge şi praf. Ooo, seamănă cu Rambo. Simt un val de căldură la spate. Simt gustul fumului şi al flăcărilor, îmi aminteşte întocmai de incendiul din pădure. Mă înţeapă ochii de la flăcări. Încerc să desluşesc ceva prin vălătucii de fum. Nicio mişcare. Nu-i văd pe poliţai. Tuşesc, tuşesc, tuşesc. Apoi mă opresc. Cred c-au murit. Sunt morţi cu toţii, ucişi de noi. Preţ de o clipă, îmi fac griji. Oare n-am făcut ceea ce trebuia? Nu sunt obişnuită să mă simt vinovată. Însă îmi revin numaidecât. Am fost eu cu Nino. Eu şi cu *Nino,* la dracu'. Am făcut asta *împreună.* Suntem ca Juliette Lewis şi Woody Harrelson. Suntem *pe val,* la dracu'.

Începe să sune o alarmă.

În curând, vor ajunge pompierii (sexy). O, Doamne, pompieri *italieni.* Şi încă şi mai mulţi poliţai. Trebuie s-o ştergem de-aici. Şi-ncă repede. Bun, acu e-acu. Cum coborâm?

Piaţa Navona, Roma, Italia

— Ooo, ce-i *aia?*

— Un Ducati *Monster.*

— E al tău?

— De-acum înainte, da. Suie-te.

Mă uit la Nino cum porneşte motorul fără cheie. E o motocicletă bestială.

— Pot să conduc eu?

— Te-am văzut cum conduci...

— Mă pricep mai bine la motociclete.

Îmi aruncă o privire furioasă.

Motorul se învârte în gol, apoi porneşte.

Ne urcăm amândoi pe şa, eu în spatele lui.

Nino îmi întinde casca.

— O vrei?

— Nu, dă-o dracului.

O aruncă cât colo. O privesc cum sare de-a lungul bordurii, rostogolindu-se apoi într-o gură de canal.

— Am supravieţuit deja *unui* accident de scuter. În copilărie. Încă mai am o cicatrice de la leziunea cerebrală – şi fulgerul nu loveşte niciodată de două ori în acelaşi loc.

— Ah, da? Eu am în cap implanturi metalice de când am căzut ultima oară de pe una de-asta.

— Vorbeşti serios? Băga-mi-aş. Bine, ai câştigat.

— Eşti gata? mă întreabă. Să mergem.

— Iuuhuu!

Îl prind pe Nino de mijloc şi îmi înfig adânc unghiile în haina lui de piele. Conduce cu *foarte* mare viteză pe străzile cufundate în întuneric. Pletele îmi flutură în vânt, îmi intră în ochi nisip de pe drum şi simt gust de motorină. Sau de benzină? Încă nu e nimeni pe urmele noastre. Nici poliţai. Nici mafioţi. E distractiv. Gonim pe o şosea dreaptă ce duce în afara oraşului. Motorul rage şi mârâie ca un tigru. Dintotdeauna mi-am dorit să mi-o trag pe o motocicletă. Mă ţin strâns de Nino şi îmi lipesc corpul de al lui, coapsele de ale lui, îmi turtesc sânii de spatele lui. Şezutul se scutură şi vibrează; chestia asta e un adevărat preludiu.

Mă uit la vitezometru: 220 de kilometri la oră. Nu e rău.

Apoi ne depăşeşte un Ferrari. E elegant şi lucios. Motorul toarce precum cel al Lamborghiniului lui Ambrogio.

— Ooo, ce frumos! îi zic.

Nu cred că Nino mă poate auzi din cauza curentului şi a zgomotului motorului.

— PUTEM SĂ FURĂM MAŞINA AIA?

— Poftim? Nu.

— VREAU UN FERRARI. E MAI RAPID, îi zic.

Îl privesc cum se îndepărtează, gonind. Ei bine, o lăsăm pe altă dată.

Aud din ce în ce mai tare sunetul unei sirene. Acum ce mai e?

— BĂGA-MI-AŞ. CURCANII.

Nino accelerează şi mă ţin mai strâns de el. Îl trag mai aproape de mine. Prin vene îmi curge adrenalină. Simt cum mi se dilată şi cum îmi flutură obrajii în vânt. Mă întorc şi zăresc semnalele luminoase albastre. Ne-au văzut? Am încurcat-o?

Nino virează şi se îndreaptă către o ieşire.

Genunchii noştri sunt la distanţă de un centimetru de asfalt.

Îmi închipui cum ar fi dacă ne-am freca cu hainele şi cu pielea de betonul şoselei. Acum îmi doresc să-mi fi pus casca aia. Nu suntem tocmai în siguranţă. O dată în viaţă e suficient să te loveşti la cap. Gonim printr-o pădure şi îmi intră praf în gură, iar părul îmi flutură în vânt. Cred că e aceeaşi pădure de mai devreme. Pinii înalţi îmi par cunoscuţi. Drumul ne hurducăie, fiindcă suprafaţa drumului e crăpată de rădăcinile copacilor.

Pe un semn de pe marginea drumului scrie *Ostia Antica.* În aer se simte un miros vag de cenuşă. Trecem pe lângă un peisaj dezolant şi ramuri carbonizate. Măcar s-a stins incendiul. A durat mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău.

Nu mai aud sirenele.

— DA, CRED CĂ NE-AU PIERDUT URMA.

Trecem pe lângă o femeie care stă pe marginea drumului.

Ah, e fata aia.

— Hei. CIAU.

Îi tot fac cu mâna, însă nu-mi răspunde. Îmi arată degetul mijlociu. Ce neruşinată!

I-am salvat viaţa.

— O cunoşti? mă întreabă Nino.

— MDA, E DE TREABĂ. I-AM DAT FOC LA CORT.

Zăresc marea la orizont: un imens vid negru. Pădurea se deschide înspre litoral, plaje, restaurante, baruri, hoteluri. Nino parchează motocicleta pe mal.

Cineva pune muzică.

„How Deep Is Your Love” de Calvin Harris.

— Ooo, îmi place la nebunie piesa asta.

Se aude dinspre plajă.

Mă îndrept către o balustradă metalică şi mă uit în jos la siluetele care se mişcă pe nisip. Acolo jos are loc un fel de carnaval, oamenii beau, se sărută, fumează şi şi-o trag pe plajă. Oftez şi mă uit la petrecăreţi, simţind în gură gustul salin al mării şi al haşişului. Cineva jonglează cu nişte cercuri aprinse, învârtindu-le într-un ritm ameţitor, de vezi numai galben şi alb. Flăcări portocalii licăre şi dansează. Cercuri concentrice luminează cuprinse de flăcări. Mmm, ăla e kerosen? ♥ combustibilii fosili. Îl privesc cum aruncă cu diverse forme în sus. E năucitor. Fermecător. Vreau să încerc şi eu. Cineva a aprins un foc de tabără imens. Parcă e o scenă desprinsă dintr-

un film de Fellini. Pare foarte mişto.

— Uite, Nino. O petrecere pe plajă. Haide, vreau să mergem.

Nino scutură din cap.

— Nu. Tre' să furăm o barcă.

Se îndepărtează pe faleză. *De ce ţine să-mi strice cheful?* Îl privesc cum se îndepărtează, apoi îmi abat din nou atenţia petrecere. Cineva strigă *uuuups.* Pocneşte un dop de plută. Oare ce e? Prosseco? Şampanie? Îmi bag piciorul. Mă duc. Vreau să mă distrez. Tocmai am ucis Dumnezeu ştie câţi poliţai. Simt nevoia să mă descarc. Mă duc mai târziu pe chei să-l găsesc pe Nino. O să îi ia ceva timp să fure o barcă. Înainte de asta, vreau să *dansez.* Să mă destind. Plus că simt nevoia să beau ceva.

Îmi trec picioarele peste balustradă şi sar pe nisipul moale. Nu-mi vine să cred că Nino a pierdut două milioane de euro. Pe bune? Ce tăntălău! Chiar trebuie să îmi înec amarul după atâta amar de vreme cât am alergat după ei. Să mă fac criţă. Pulbere. Mă îndrept spre petrecere şi mă alătur mulţimii.

— Ciau, îi zic unui individ oarecare.

— *Ciao,* îmi strigă un tip.

Zâmbeşte.

Îmi smulg aparatul de sub tricou şi îl arunc în foc.

Muzica se aude BUM BUM BUM. Închid ochii şi o las să mă împresoare. Acum e Swedish House Mafia. Încep să simt ritmul, să mă mişc şi să-mi unduiesc şoldurile pe ritmul distrus al basului. Deschid ochii, şi un tip cu dreaduri îmi oferă un cui. Părul lung, blond îi ajunge până la talie. Poartă o cămaşă hawaiiană portocalie cu flori violet aprins. Nino nu ar purta vreodată aşa ceva. Bag cuiul între buze. Trag prelung din el. Mmm, *skunk;* e dulceag şi proaspăt. Ţin fumul în piept, apoi îl expir. Mi s-a urcat direct la cap; e tare. Exact de aşa ceva aveam nevoie. O fată de lângă mine se uită la joint de parcă ar vrea să tragă şi ea din el, dar nu îl pasez mai departe.

Dansez mai aproape de focul de tabără, simţindu-i căldura. Trosneşte, şi pocneşte, şi luminează atât de puternic. Flăcările mi se zbat jucăuşe pe lângă tălpi. Se schimbă melodia şi acum e una săltăreaţă. Seamănă cu una din anii optzeci. Îmi place, e mişto. E „Shut up and Dance" a celor de la Walk the Moon. Mai trag un fum.

Cânt, plutesc şi dansez de parcă nu mai e nimeni în jurul meu. Acum chiar mi-am intrat în ritm, mişc din şolduri, scutur din cap

şi dau din fund ca Beyoncé.

Mă uit în jur după ceva de băut şi zăresc pe o masă pliantă nişte sticle deschise de tărie. Iau una şi trag o duşcă. Ce bună e, e Tia Maria?

Mă învârt fără încetare în cercuri, cu mâinile întinse până sus de tot, şi mă stropesc cu alcool pe haine, pe păr, pe obraz, pe faţă. Cineva mă înşfacă de braţ şi scap sticla, vărsându-mi lichidul rece pe picior.

— Hei. Dă-mi drumul. Ridic privirea. E Nino. Dă-mi pace. Mă distram.

Mă târăşte prin mulţimea de trupuri contorsionate şi mă împiedic prin nisip.

— Betta, trebuie să ne mişcăm.

Jointul e gata, aşa că îl arunc şi îl urmez pe Nino, plecând de pe plajă. Mergem pe faleză şi ajungem la un debarcader cu câteva iahturi şi bărci.

— Ai fi putut să te distrezi cu mine, îi zic.

Nu-mi răspunde.

— Bun, deci cum naiba furi o barcă?

— La fel cum furi o motocicletă sau o maşină.

— Ai pus deja ochii pe una? îl întreb.

Mă uit la bărcile care se leagănă pe apă; văd nişte ambarcaţiuni de viteză de diferite mărimi. Sunt lucioase, albe şi au nume de fete: *Lola, Maria, Esmeralda.* Sunt sute de iahturi micuţe. Ochesc un superiaht luxos; e al dracului de imens, de departe cel mai mare pe care l-am văzut vreodată, de genul celor pe care le cumpără oligarhii ruşi ca să impresioneze prostituate. E mortal. Îl vreau.

— Ăla. Ăla. De acolo, îi zic, arătându-i-l cu degetul.

Nino trece de el, îndreptându-se către o barcă mai mică, mai veche, mai maronie. Şi asta e o barcă de viteză drăguţă, dar nu e nici pe departe la fel de ostentativă, şi e construită în întregime din lemn lustruit.

— O luăm pe asta, îmi spune.

— De ce? Ailaltă ce are?

— Asta n-are alarmă.

Numele bărcii e *Ofelia.* Sună de parcă ar prevesti ceva rău. De ce sunt botezate mereu cu nume de femei? De ce nu şi cu nume de băieţi? Îl urmez pe Nino pe debarcader. Se clatină când sar pe el.

— Hei. Uşurel, uşurel, zic eu. Opreşte-l. Opreşte-l.
— Ce să opresc?
— Clătinatul.
— Nu se clatină.
— Ah.
Cred că e de la joint. Mintea mea e vraişte.
Mă prăbuşesc pe o bancă de pe debarcader. Mă aşez picior peste picior şi îmi petrec braţele în jurul pieptului. Cealaltă barcă era mult mai drăguţă. Îmi aprind o ţigară şi mă uit la spatele sexy al lui Nino. El deschide cu un şut uşa unui dulap aflat sub bordul bărcii. Se apleacă şi îşi face de lucru cu nişte fire. Se aprinde un beculeţ.
Nu sunt sigură că-i o idee bună. Eu şi Nino, singuri pe mare. Nu cred că am deplină încredere în el. I-ar fi mult prea uşor să-mi facă felul. Mijesc ochii şi îmi las capul într-o parte. Aş face bine să rămân trează.
Să fiu atentă la nenorocitul ăsta. Se prea poate să mă vrea moartă...
Se declanşează alarma bărcii.
— *Merda.*
— Parcă ziceai că n-o să... ah.
Nino a scos pistolul.
Închid ochii şi mă încordez. Oh, Doamne! Oh, Doamne! *Gata.* Pân-aici *mi-a fost.*
Trage un foc în sistemul de alarmă.
Se opreşte. Bun. Asta-i bine. Nu sunt moartă. Porneşte motorul şi îmi sting ţigara.
— Pot s-o conduc eu?

29.

Navigăm de ore-n şir pe marea întunecată şi plictisitoare. E foarte frig. Bate vântul. E miezul nopţii. Nu văd decât stelele tâmpite de pe cer şi beculeţul din barcă. Stau aşezată pe bancheta tare şi rece şi privesc în gol. M-a luat foamea după cuiul ăla. Mi-e o foame de lup. Mă uit în jur după ceva mâncare. Găsesc în dulap o cutie de Pringles. Cu aromă de carne la grătar. Zici că ştiau că vin eu. Cât timp ronţăi eu la ele, Nino

umblă la sistemul de navigaţie al bărcii. Porneşte radioul. Se aude „Niggas în Paris” de Jay-Z Şi Kanye, iar Nino fredonează şi el.

Strică piesa. E afon, ca maică-mea.

— Vrei un Pringle?

— Sigur, îmi răspunde.

— Deci, îi zic, Nino.

Cranţ. Cranţ.

— Mi se pare că n-am încheiat discuţia.

— Care discuţie?

— Cea de dinainte, de la bar.

— De dinainte să-i arunci pe poliţai în aer?

— Exact. Tot nu sunt mulţumită de ce mi-ai spus.

— Despre ce vorbeam?

— Despre cum ţi-ai luat tălpăşiţa. Despre cum ai furat maşina. Banii. *Hainele* mele. A fost foarte frig în România. N-am avut cu ce să mă îmbrac.

— România? Ce-ai căutat în România?

— Nimic. N-am stat decât opt ore. M-am dus să mă întâlnesc cu un vampir.

Îl privesc furioasă şi mestec. *Uf.* Ticălosul ştie *precis* ce-am căutat acolo.

Nino mă priveşte şi se încruntă, chipul fiindu-i întunecat de la o umbră.

— Eşti atât de fraieră, îmi zice şi se prăpădeşte de râs pe seama mea.

Nu l-am mai văzut vreodată să râdă cu atâta poftă.

— N-am *ucis* pe nimeni...

— Mi-ai spus deja c-ai făcut-o, îmi răspunde.

— Şi ce dacă? Cine mai era şi tipul ăla? Şi de ce dracu’ avea telefonul tău?

— L-am plătit ca să ducă telefonul în România. Era un om de legătură din mafia din România.

— A încercat să mă sugrume, îi zic. A încercat să-mi fure geanta.

Nino clatină din cap.

— Nu asta era misiunea lui. Încercam doar să scap de tine. Probabil că a improvizat. Ai primit mesajul de la mine?

— Mesajul? Care mesaj? Despre freza mea nouă?

Termin cutia de Pringles şi o azvârl în mare.

— Ăla în care spuneam că putem lucra împreună.

— Mda, l-am primit. Şi ce?

— A trebuit să văd dacă erai capabilă.

Prostii.

— Mă rog.

Mare mincinos mai e.

— E o meserie periculoasă. Nu e pentru oricine.

— Nu-mi vorbi de sus, îl atenţionez.

— Trebuie să fiu în stare să îmi încredinţez viaţa în mâinile partenerului.

— Mda, şi eu. Îl privesc furioasă. Ce-a fost cu căcatul ăla de mai devreme, de pe acoperiş? Am crezut că ai de gând să îmi dai drumul.

— Nici vorbă. Te-am ridicat, îmi zice. Iar acum eşti aici, nu-i aşa?

Privesc în depărtare, în punctul în care întunericul întâlneşte întunericul. Nu e nimic acolo. Spaţiul şi atât. Materie neagră. Ca înainte de Big Bang.

— Deci, suntem parteneri? mă întreabă.

— Parteneri.

— Bine.

— În regulă.

Până când mă va trăda? Până când mă va lăsa din nou de izbelişte?

Apa se loveşte de carenă. Doar vântul se mai aude.

— Deci, unde mergem?

Nino nu-mi răspunde.

Mă gândesc la toate planurile pe care le-am uneltit ca să mă răzbun. Să *găsesc o armă. Să-l găsesc pe Nino. Să-mi recuperez banii. Să-l ucid.* N-am progresat prea mult.

— Ce-ai făcut toată săptămâna? îl întreb.

— Ah, ce fac de obicei.

— Şi anume?

— Târfe şi cocaină, îmi răspunde.

Îmi dau ochii peste cap. Ca să vezi.

— Credeam că nu te-ai culcat cu nimeni.

— Aşa e, îmi răspunde.

Baliverne.

— Nu-mi vine să cred că ai pierdut banii noştri. I-a luat Domenico? îl întreb.

— Mda, îmi răspunde. *Brutto figlio di puttana.* Domenico i-a găsit la mine în apartament. S-a întâmplat după ce a trebuit s-o şterg, când am împuşcat-o pe Dynamite. A smuls uşa din ţâţâni. A luat valiza. A luat maşina. Când m-am întors după bani, el era deja plecat. Îţi jur că atunci când pun mâna pe el...

Mda. Mie-mi spui?

— Nino...

— Nu, acum mă cheamă *Luca.* Mi-am schimbat numele, am buletin nou.

— Bine. Fie. Nu contează.

— Betta...

— Nu, acum mă cheamă *Alvie.*

Regret imediat c-am spus-o. Dar trebuie să-i spun, la dracu'. Nu mai suport să fiu Beth nici măcar un minut.

Mă apucă strâns de mijloc şi mă trage spre el. Mă pregătesc pentru răspunsul lui.

— Alvie?

— Da, Alvina.

— Ştiam deja, fraiero. Nu crezi că mi-am dat seama ce se petrece? Eşti o persoană diferită. Nu eşti deloc ca femeia lui Ambrogio. Sora ta a urât pistoalele dintotdeauna. Iar tu... tu eşti dusă cu pluta, la dracu'.

— Voi lua asta ca pe un compliment.

Mă uit în ochii lui. Vrea să mă ducă de nas?

— Nu-mi pasă. Mi-e indiferent, îmi zice. Alvie, Betta, Betta, Alvie. Mă doare-n cur. Îmi place oricum aşa cum eşti acum. Sora ta era foarte enervantă.

Pentru prima dată, chiar rămân fără cuvinte. Privesc în gol spre mare.

Mi s-a luat o piatră de pe umeri. În sfârşit, mă simt liberă.

Mă întorc către el într-un final.

— Unde mergem? îl întreb.

— O să vezi când ajungem.

— Ce se petrece? Mă răpeşti?

— Auzi la ea, *te răpesc.* Ce-i cu tine? Eşti copil? Ai treizeci de ani.

— *N-am treizeci de ani.* Am douşicinci. De fapt, sunt cu cinşpe ani mai mică decât tine.

Se uită nervos la mine.

— Ia stai un pic. Stai aşa. În ce dată suntem? îl întreb.

— Nu e treaba ta, la dracu’.

Îmi plec capul într-o parte. Îmi aduc aminte codul de deblocare al telefonului său: 0509.

— E sâmbătă, cinci septembrie, nu-i aşa? E ziua ta.

— Mda. Minunat. Am mai îmbătrânit un an.

— La mulţi ani! îi zic.

Nino scuipă în apă. Privim în zare. E tot întuneric. Nimic nu se vede. Poţi înţelege de ce s-a crezut că Pământul e plat. Vom naviga până la capătul lui, apoi vom cădea. Măcar vom muri împreună.

— Viaţa începe de la patruzeci de ani încolo, îi zic.

Îşi aprinde un Marlboro roşu şi îl văd cum vorbeşte printre degete şi de după flacără.

— Mda, dacă nu voi fi împuşcat din cauza ta.

Oftez; îmi chiorăie maţele.

— Frate, tot mi-e foame. Trebuie să mănânc.

— Tocmai te-am văzut cum ai dat gata o cutie întreagă de Pringles.

— N-a fost aşa. Ţi-am dat şi *ţie* unul. Trebuie să mănânc altceva.

— Prinde naibii un peşte, îmi zice.

— Nu fi tâmpit. Am nevoie de carbohidraţi. Un Pop-Tart, sau ceva de genul ăsta. Sunt lihnită.

— Ajungem imediat, mă linişteşte.

— *Tu* de ce eşti aşa prost dispus? Ţi-am salvat viaţa, îi zic. Ai fi putut să fii ucis sau ai fi putut să faci închisoare pe viaţă.

Dobitocul o merită.

— Despre ce vorbeşti? mă întreabă. Nu aveam nicio problemă până să apari tu. Acum sunt cel mai căutat om din Europa. Cinci poliţai morţi? *Madonna.*

— Dacă n-aş fi fost eu, s-ar fi ales praful de tine.

Ar trebui să fie recunoscător că nu l-am omorât. Mai aveam *puţin* şi... jur.

— Să arunci în aer un acoperiş? *Sei pazza. Pazza.* Nebună.

Se aşterne liniştea.

— Ei bine, *tu* l-ai ucis pe prinţul Disney.

— Pe cine?

— Pe Alessandro.

— Cine dracu’ mai e şi Alessandro?

— Nu mai contează acum.

Păcat de prinţul Disney; era foarte drăguţ. Era superb, o bomboană de bărbat. Măcar am apucat să mi-o trag cu el înainte, altfel ar fi fost păcat.

Nino trage nervos din ţigară.

Ascultăm marea.

— Şi totuşi, cum m-ai găsit?

— Curcanii te-au găsit, îi răspund. N-a fost atât de dificil. Roma e plină de *camere de supraveghere.* Ai auzit de camere web? De televiziuni cu circuit închis?

— V-a luat cam mult, îmi zice. Am aşteptat toată săptămâna.

— Ce-a fost cu căcatul ăla de la metrou?

— Ţi-am oferit a doua şansă. Norocul tău că eşti simpatică.

Mă duc şi mă aşez din nou pe bancă, întinzându-mă pe lemnul tare şi rece.

— Toţi cei pe care îi cunosc îmi doresc moartea, îmi zice.

— Mda, şi eu sunt în aceeaşi situaţie, îi răspund.

Găsesc o pătură sub bancă şi mă învelesc în ea ca într-un cocon. Să nu care cumva să adormi, Alvina. Ai grijă cu prădătorul ăsta. Sunt destul de îngrijorată, fiindcă el are pistol, iar eu nu am absolut nimic. Încă nu sunt convinsă că pot să am încredere în el. Sau dacă *el* poate să aibă încredere în *mine.*

Sunt pe cale să adorm, când zăresc nişte lumini pe coastă.

— Ce e aia? Ce e cu luminile alea? E un port? Un oraş?

— Napoli, îmi răspunde Nino. E Napoli.

— Perfect. De ce nu ne oprim acolo?

— Ajungem în două ore, îmi zice Nino. De ce nu te culci?

Ha. Vezi să nu. Cunosc şiretlicul. Mă va omorî în somn.

Îmi aşez capul pe geantă. Probabil că e mai sigur să evităm oraşele mari, mai cu seamă Napoli. Poliţia va căuta pretutindeni. Plus că am auzit tot ce se putea auzi despre muntele Vezuviu. I-am văzut pe oamenii ăia din Pompei, pietrificaţi la propriu: contorsionaţi în forme groteşti şi prefăcuţi în piatră. *Nici vorbă.* Nu voi păţi aşa ceva. Săptămâna trecută am avut noroc cu muntele Etna. Nu-mi mai încerc norocul încă o dată.

Mi se închid ochii... însă zăresc ceva sclipind în apă. E argintie şi sferică, precum un glob disco, şi străluceşte.

— Acolo ce e? O insulă? îl întreb.

— *Sì. Sì,* e Capri.

— Sună bine. Ne putem opri aici?

— Nu, ştiu eu unde mergem.

— Ei bine, *eu* nu ştiu. Mai avem mult?

Nu-mi răspunde.

Habar n-am cum de ştie Nino încotro merge, eu nici nu pot să văd dincolo de nas. E mai întuneric decât într-un roman noir nordic. Am putea foarte bine să fim şi în pântecul unei balene. El umblă din nou la sistemul de navigaţie, iar eu privesc cum dispar luminile în zare. Strâng pătura bine în jurul meu, mă întind în întuneric şi adorm.

ZIUA A ŞAPTEA: ALESUL

ACUM ZECE ANI

Duminică, 30 octombrie 2005
Lower Staughter, Gloucestershire

O farfurie se face ţăndări de tavan, deasupra capului meu, împrăştiind cioburi din porţelan în toate direcţiile. Închid strâns ochii. Exact la ţanc. O aşchie ricoşează şi îmi taie adânc pielea obrazului. Aud zgomot de sticlă spartă pe lespezile din piatră.

— Te urăsc, zice ea.

— *Mamă.*

— E atât de nedrept.

— Cum poţi să-mi spui una ca asta?

— Nu vrei să fiu fericită.

Vocea maică-mii se frânge, ameninţând să facă loc lacrimilor.

— Încetează odată să arunci cu lucruri în mine. *Dumnezeule.*

Îmi feresc chipul cu mâinile, auzind încă zbieretele de dinainte. Deschid din nou ochii, doar un pic, ca să mă uit în jur printre gene. Maică-mea stă cu spatele la mine, aplecată peste cuptor. Văd cum i se mişcă coastele. Răsuflă greoi.

— Are *jumătate din vârsta ta,* îi zic în cele din urmă. Îmi iau ciobul de pe faţă, rămânând cu o dâră de sânge cald pe deget. Ce urmăreşte dacă nu să pună mâna pe banii noştri?

— Banii *noştri?*

Strâng din dinţi.

— Banii *tăi. Ai tăi. Ai tăi.*

Vrea să pună mâna pe moştenirea din partea bunicii. E la mintea cocoşului.

Acum se întoarce către mine. Se îndreaptă de spate, îmi aruncă o privire glacială.

— Te-ai gândit că poate mă iubeşte pentru felul în care sunt eu ca persoană? Că poate mă găseşte *atrăgătoare?*

— E atras de jumătatea de milion din bancă... îi răspund, mormăind.

Ca şi mine, dacă tot veni vorba.

— N-are nevoie de bani, îmi zice. A venit aici cu o viză *pentru muncă.*

Mă încrunt.

— Însă el nu lucrează, de fapt.

— Nici tu nu lucrezi.

— Eu sunt la *şcoală.*

Stăm şi ne holbăm una la cealaltă. Simt un miros. De unde vine? E fum. Alt grătar, la dracu'? Sau arde ceva în cuptor? Mă sprijin cu spatele de insula din bucătărie şi îmi pun coatele pe marmura rece. Ştiu că mi-am dorit un tată nou şi de treabă, dar asta a fost acum multă vreme. E mai rău să ai doi părinţi decât unul. Îmi dau acum seama de asta.

Maică-mea pune mâna pe o sticlă de vin roşu şi îi înjunghie dopul cu un tirbuşon. Îşi toarnă un pahar mult prea plin. Îl dă pe gât.

— Nu-mi vine să cred c-ai fost de acord să te măriţi cu el.

Aşază paharul, închide ochii şi pufneşte pe nas. Cineva trebuie să i-o spună, chiar dacă ştiu că nu asta vrea să audă.

— Mamă, Rupert e un ratat. Nu face altceva decât să piardă vremea şi să cânte la *didgeridoo*[34]*. Azi m-a trezit în zori.* „Tie Me Kangaroo Down, Sport?" Cine dracu' se crede? *Rolf Harris, la dracu'?* Locuieşte în casa asta de trei luni de zile, şi tot nu ştie cum mă cheamă...

— Bineînţeles că ştie cum te cheamă. Nu fi fraieră.

— Atunci, de ce-mi spune *scumpete?*

— Aşa te alintă, Alvina.

Schimbăm nişte priviri furioase.

O văd înainte s-o aud intrând. Pun pariu că a stat şi s-a uitat. Şi a ascultat. Beth se îndreaptă către mama noastră şi îşi petrece un braţ pe după umărul ei. Îmi aruncă o privire plină de reproş, de parcă m-ar întreba *acum ce-ai mai făcut?* Umple paharul cu vin roşu şi soarbe o gură.

— Ei bine, mie chiar îmi place de el, zice ea. Mă bucur pentru tine, mamă. Cred că e minunat că te recăsătoreşti.

— Îţi mulţumesc, Beth, draga mea.

— Ai fost singură atât de multă vreme. Vă meritaţi unul pe celălalt...

— Bun, le zic. Mi-a ajuns. Ori pleacă Rupert, ori *plec eu.*

Soră-mea se întoarce către mine şi scoate un icnet.

[34] Instrument de suflat, confecţionat din lemn, inventat de indigenii din Australia.

Mă uit la maică-mea şi văd cum şovăie.

Nimeni nu zice nici pâs.

Tensiunea atinge cote colosale. Ochesc sticla de pe tejghea. Frate, vreau vinul ăla.

Rupert deschide uşa de la terasă şi intră împleticindu-se în bucătăria transformată în câmp de luptă. În urma lui pluteşte un nor gros de fum, însă nu pare să-i pese sau să bage de seamă. Deschide frigiderul şi îşi ia o doză de XXXX Gold.

— E totul bine aici, scumpelor?

Se sprijină de zid, se freacă la ochi şi se întinde. Mai spune ceva cu un accent australian pronunţat, pe care nu mă chinui să pricep. Ceva despre un koala violat. Despre un papagal Galah cuprins de flăcări.

E limpede că s-a trezit din somnul de beţie de după-amiază, fiindcă ne-a auzit certându-ne. Pun pariu că a uitat de foc şi că a ars din nou toţi creveţii.

— Alvina, cere-i scuze tatălui tău, îmi zice maică-mea. L-ai trezit din somn.

Mă uit urât la ea şi simt cum mi se aprind obrajii. Examinez creatura asta masculină care s-a târât, nu ştiu cum, la noi în casă.

— Du-te dracului. Duceţi-vă cu toţii dracului. EL NU E TATĂL MEU.

— Ai grijă cum vorbeşti, Alvina, mă admonestează maică-mea.

Soră-mea îşi dă ochii peste cap.

— Că tot veni vorba, unde-i tatăl meu? De ce nu recunoşti odată că e mort?

— Măiculiţă! zice Rupert.

Nimeni nu mai suflă o vorbă. Maică-mea oftează şi clatină din cap. Soră-mea îşi mai toarnă nişte vin.

Dau buzna afară din bucătărie şi urc scările către camera mea. Lacrimile îmi înţeapă ochii. Nu îmi pot scoate din minte refrenul ăla tâmpit din cântecul ăla nenorocit.

Îmi iau rucsacul Jansport, pe care mă bizui. Beth poate să se ducă dracului. Cu tot cu maică-mea. Ştii ce? Merită una pe alta. N-au decât să-l ţină pe Rupert, dacă e atât de *minunat.* Se pot juca de-a familia fericită şi fără mine. Ăsta nu îl va înlocui vreodată pe tata. Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Nu s-a dus să trăiască în America. Nu, ştii ce cred? Cred că l-a ucis mama

noastră. A luat-o razna acum vreo cinşpe ani. I-a sărit ţandăra. I-a tras una în cap cu un picior de miel îngheţat, l-a ucis, apoi a mâncat dovada. Arma cu care a fost comisă crima a fost mâncată, gătită la cuptor cu sos de mentă şi cartofi. Cine ştie?

Trebuie să aflu.

Iau câteva cravate pe care să le port pe post de curele, jacheta mea veche cu imprimeu camuflaj, pantalonii cargo lucioşi şi nişte ciorapi plasă sexy. Îmi găsesc brăţara preferată cu mărgele, colierul *choker* şi elasticul de păr asortat, o cămaşă gen *cowgirl,* nişte maiouri plasă aurii şi o pereche de pantaloni din catifea evazaţi. Stau pe pat. Cred că mi-am făcut bagajul. În rucsacul ăla e toată lumea mea. În noaptea aia, fug de acasă şi fac autostopul până în centrul Londrei. Dorm pe stradă în ploaie, în Leicester Square, şi nu mă mai uit vreodată în urmă, la dracu'.

30.

Duminică, 6 septembrie 2015
Marea Tireniană

Barca se înclină şi mă trezesc când forţa tangajului mă aruncă pe punte. Mă ridic în picioare şi mă frec la ochi. Unde suntem? Ce se petrece? Ar fi trebuit să rămân trează toată noaptea. N-ar fi trebuit să adorm. Aş fi putut ajunge pe fundul mării. Am avut noroc şi am scăpat. Îmi aduc aminte prima noapte când am dormit singură pe străzi, în Leicester Square. Am fost paralizată de spaimă şi am rămas trează. Frigul mi-a pătruns adânc în oase şi umezeala mi s-a lipit de piele. Fiecare zgomot era scos de un prădător, fiecare om era un ucigaş. Eram sigură că noaptea aceea avea să fie ultima din viaţa mea. Zorii zilei au sosit ca un miracol.

Mă uit la Nino cum îndreaptă ambarcaţiunea spre o plajă cu pietricele. E micuţă, nu are mai mult de o sută de metri lăţime şi e înconjurată pretutindeni de stânci abrupte. E întuneric, aşa că nu prea văd altceva în afară de bolovani.

— Ce e locul ăsta? îl întreb.

— Castiglione, Ravello. Asta e Coasta Amalfi. Haide, ridică-te,

îmi zice.

Casc şi mă întind. Spatele mi-e înţepenit. Arunc pătura pe punte, îmi iau geanta şi îl urmez pe Nino. Sărim din barcă în apa rece ca gheaţa, care ne ajunge până la brâu. Mi-e foarte frig. Uf, măcar m-a trezit. E atât de rece, că de-abia pot să respir. Fundul mării e moale şi plin de bolovani şi de alge alunecoase, înaintăm clătinându-ne către mal.

— Ia nişte pietre, îmi zice.

— Poftim? De ce?

— Tre' să scufundăm barca.

— De ce naiba am face una ca asta? E o barcă drăguţă. Am putea s-o folosim.

— Ca să n-o mai vadă cineva.

— Ei bine, eu vreau să o păstrez, îi zic. Las-o aici şi atât. Las-o aici pe plajă.

Aş putea să o folosesc mai încolo, dacă sunt nevoită să fug.

— Parcă ziceai că nu-ţi place, îmi zice. Îţi doreai celălalt iaht.

— E mai bună o barcă nasoală decât niciuna.

Se apleacă după nişte bolovani.

Îmi azvârl geanta pe plajă şi aud scoicile şi pietricelele cum se sfarmă. Se opreşte şi se întoarce către mine.

— Oh, *Madonna. Ascultă-mă.* Am furat barca; o vor căuta. Suntem daţi în urmărire pentru mai multe crime. Pentru că am ucis o grămadă de poliţai nenorociţi. Toată Italia ne caută. Trebuie să ne acoperim urmele.

— Bine. Fie. Dacă e s-o luăm *aşa...*

Cât de teatral!

Merg pe plajă clătinându-mă şi iau în mână nişte pietre.

— E bine aşa?

— Ia mai multe pietre.

Mai iau câteva şi le arunc pe punte.

— Acum sunt destule?

— Avem nevoie de mai multe.

Mai iau câteva şi le arunc în barcă.

— Bun. Ar trebui să fie destule acum.

— Mai multe. Mai multe. *Mannaggia...* trebuie să se scufunde, la dracu'.

— O, nu. Am rămas fără pietre. Asta e. S-au terminat.

Nino se întoarce şi cercetează plaja.

— Uite câteva acolo.

Uf, face din mine sclava lui. De ce trebuie să fac *eu* toată treaba?

Mă îndrept înspre locul pe care mi-l indică. Mă aplec şi iau câteva.

— Nu mai iau altele. Mă doare spatele. Am dormit într-o poziţie ciudată, îi zic, lăsând pietrele să cadă pe punte.

— *Va bene. E basta. E basta,* îmi zice. Acum împingem barca.

— Eşti sigur că trebuie să...

— *Uno, due...*

— Mi se pare că risipim o barcă foarte mişto.

— *Uno, due, tre.*

Înaintăm greoi prin apa rece ca gheaţa şi împingem barca în larg. Valurile mă stropesc pe ochi. Simt gust de sare şi de iod, apoi picioarele mele pierd contactul cu fundul mării. Legănăm barca, iar apa pătrunde înăuntru şi inundă puntea. Ambarcaţiunea se clatină şi apoi se răstoarnă, scufundându-se tot mai adânc. Scoate câteva bule de aer, apoi nu se mai întâmplă nimic. Toată treaba a durat două minute. Până acum era o barcă, acum a rămas doar marea. Fie-ţi ţărâna uşoară, *Ofelia*! Mai bine că ai fost tu în locul meu.

Înotăm înapoi către plaja plină de pietricele. Valurile sălbatice se sfarmă în jurul nostru, iar eu am alge împletite în jurul gambelor. Tălpile mi se afundă în nisipul moale de parcă pământul încearcă să mă tragă în măruntaiele lui.

— Grăbeşte-te, îmi zice.

Tremur. Sunt udă leoarcă. Am o piatră ascuţită într-un pantof. Îmi curăţ picioarele de algele lipicioase.

— Da, da, vin, îi zic.

Bâjbâi în întuneric după geantă, apoi mă ţin după silueta lui Nino. Urcăm treptele care duc dinspre plajă.

— Nu vorbi. Nu scoate niciun zgomot.

— *Nu scot.* N-am zis nimic.

— Şi ai grijă la *vipere,* îmi zice.

— Să am grijă la *ce*?

— *Vipere. Sssss.* Pe trepte, îmi zice.

Imită cu mâna un şarpe.

— *Vipere*? Despre ce vorbeşti?

— Ai grijă pe unde calci. Viperele sunt veninoase.

Mă împiedic prin beznă.

— Ce dracu’ caută pe trepte?

— Ziua stau la soare, însă uneori aţipesc. Te vor muşca dacă le deranjezi. Îţi vor umple piciorul cu venin.

Îmi scot telefonul de unică folosinţă din geantă şi îmi luminez calea. Treptele sunt năpădite de buruieni şi de flori îmbobocite şi ofilite. Trecem pe lângă şiruri nesfârşite de lămâi, roşii şi livezi de măslini – în aer se simte miros de citrice şi de pământ. Treptele abrupte se macină sub tălpile noastre şi duc către nicăieri. Muntele se înalţă sus de tot; îmi lungesc gâtul, însă nu pot să-i văd vârful. Dispare în întuneric. Alunec pe nişte pietriş. Mă împiedic şi scap telefonul.

TROSC.

— Băga-mi-aş cred că s-a stricat.

Îl ridic şi îmi trec degetul mare peste ecranul crăpat. Mă înţep într-un ciob de sticlă. S-a făcut praf, nu mai poate fi reparat.

— Nino, îi zic. Îmi dai telefonul tău? Al meu e complet distrus.

Nu vreau să-l folosesc pe celălalt pe care-l mai am; probabil că l-aş strica şi pe ăla.

— Telefonul meu e la tine. Nu-ţi mai aminteşti că mi l-ai interceptat?

— Nu ţi l-am *interceptat.*

— Ba da.

— Nu aşa se zice. Am descărcat o aplicaţie care să te localizeze prin GPS.

— L-ai *interceptat,* insistă el.

— Mă rog.

Continuăm urcuşul prin întuneric. Nino nu vrea să-mi dea telefonul lui. Vrea să fim invizibili. Crede că întunericul ne e de folos. Treptele astea nu se mai termină, la dracu'. Nu m-am înscris la *alpinism.* Ce sunt eu? Şerpaşul lui? Vreun yak? Un câine latră şi mă sperie din cale-afară. Nemernicul are un lătrat ascuţit, de zici că-i cerber. Sare pe gardul din sârmă, iar ochii îi sticlesc în întuneric. Nu-mi plac câinii, dacă stau să mă gândesc mai bine, şi cu atât mai puţin dachshunzii. Nici de ăsta nu-mi place.

Văd cu coada ochiului ceva lung, subţire şi încovoiat.

— NINO. UITE. O VIPERĂ, îi zic.

Nino se opreşte şi se întoarce, apoi coboară scările în fugă către mine.

— Ce? Ăsta? Ăsta-i un *furtun.*

— Ah. Semăna cu un şarpe.

Continuăm să urcăm o veşnicie, până când aerul se rarefiază. Mi se face rău din cauza lipsei de oxigen. Pieptul mi se îngreunează, plămânii îmi şuieră. Îmi aprind o ţigară. Parcă-mi şi aud coapsele şi tendoanele cum zbiară la mine: CE NAIBA CREZI CĂ FACI? ŢI-AI PIERDUT MINŢILE?

Simt o durere ascuţită în gleznă.

— AU. M-a muşcat ceva. Nenorocita m-a muşcat.

— Poftim? Unde? mă întreabă Nino.

— Aici. Aici. De picior.

Se întoarce şi aleargă din nou către mine, aplecându-se să arunce o privire.

— Ah nu, ia stai. E o urzică.

Se ridică în picioare.

— O nenorocită de *plantă?*

— Trebuie să găsesc nişte măcriş, îi zic. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

— Ţi-am zis să faci linişte.

Îl urmez din nou pe Nino. Nu se poartă foarte drăguţ cu mine. Sunt atacată din toate direcţiile. Mi-ar prinde bine un pic de compasiune.

Fredonez „Poison” de Rita Ora doar aşa, ca să treacă vremea mai repede...

— Şşşşşşşş, îmi zice.

— Of, Doamne, mai avem mult de mers? Câte trepte mai sunt?

— E în vârful culmii ăsteia, îmi răspunde, după care trebuie să cotim.

Nu mai pot să cânt, oricum. Am rămas fără suflu. Mă mulţumesc să fredonez la mine în cap. Mai urcăm nişte trepte. Cotim: umbre, demoni, pământ, copaci, pietre şi mai multe trepte.

— *Aici* trebuia să ajungem? îl întreb. Suntem în mijlocul pustietăţii.

— *Mda. Ăsta era şi scopul.*

Aş fi vrut să fi rămas la petrecerea de pe plajă. Nu ne-ar fi găsit nimeni acolo... de fapt, noi ce căutăm aici? O creastă înaltă. O prăpastie adâncă, jos de tot, la picioarele noastre, marea se sparge de pietre. Vrea cumva să... mă va împinge?

Nino se opreşte şi se întoarce. Vine către mine. E întuneric; nu-i pot citi expresia de pe chip. Oh, băga-mi-aş. Acum ce mai

e? O să mă ucidă? Ştiam eu. *E* Satana.

Fug înspre el. I-o iau înainte. E mai bine să-i înăbuş intenţia din faşă.

— AAAAAAARGH.

O să-i trag un genunchi în boaşe. E schema mea ucigaşă.

Nino mă prinde de mijloc.

— Hei. Ce faci?

— Nimic. AU. Dă-mi drumul.

Îmi suceşte braţul şi mi-l ţine la spate.

— De ce-ai făcut asta? mă întreabă.

— Nu ştiu. Am crezut... am crezut.

Mă uit dincolo de buza prăpastiei.

— N-o să te împing. Dac-aş fi vrut să te omor, ai fi fost deja moartă.

Oftează şi îmi dă drumul.

Mă aşez. Îmi aprind o altă ţigară.

— Am obosit. Mi-a ajuns.

Refuz să-i mai fac jocul.

— Vreau să ştiu ce se petrece. Vreau să ştiu unde sunt.

— Ţi-am zis deja. Ravello, îmi zice. Mă loveşte cu piciorul. Ridică-te.

— Nu pot. Mă dau bătută. Plămânii stau să-mi plesnească, inima îmi bubuie. Hainele îmi sunt fleaşcă de transpiraţie şi de apă de mare. Mă întind pe spate şi mă uit la stele. O, ia uite, aia e Orion? Lasă-mă să mor singură.

— Dacă te vede cineva, s-a zis cu noi. Vom apărea peste tot la ştiri la televizor: cei mai căutaţi criminali din Italia. N-ai voie să ucizi poliţişti.

— Ei bine, mă dor picioarele, îi răspund. Muntele ăsta e mult prea abrupt.

— *Minchia.* Mişcă-te naibii.

Îşi scoate pistolul şi mi-l înfige în gât.

— Nu e nevoie să te comporţi *aşa.*

— Ţi-am zis: ridică-te, îmi spune.

Mă trage de braţ şi mă ridică cu forţa.

Îi cad în braţe.

— Aşadar, mă *răpeşti.*

— Nu.

— Mă *protejezi?* Ce drăguţ! Cât de romantic!

Ca să vezi. Individul ăsta mă enervează *la culme.* Dar Nino e

supersexy când se supără. Şi chiar îmi place pistolul lui mare.

— Dacă te prind pe tine, atunci mă vor găsi şi pe mine. Eşti o pacoste.

Îşi înfige pistolul în ceafa mea. Simt metalul rece.

— Mişcă-te dracului până nu se luminează de ziuă.

Simt cum mă cuprinde cu mâna de mijloc. Îmi place când Nino îşi pierde cumpătul.

— Unde mergem, totuşi?

Ar face bine să-mi placă...

— Vezi balconul ăla de pe creastă? Ăla cu toate statuile albe? Acolo mergem, îmi spune.

Villa Cimbrone, Ravello, Italia

Am făcut întindere la toţi muşchii de la picioare şi cred că am hernie de disc, dar mă opresc şi arunc o privire prin poarta din fier.

— Uau! Ce e locul ăsta?

— Un hotel, îmi răspunde.

— Dumnezeule, e uimitor! exclam, intrând pe poartă.

— Ştiu. Încearcă să nu-l arunci în aer.

Grădina e scăldată într-o lumină aurie de nişte felinare de modă veche. Palmierii se înalţă impunători şi aruncă umbre pretutindeni pe gazon. Pereţii sunt acoperiţi de iederă. Zăresc un turn străvechi cu ziduri sfărâmicioase din cărămidă şi nişte trepte care duc către o uşă din lemn. O iau pe cărare, străbătând grădinile superbe, şi îmi trec degetele peste petalele fine şi peste frunzele plantelor tropicale. Locul ăsta e desprins din basme. E ireal. Încolo e o fântână cu heruvimi înaripaţi. Locul e împânzit cu crini, trandafiri şi iasomie. În aer se simte o mireasmă dulce, ca de bomboane Woolies. O pasăre ciripeşte într-un copac.

— Oh, Nino, îmi place la nebunie aici. Dar... de ce-am venit?

— Pietro lucrează aici. E un vechi prieten. Ne poate face rost de o cameră fără să fie bătător la ochi.

— Ai mai stat vreodată aici? îl întreb.

— E un loc bun unde să te ascunzi.

Pătrundem ilegal în încăperile personalului. Nino sparge încuietoarea. Găsim un dormitor în capătul holului, intrăm în el

şi aprindem lumina.

— *Oi. Stronzo. Sono io.*

În pat doarme cineva.

— *Che cazzo?* Nino? *Vaffanculo. Mamma mia. Che vuoi?*

Pietro se trezeşte şi e orbit de lumină. E pe jumătate dezbrăcat.

— *Una camera,* zice Nino.

Pietro se ridică în picioare. Se uită la mine. Apoi la Nino. Se îmbrăţişează.

Se freacă la ochi.

— *Per duc persone?*

— *Sì. Sì. E per la mia luna di miele,* zice Nino.

— *Perche non puoi pernotare una stanza come tutti gli altri?*

Pietro se ridică şi vine înspre mine. Întinde braţul şi dau mâna cu el.

— *Ciao. Piacere. Auguri,* îmi zice.

Mă sărută pe obraji.

— Oh. Ciau, ciau, ciau, îi răspund.

Pietro îşi ia pe el un tricou şi o pereche de pantaloni, apoi ne conduce către camera noastră; precizează că e cea mai frumoasă şi cea mai mare. Descuie uşa şi intru. Mi se taie respiraţia. Oh, Dumnezeule mare! E chiar mai bine decât mi-am închipuit. Încăperea e enormă, somptuoasă. Te lasă cu gura căscată. Tavanul e imens, concav şi vopsit în albastru. Are un şemineu uriaş din marmură. Podeaua lustruită e pardosită cu ceramică. Pe perete în sufragerie e agăţată o fotografie cu Greta Garbo.

— E pur şi simplu fermecător, îi zic.

Pietro se înclină şi iese din cameră.

— Ce înseamnă *auguri?* îl întreb pe Nino.

— *Auguri* înseamnă *felicitări.*

— Ah. Bun. Înţeleg. Studiez tablourile agăţate pe perete. De ce m-a felicitat?

Pentru că sunt încă în viaţă?

— I-am spus că ne-am căsătorit, îmi explică Nino. Şi că suntem în luna de miere.

— Aaa. Ce drăguţ! Mă aşez pe pat. Şi Pietro face parte din Cosa Nostra?

— Nu, el doar lucrează la hotel. E singura persoană pe care o cunosc şi care nu doreşte să mă ucidă.

— Eu nu vreau să te ucid, îi spun.

În orice caz, nu mai vreau. Acum, că suntem aici mă simt un pic mai în siguranţă. E posibil să fi fost paranoică mai devreme? Să-mi fi făcut griji degeaba. Îmi dau seama că Nino mă place. Chiar i-a fost dor de mine săptămâna asta. Să fi fost într-adevăr totul un soi de test al Mafiei? O penitenţă sau o iniţiere? Precum Cele douăsprezece munci ale lui Hercule, ca să îmi verifice capabilităţile. Răsuflu uşurată îndelung şi mă întind pe pat ca o stea de mare.

Nino porneşte televizorul şi comută pe ştiri.

Mă ridic în capul oaselor şi clipesc.

Pe ecran apare un cadru cu Domenico, încătuşat şi înconjurat de poliţişti italieni. Se deplasează printr-o mulţime de jurnalişti şi peste tot se văd bliţuri şi camere de filmat. Apare şi un sediu de poliţie. O reporteriţă. Nino dă volumul mai tare.

— Ce spun? îl întreb.

Se întoarce către mine şi clatină din cap.

— Incredibil, ce idiot! L-au prins poliţaii cu maşina lui Ambrogio. Au găsit valiza cu bani. Cele două milioane de euro ale noastre. Au făcut legătura între ADN-ul lui şi cel găsit la mormântul lui Salvo şi la cel al surorii tale.

— Aşa şi... îl cred pe *el* vinovat? Perfect.

— Habar n-au. L-au arestat pe Domenico. Trei omoruri.

Beth, Salvatore, Ambrogio...

— E perfect. E *minunat.*

Nino bate palma cu mine.

Ah, Dumnezeule, îmi vine să-l sărut.

Mă opresc şi îl privesc în ochi.

— Ai nişte cocaină? îl întreb. Ar trebui să sărbătorim.

— *Sì*, îmi răspunde. Ar trebui.

Caută în buzunarul jachetei şi scoate o pungă transparentă. E plină cu un praf alb ca neaua.

Ridic privirea şi mă încrunt.

— Adică tot timpul cât eu *mi-am dat sufletul* acolo, tu ai avut toată cocaina asta la tine? Am urcat toate scările alea tâmpite şi nu mi-ai dat deloc?

Chiar o să-i fac felul ăstuia. Aş vrea ca poliţaii să nu-mi fi confiscat pistolul.

— Nu mi-ai cerut, îmi zice.

Nino trânteşte punga cu cocaină pe noptieră. Pregăteşte cu

cardul două linii lungi, apoi face sul o bancnotă de o sută de euro.

Oh, Dumnezeule, ce dor mi-a fost!

Apoi îmi aduc aminte de noul meu năsuc. Nu l-am probat cum se cuvine. Încă se recuperează după operaţia aia. N-a trecut nici măcar o săptămână. Mafiotul ăla român mi-a tras un pumn în faţă. Sincer, a trecut prin multe greutăţi. Nu sunt sigură că va funcţiona. Dacă se blochează cocaina? Dacă am nasul defect?

— Nino, îi zic, poţi să-mi sufli cocaină în cur, ca în scena aia din *Lupul de pe Wall Street*?

— Poftim? mă întreabă. Nici vorbă, la dracu'. Trage-o şi tu pe nas ca toată lumea.

— Uf, eşti atât de plictisitor, îi zic, oftând.

— Eu? Plictisitor?

— A-ha. Oh, *Alvie, nu arunca poliţaii în aer. Oh, Alvie, nu fura Ferrariul. Nu te duce la petrecerea de pe plajă. Nu face zgomot. Nu trage cocaină pe cur. Bla, bla, bla.*

Prizăm amândoi pe nas. Mmm, pulberea asta e *perfecţiune,* nu alta. Creierul mi se aprinde ca un bec de un megawatt din vârful unui brad de Crăciun.

— Crezi că sunt plictisitor? mă întreabă Nino.

— Da.

— Vii cu mine?

— *Acum* ce mai vrei? îl întreb, ridicându-mă.

Mi-a amorţit faţa, ca la dentist. Măcar îmi mai funcţionează nasul.

Mă ia de mână şi mă conduce afară din cameră, către grădină, în spatele hotelului, la o piscină turcoaz.

— Oh, uau! E *fermecătoare,* îi zic. E chiar mai drăguţă decât aia a lui Beth.

Are o formă frumoasă de rinichi şi e toată luminată de reflectoare. E înconjurată de grădini, palmieri şi flori. Se deschide spre o stâncă abruptă cu o privelişte spre Mediterana. E incredibil de mişto şi de seducătoare: zici că e coperta unui album Hedkandi.

Nino îşi smulge hainele de pe el şi sare în apă. Are spatele bronzat, dar fundul, alb. Penisul lui e cât o anacondă. Se scufundă în adâncul apei, apoi revine la suprafaţă.

— *Asta* te plictiseşte?

— E incredibil.

Îmi place mai mult de el când e în pielea goală.

Suntem Steve McQueen şi Ali MacGraw în lacul ăla din *The Getaway.*

— Haide. Intră, mă îndeamnă.

Mă dezbrac şi mă duc către trepte. Sunt argintii, sclipitoare în lumina asta, strălucesc precum bijuteriile din platină. Încerc apa cu un deget. E răcoroasă şi înviorătoare. Alunec uşor pe scări şi intru în apă. Înot un pic. E minunat. Simt mângâierea apei pe tot corpul, ca nişte aşternuturi din mătase. Simt cum îmi pulsează drogurile în sânge, în valuri. Buzele mi se destind într-un zâmbet din ce în ce mai larg.

Nino mă priveşte din celălalt capăt al piscinei. Îi simt privirea pătrunzătoare. Înot către el. Acum chiar că îl doresc. N-am mai dorit atât de mult pe cineva în toată viaţa mea. Mi se agită fluturi în stomac de zici că am din nou treişpe ani. Ştii ce, mă bucur că nu l-am omorât. Ar fi fost aşa o risipă.

Nino plonjează sub apă. Silueta lui întunecată traversează piscina, ameninţătoare şi periculoasă, de parcă ar fi un rechin sau vreun peşte care mănâncă oameni. Câteva bule ies la suprafaţă, apoi răsare în faţa mea. Îl privesc în ochi. Sclipesc negri. Mă ţine lipită de marginea piscinei şi, în cele din urmă, ne sărutăm. Simt gustul limbii, al buzelor sale sărate. Îi trag capul înspre mine. Degetele lui mă prind strâns de păr. Gura lui e hulpavă, mă devorează. Îl muşc de buza de jos. O mână caldă îmi alunecă pe şold şi îmi ajunge la clitoris. Îi simt căldura corpului. Gem. A trecut o *săptămână.*

Apoi se retrage.

Mă roteşte şi mă ia pe la spate. Mă muşcă de ceafă. Mă trec fiori pe şira spinării. Păsărica mea e excitată şi umedă. Îmi las capul pe umărul lui. Mă prinde de sâni, iar sfârcurile mele sunt tari, erecte. Gem când mâna lui îmi alunecă în jos pe abdomen şi îi simt degetele dure înăuntru.

— *Asta* te plictiseşte? mă întreabă.

31.

Nino intră în mine pe la spate.

— Un prezervativ, îi zic. Am câteva cu striaţii, cu aromă de

zmeură...

— Nu poţi rămâne însărcinată dacă ţi-o tragi în apă.

— Poftim? Nu sunt sigură că-i adevărat...

— Jur pe ce-am mai sfânt, îmi zice.

Mi-o trage la marginea piscinei. E în regulă. Iau anticoncepţionale. Mă las mai mult pe penisul lui şi ne lipim unul pe altul. Dalele îmi intră în piept. Penisul lui este perfecţiunea întruchipată. Îl ador. Şi îmi place la nebunie cum miroase Nino. A Marlboro, a clor şi a transpiraţie. Oh, *da.*

— Încă mai eşti plictisită? îmi şopteşte la ureche.

— Oh, Dum-ne-ze-u-le!

Îi simt penisul adânc de tot în mine, respiraţia fierbinte pe ceafă. Mâinile lui puternice mă ţin strâns de talie de parcă nu-mi mai dă drumul vreodată.

— Oh, scumpo, îmi zice.

— Spune-mi pe nume.

— Pe care din ele?

— *Alvie,* îi răspund.

— Alvie.

— Nino.

— Alvie.

— Nino. *Nino.*

Îmi înfig unghiile în dale ca o pisică, zgâriindu-le, simţind adrenalina şi cocaina. Capul îmi pluteşte undeva sus de tot. Oh, frate, ador cocaina. Nino mă trage de la margine şi îmi împinge capul sub apă. Mă încovoaie în aşa fel încât ajung cu capul la genunchi şi nu pot respira şi *poftim?*

Ce naiba face acum? De ce mă ţine cu capul sub apă? Mă va îneca, nu-i aşa? Voi muri pe fundul unei piscine, ca soră-mea geamănă.

Continuă să mi-o tragă.

Oh, *Dumnezeule, voi muri.*

Voi...

Voi...

Voi...

Voi...

Voi avea un orgasm atât de puternic.

Încerc să înot către suprafaţă, dar nu mă pot mişca. Mă ţine imobilizată în jos. Mă zbat şi mă chinui să mă eliberez, simt cum rămân fără aer în plămâni, cum oxigenul se îndepărtează. Mi-o

trage şi mi-o trage, şi *băga-mi-aş.* Am ameţit, totul se învârte cu mine. Mi s-a înceţoşat privirea. Deschid ochii, dar nu văd decât albastru. Îi simt penisul cum îmi apasă pe punctul G. O să leşin. Nu mai rezist mult. Ochii mi se închid de unii singuri.

Am rămas fără aer.

Am orgasm.

O explozie de lumină ameţitoare şi sunt orbită. Creierul îmi explodează. Îmi ia foc.

Avem orgasm concomitent, apoi încă unul, şi încă unul, din nou şi din nou şi din nou. Îmi tremură trupul. Sunt *dusă.* Terminată. Timpul şi spaţiul se dizolvă, se prăbuşesc. Mă uit la noi cum ne îndepărtăm plutind, ridicându-ne ca nişte fantome sau ca nişte îngeri.

Dansăm, plutim şi ne înălţăm atât de mult. Zăresc o lumină. Şi un tunel.

Apoi nimic.

∴

Nino şi-o scoate afară; eu mă sprijin de marginea piscinei, tânjind, tânjind, tânjind după o gură de aer. Îmi izbesc obrazul de dale. Mi-am lipit faţa de pavajul din ceramică.

— NINO, CE MAMA DRACULUI?

— Ţi-a plăcut? mă întreabă.

— Aş fi putut să *mor*.

— Eram dispus să-mi asum riscul ăsta.

Stau o clipă să mă gândesc la ce a zis.

— Du-te dracului, îi zic. A fost mişto.

Creier lipsit de oxigen... am deja destule leziuni cerebrale. Nu mai am nevoie de altele.

Grădina se învârte neîncetat, albastră, apoi verde, apoi roşie. Începe să cânte muzică clasică. În aer plutesc arii frumoase, un crescendo de violoncele şi viori.

— De unde se aude muzica aia?

Pentru o clipă, am impresia că visez.

— Festivalul Ravello, îmi zice.

Privesc în jur. Suntem încă în piscină, cu trupurile încolăcite unul în jurul celuilalt. Suntem încă în viaţă. Totul e perfect. Mă uit la braţele lui, petrecute pe după umerii mei, bronzate ca ale unui zeu, cu muşchi bine definiţi. Nimeni nu-mi provoacă asemenea orgasme. Nino e bărbatul visurilor mele.

Ne sprijinim de marginea piscinei, unul lângă celălalt, şi

admirăm priveliştea stupefiantă. Primele raze de soare se preling de după munţii întunecaţi; cerul e colorat într-o nuanţă intensă de roşu. Privim împreună răsăritul şi ascultăm muzica. E magică, diafană, parcă e cântată doar pentru noi. Mă uit în jur prin grădină; e Grădina Edenului, totul e poleit cu acea lumină. Locul ăsta e un colţ de paradis.

— Bine, îi zic. Uneori nu eşti plictisitor.

— *Bene.*

— Atunci când îţi dai silinţa.

— *Mortacci tua.*

Ha ha. S-a *supărat* acum.

Ies din apă împroşcând cu apă peste tot. Iese şi Nino şi mă urmăreşte prin grădină. Râd, şi râd, atât de drogată.

Fug pe o alee înconjurată de flori cu miresme dulcegi: pomi înfloriţi şi flori de hârtie. Vase străvechi din teracotă. Marmura de un alb lăptos a unui nud. Mă furişez într-o grădină cu trandafiri. Mă împiedic şi mă rostogolesc pe iarba moale. Nino cade peste mine.

— Hei, ce-i aia? De pe fundul tău?

— Ce anume?

— Tatuajul? „Mori, Nemo”?

— Ah, mda, îi zic.

Uitasem de el.

— Trebuie să mă duc la *Tattoo Fixers* să mi-l acopere. Ai văzut vreodată emisiunea asta?

— Nu. Deci, ce înseamnă?

— Înseamnă... să ştii că nu-mi amintesc. Eram foarte beată când mi l-am făcut. Dar avea o însemnătate mare în clipa aia. Peştele ăla din desene, nu-l ştii?

Stăm întinşi pe spate şi privim zorii zilei.

— Oh, uite. O stea căzătoare.

Nino se întoarce către mine şi îmi spune:

— Tre’ să-ţi pui o dorinţă.

Cred că ştiu ce vreau...

— De ce-ai spus aia mai devreme? îl întreb. Despre luna noastră de miere?

— Nu ştiu, îmi răspunde Nino, întinzându-se. Aşa mi-a venit pe moment. N-am putut să-i zic adevărul. Nu ne-ar fi lăsat să rămânem.

— Nu ziceai c-ai mai stat aici înainte?

— N-am ucis niciodată vreun nenorocit de *poliţai.*

— Bine. Ai dreptate, îi zic.

— Bun, deci, vrei să auzi planul meu? mă întreabă. I se citeşte încântarea în voce acum. Planul care ne va îmbogăţi pe amândoi?

Mă ridică la el pe piept. Zâmbeşte, iar ochii lui negri sclipesc.

— Evident. Care-i planul?

Îmi sprijin obrazul de pieptul lui. Simt cum îi bate inima.

— O să lucrăm împreună, îmi zice. Am pus totul la cale. Îţi mai aduci aminte de englezul despre care ţi-am povestit? Cel care l-a ucis pe tatăl meu?

— Nu.

— E un miliardar, comerciant de artă. Şi locuieşte în Londra. Numele lui e Ed Forbes. Mare nenorocit.

— Aşa, şi ce-i cu el? îl întreb.

Îi mângâi cu degetele părul de pe piept. Îl sărut. E încă ud.

— A furat de la mine, de la tatăl meu, îmi zice. A sosit vremea să ne răzbunăm. Noi doi, împreună, scumpo. O să-l facem praf.

Un miliardar sună promiţător.

— Îmi place cum sună asta.

— Mda, îmi place să le fac felul nemernicilor.

Nino se ridică în picioare şi mă ia de mână.

— Haide, vreau să-ţi arăt ceva.

— Acum unde mai mergem? Nu plecăm deja la Londra, nu?

— Taci. O să-ţi placă, îmi zice.

Ne plimbăm prin grădini ţinându-ne de mână, în fundul gol, ca Adam şi Eva. O cărare lungă, dreaptă, înconjurată de flori, trece printr-o pagodă şi dă spre o terasă aflată la marginea unei prăpăstii.

— *Guarda che bella vista,* zice Nino. Terasa infinitului.

— Uau, asta da privelişte!

Privesc marea. Pământul alunecă lin înspre mare. Munţii sunt acoperiţi de livezi de citrice, care adaugă pete de galben şi auriu peisajului. Prin verdele-închis al copacilor şi azuriul cerului, se întrezăresc nişte sate atârnate de stâncile prăpăstioase. Aerul se umple din nou de muzica superbă. Acum îmi vine să dansez.

— E incredibil, îi zic, amintindu-mi să respir. E un loc grozav să ceri pe cineva în căsătorie.

— Eu nu pot să te cer în căsătorie. N-am inel.

Zâmbeşte răutăcios. Şi dintr-odată, totul capătă sens. Aşa a

fost să fie totul. Nino este Domnul Meu Perfect. Nimeni altcineva n-a fost în stare să mă ţină în frâu. El e *perfect.* El e Alesul.

— Eu da. Am două inele, îi zic. Aşteaptă-mă aici, să nu te mişti...

O iau la fugă prin grădină către hotel, apoi în sus pe scări, către camera noastră. Picioarele îmi alunecă pe iarba plină de rouă, iar inima îmi bate *molto allegro.* Se aude în continuare muzica, o piesă cu note înălţătoare. Talgere izbindu-se unul de altul. Un crescendo. Mă uit în jur după geantă şi o găsesc pe pat. O iau şi fug înapoi la Nino.

Oh, Dumnezeule, sper că e încă acolo. Dac-a plecat din nou?

Stă întors cu spatele la mine, admirând priveliştea de la balcon. Privesc imaginea aceea îndelung, în special fundul ăla. Ce *tablou*! A meritat să muncesc din greu.

— Uite, îi zic, două inele. Ţi-am spus eu.

Scotocesc prin geantă – băga-mi-aş nu găsesc *nimic* niciodată.

— Ah, uite, pălăria ta. O vrei înapoi?

O ia.

Găsesc inelele în cele din urmă; cel argintiu de la grenadă (l-am păstrat ca suvenir) şi inelul vibrator pentru penis. (Ooo, pe ăsta îl putem folosi mai încolo.) – Ce naiba-i *ăla?* mă întreabă.

Se uită la inelul pentru penis din mâna mea. Oare nu-i plac jucăriile sexuale?

Mă pun – rapid – într-un genunchi.

— Nino, îi zic, te căsătoreşti cu mine?

— O să taci din gură dacă-ţi răspund da?

— Da, îi zic.

— Da, îmi răspunde.

Sar în sus şi îi pun inelul pentru penis pe deget; e roz şi elastic ca jeleul.

— Iuuhuu! ţip eu. Acum e rândul tău să mă întrebi, îi dau inelul de la grenadă.

Nino se aşază într-un genunchi.

— Alvie, te măriţi cu mine? Îmi pune inelul pe deget.

— Da, îi răspund.

— *Felicitări!* îmi zice Beth la mine în cap.

Apoi ne sărutăm.

Nino şi Alvie

Împreună pe vecie. Da,
E al meu de tot 😊

Zburd înapoi către piscină, Nino mă urmează, la pas normal. Ne luăm hainele mototolite şi ne ducem în cameră. Sunt atât de fericită, încât îmi vine să explodez. Mai prizez o linie şi apoi alta, până când creierul mi se transformă într-un glob de zăpadă.

Nino se trânteşte ostenit pe patul dublu. Dar mie nu-mi vine să dorm; sunt prea încântată. Am de planificat o nuntă.

— Nino? Vrei şi tu? îl întreb.

Ah, a început să sforăie.

Voi priza eu cele două linii... nu e frumos să risipim marfa. Prizez, prizez, prizez. Mai multă distracţie, mai multe belele. Sunt prea tânără ca să fac infarct.

Pornesc televizorul ca să-mi ţină de urât. Vreau să mă uit la ştiri. Poate vor mai arăta ceva legat de cazul lui Domenico? Aş face pe mine de râs. Trag şi cealaltă linie. Iuuhuu! Iuuhuu! Acum nu mă mai pot opri din zâmbit. E tot ce pot să fac ca să nu încep să sar în pat ca un copil. Televizorul arată imagini din nişte curţi cu colonade. O biserică sau o mănăstire. O adunare solemnă. E intervievată o călugăriţă italiancă. Nu ştiu despre ce vorbeşte; probabil despre ceva plictisitor. Pe ecran apare poza unei călugăriţe în vârstă. Nu a unei călugăriţe *oarecare.* E CĂLUGĂRIŢA MEA. „Sorella Francesca di Marzo, 71 de ani, cunoscută şi sub numele de Teresa di Gesù”. Căcat futu-i căcat futu-i căcat. Un prezentator vorbeşte într-o italiană precipitată. Are o faţă sobră şi sinceră. Cadrul se mută acum către un drum şi se măreşte. Fâşii roşii. Pete de sânge. Desigur, acolo am călcat-o cu maşina. Ce vor să spună cu asta? Ce înseamnă asta? I-au găsit trupul? Un alt cadru. Rămăşiţele carbonizate ale Fiatului Cinquecento. Ramuri înnegrite. Copaci rupţi. Scene ale unui carnagiu forestier. Iarbă arsă şi frunze pârlite. Cadrul se măreşte pe maşină. Nu. Nu. N-o deschide. Vă rog, nu filmaţi înăuntru. Telespectatorul e cruţat de imaginea cu trupul carbonizat al călugăriţei, însă eu i-l pot vedea cu ochii minţii. Greţos şi descompus, cu pielea topită. Părul cărunt făcut scrum. Veşmintele ei, transformate în nişte fâşii... închid ochii şi scutur din cap.

— Nu, nu, nu.

O altă poză. E bărbatul ăla! „Lorenzo Mancini, 51 de ani”. Îl

recunosc imediat. I-am furat maşina. Rabla aia ruginită de Cinquecento era a lui. Îmi amintesc chipul lui roşu lipit de geam. Îmi amintesc colacul ăla de grăsime. Arată confuz, mai mult decât uimit. Se află în faţa unui tribunal. Se văd dubiţe de poliţie şi forfota unei mulţimi. Îl văd cum încearcă să se ferească de reporteri, ascunzându-se în spatele hainei sale.

— Signor Mancini, strigă reporterii după el. *Signor, é stato lei?*

Mulţimea se dă în lături ca să îi facă loc bărbatului încătuşat. Apare un grup de călugăriţe supărate. *Pancarte.* Un preot cu înfăţişare solemnă. Şi nu orice preot, e preotul *meu.* Cel pe care l-am salvat în pădure şi care m-a dus în oraş. Creierul îmi zbârnâie şi îmi zbârnâie, încercând să priceapă, însă sunt atât de drogată acum, încât nu pot să gândesc. Încerc să pun totul cap la cap. Cineva îi ia un interviu preotului. Nu ştiu ce răspunde, pare să fie un fel de necrolog. Mă gândesc că vorbeşte despre călugăriţa aia, Sorella Francesca Di Marzo. Probabil spune că e păcat că a murit. Că oamenii n-ar trebui să ucidă călugăriţe... poliţia trebuie să-l fi arestat pe bărbatul ăla, suspectat de uciderea călugăriţei. Oare acest lucru se întâmplă aici? Nu-mi vine să cred. Există un dumnezeu. Mă uit în gol la televizor încă două minute. Ştirile trec la un alt subiect.

Fug către pat, unde doarme Nino. Vreau să-l trezesc. Trebuie să-i spun. Nu-mi vine să cred ce noroc am. Dar pentru Nino n-ar avea niciun sens. Nu ştie cine a fost călugăriţa aia. Nu ştie *că* am ucis-o. Presupun că nu e ceva atât de urgent. Îl las să mai doarmă un pic. Mai poate aştepta până dimineaţă. Vezi? Sunt o scumpă şi o grijulie. Sunt o fată prevăzătoare. Voi fi o soţie minunată. Nino e un bărbat norocos. Nici nu ştie cât e de norocos.

Îl privesc cum doarme. Aş putea să-l privesc şi să-l ascult cum respiră ore-n şir. În dormitor e întuneric; draperiile sunt trase, iar umbrele creează un efect clar-obscur care îi accentuează trăsăturile. Ochii mi se opresc pe chipul lui frumos. Portretul unui zeu roman. Un supermodel italian. Ar putea fi un înger desenat de Caravaggio. Ar putea să-l joace pe Ciro în *Gomorra.*

Îmi aprind o ţigară de la el şi stau la fereastră, radiind de fericire. Sunt al naibii de pricepută la asta. Scap basma curată de *crimă.* Le-am pierdut deja şirul, însă e vorba de o grămadă de cadavre, la dracu'. Vom fi cei mai buni asasini din lume. Vom rămâne în istorie drept cei mai nebuni şi mai răi. Nino e regele

meu, iar eu îi voi fi regină.

Zâmbesc la marea sclipitoare. Soarele răsare deasupra apei. Va fi o zi frumoasă. Nu se vede nici urmă de nor pe cer. Ador vremea asta. Trandafiriul zorilor zilei se risipeşte într-un albastru la fel de palid şi de limpede precum ochii lui Dynamite. L-am iertat pe Nino *că* a ucis-o. A făcut ce trebuia să facă. M-am iertat pe mine însămi că i-am ucis pe poliţaii aceia. Şi pe Alessandro. Dacă e să fiu sinceră, aproape că am şi uitat de borfaşul ăla şi de soră-mea geamănă. Călugăriţa a fost... un caz regretabil. Dar nu poţi să fii un fătălău în domeniul în care lucrez eu. În clipa în care devii sentimental, ai pierdut. Dacă stai pe gânduri, mori. Sting ţigara de pervaz şi o arunc în grădina de jos. Mă întorc în dormitor. Nino încă doarme.

Mă aşez pe marginea patului şi îi mângâi părul de culoarea penelor de corb. Sforăiturile lui Nino sunt delicate şi încete, la fel de dulci ca ale bebeluşului Ernie. Nu monstruoase, ca ale lui Domenico. (Va fi popular în închisoare.) Nino se foieşte şi se mişcă în somn. Mormăie ceva.

— Alvie?

Bag mâna-n foc că visează o partidă de sex cu mine. I se citeşte un zâmbet în colţul gurii. Mă aplec şi îl sărut. Partenerul meu. Amantul meu. Viitorul meu soţ. Nu-mi vine să cred că vrea să se căsătorească cu mine.

Punga cu cocaină zace deschisă. Încă o linie – ce rău poate să facă? Îmi ling degetul şi îl bag în praful de un alb pur. Îmi frec drogul de gingii. Mmm, aşa mai vii de-acasă. Pistolul lui Nino e pe noptiera micuţă, lângă lampă şi lângă inelul de logodnă. Oh. De ce şi l-a dat jos? Eu încă îl port pe cel argintiu, de la grenadă. Dar el nu are inelul pentru penis pe deget; e chiar acolo, pe masă. Ce ciudat! Nu sunt sigură că îmi convine. Ce dracu' vrea să însemne asta? Inima începe să-mi bată mai repede. Să fie de la cocaină? Sau din altă cauză? Dar e în regulă. E bine. Relaxează-te, scumpete. Mă ridic şi mă întind. Oare ar merge nişte ceai de muşeţel?

Mă uit la reflexia mea din oglinda din dormitor. E întuneric, însă văd că ochii mei arată ca două OZN-uri. Nu mi-am mai văzut niciodată pupilele în halul ăsta de dilatate. Am maxilarul încleştat şi rigid. Mă frec apăsat în sus şi-n jos pe obraji şi mă plesnesc de trei ori peste faţă. Scrâşnesc din dinţi. Oh, frate, am nervii întinşi la maximum. Nu-mi mai simt bărbia sau buzele.

Îl văd pe Nino cum se foieşte în pat, în spatele meu. Zăresc printre umbre cum întinde mâna. Îi privesc degetele cum se întind încet după ceva de pe noptieră.

— *Pistolul,* zice Beth. *O să te împuşte.*

Traversez încăperea în goană. Inima îmi bate de două ori mai repede. Nu mai văd nimic în jurul meu. Totul în spatele pistolului se face negru. Pun la ţanc mâna pe Glock – degetele lui Nino le ating pe ale mele – şi apăs pe trăgaci.

PAC.

Sânge împroşcat şi pene care plutesc în aer.

Am surzit. Mâinile îmi tremură. Palmele îmi transpiră.

Căcat.

Apoi scap pistolul din mână.

Ce s-a întâmplat?

Ce dracu' am făcut?

Beth râde la mine în cap.

— Am *câştigat,* îmi zice.

Mă sprijin, bâjbâind, de perete şi alunec încet către podea.

— Nu, îi zic. Ce dracu' ai făcut?

Văd cum roşul pătrunde în ţesătura bumbacului. Simt duhoarea carnală a sângelui.

— *Se întindea după lampă,* zice Beth. *Tocmai ţi-ai ucis sufletul-pereche.*

— Nu. Nu. Pistolul, îi zic.

— *Lampa.*

— Pistolul.

— *Lampa.*

— Pistolul.

— *Lampa.*

— Pistolul. *Pistolul.*

Mă uit la Nino, la gaura din fruntea lui, care se umple cu ceva negru. Totul se desfăşoară în reluare. Am privirea înceţoşată de lacrimi. Chipul lui frumos e mânjit cu sânge. Mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi vine să vărs. Vomit din nou şi din nou şi din nou peste tot pe podeaua albastră.

— *Ţi-am spus că mă voi răzbuna,* îmi zice.

— Nu, nu, nu.

Oh, Dumnezule, *Beth.* Aş omorî-o din nou dac-aş putea. Şi pe clovnul ăla, la dracu'. În tot acest timp, a pândit prilejul să mă prindă. Mă urăşte. Mă urăşte. *Mă urăsc pe mine însămi?* Îmi curg

lacrimi fierbinţi. E mort. S-a dus. Ce-am făcut? Ce-am putut să fac? Îl sărut pe buzele calde încă. Simt gust de fier încins: sângele lui.

Întind mâna tremurândă şi o duc la încheietura lui; caut pulsul. Aştept.

Şi aştept.

Şi aştept.

Haide.

Haide.

Nino.

Nino.

Te rog.

Îi deschid cu grijă pleoapa. Are pupila dilatată. Imensă. Nu se contractă când e expusă la lumină. Las pleoapa să se închidă. Asta confirmă că a murit.

O *mare inimă se frânge-acum. /* O, *noapte bună, blânde prinţ. Să cânte/ Un stol de îngeri spre odihna ta.*[35]

Mă aşez pe pat lângă el.

Domnul Bubbles râde la mine în cap.

Iar...

Restu-i tăcere.[36]

[35] *Hamlet,* actul V, scena 2.

[36] *Hamlet,* actul V, scena 2.

EPILOG

Samsungul meu sună: „Număr necunoscut”.

— Da? Alo? Ce e?

— Alvina, dragă, tu eşti?

— Ha?

Ia nu mă lua cu *dragă,* la dracu’. E Mavis. De ce se poartă atât de *frumos?* Cred că ne ascultă cineva conversaţia.

— Da, eu sunt. Ce doreşti? Bani pentru vreun azil de bătrâni? Să vină o asistentă/un îngrijitor să aibă grijă de tine?

— Îţi zic pe scurt, îngerul meu, îmi spune.

— Bun. Despre ce e vorba?

Neobişnuit.

— Vezi tu, n-am decât un minut la dispoziţie, după care îmi întrerup legătura. Au reguli foarte stricte pentru apelurile în interes personal în celulele astea din secţiile de poliţie.

— În ce? Unde eşti? Ce se petrece?

Mă uit furioasă la telefon, dar nu suntem pe FaceTime.

— Da, de asta te sun, dragă. Sunt la secţie aici, în Roma. Se pare că autorităţile din Anglia l-au găsit *în cele din urmă* pe tatăl tău. Îţi vine să crezi? După toţi aceşti ani. *Douăzeci şi cinci,* mai exact...

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Nişte poliţişti din Lower Staughter l-au găsit pe tatăl tău în magazia din grădină.

— De ce era tatăl meu într-o magazie?

— Ah, ei bine, *iată-ntrebarea*[37]*.*

— Întrebare de un milion de dolari. Cine crezi că sunt? Chris Tarrant?

— Poftim? Cine? Nu. Nu înjura. În fine, dragă, ideea e că *am fost arestată.* Acuzată de omor cu premeditare. Ai mai auzit ceva atât de absurd? În fine, am îndoieli serioase că vor avea îndeajuns de multe dovezi ca să mă condamne, având în vedere cât timp a trecut şi ţinând cont de viermi. Sincer, aproape că şi uitasem de el. Într-un fel, mă aşteptam să fi dispărut sau, ştii tu, să se fi biodegradat. Te-am sunat de fapt să-ţi spun *să vii să-l iei pe Ernesto.* L-am lăsat cu Riccardo şi cu Giuseppe, ceea ce nu e

[37] *Hamlet,* actul III, scena 1.

ideal...

— CE DRACU'? TATĂL MEU E MORT?

Prima oară Nino, acum taică-miu.

— Vii să ai grijă de bebeluş?

— L-ai ucis?

— Alvina. Dă-mi voie să mă exprim limpede: asta vor decide *juraţii.*

— Ştiam eu. Ştiam eu. L-ai ucis.

Pun pariu că suma aia de jumătate de milion, pe care a avut-o maică-mea în bancă, nu era moştenirea primită de la bunica. Bunica n-a avut niciodată atâţia bani. Toţi erau ai tatălui meu. Dacă avea nevoie de un motiv, ăsta era perfect.

— În fine, vrei să-ţi dau numărul lor? Am aici datele de contact ale lui Riccardo.

— N-am nevoie de numărul lui Riccardo.

Nu mă duc să fac pe dădaca.

— L-aş fi rugat pe Domenico, însă parcă l-a înghiţit pământul. Că tot am apucat să vorbim, dragă, ai nişte bani la dispoziţie? Am nevoie de zece mii doar pentru cauţiune...

Se întrerupe legătura. I-au tăiat-o. Mă aşez pe pat în tăcere, înmărmurită. Îmi trântesc capul pe pernă, lângă al lui Nino. Las telefonul să-mi cadă din mână. Dumnezeule, maică-mea e o *criminală.* Nu ştiu de ce sunt atât de surprinsă. De unde cred că am moştenit asta şi *eu?* Ha. E clar că face parte din ADN-ul meu. Acum nu mai am nicio trăsătură deosebită. Era singurul meu atu. Ea e o criminală. Eu sunt o criminală. Toată lumea ucide pe *toată lumea.* Diferenţa constă în faptul că eu nu voi fi prinsă. Eu sunt generaţia următoare. 2.0. Nouă şi îmbunătăţită. *Avansată.*

Privesc în jos către trupul lui Nino care zace neajutorat pe pat. Dinspre podea vine un damf de vomă. Se aude cum îi picură sângele. N-avea de gând să se căsătorească cu mine. Cum am putut să fiu atât de naivă? N-a purtat inelul ăla nici măcar o oră. Asta am vrut eu să cred. A spus-o chiar el; toată săptămâna asta a fost un test. Ei bine, dobitocule, *tu* ai picat testul meu. Acum, eu sunt la volan. Eu deţin controlul. Am vrut să-l omor. Bineînţeles că da. Ăsta fusese planul dintotdeauna. N-a existat vreodată vocea soră-mii la mine în cap. Ce am? Sunt nebună? Schizofrenică? Era vocea subconştientului. Sau doar conştienţa mea care a luat-o pe ulei. Ştiam ce trebuia să fac. Ştiam ce era nevoie să fac...

Dacă întreabă cineva de bombă, dacă găseşte cineva cadavrul, le voi spune că Nino a scos cuiul şi că după aceea m-a luat ostatică. E *perfect. A* fost autoapărare. Am fost nevoită să îl ucid. Pe cine vor crede oare? Pe *fată* sau pe *asasinul* mort?

Dacă am putut să-l ucid pe mafiotul ăsta nemilos, dacă am putut să ucid *iubirea vieţii mele,* înseamnă că sunt mai dură decât credeam. Pot să ucid pe *oricine.* Da. Da, sunt Alvina Knightly.

Ar fi bine să-i fie frică acelui Ed Forbes.

Aşa că păzea, domnule Forbes.

Tu eşti următorul pe listă.

virtual-project.eu

violin